

Edgar Wallace

OMUL DE LA "CARLTON"

Coordonarea colecției:
IOSIF VIANU

Coperta:
CONSTANTIN POHRIB

ISBN 973-9140-03-3

EDGAR WALLACE

OMUL
DE LA "CARLTON"

Traducere:
AUREL COVACI

EDITURA GARAMOND INTERNAȚIONAL

BUCUREȘTI, BULEVARDUL CAROL I, NR. 68

REDATOR: *IOANA PASCU*
TEHNOREDATOR: *GABRIEL DANCIU*

COLI TIPO: 10. FORMAT 16/54x84
BUN DE TIPAR: 5.VIII.1992

TIPARUL EXECUTAT LA
POLSIB S.A. SIBIU
Sub cda. nr. 2A152

PARTEA I

1

Harry Stone, omul care mai era cunoscut și sub porecla de Harry Cameristul, lucrase un timp ca agent al poliției secrete din Rhodesia. Când s-a descoperit, însă, că lucra mînă-n mînă cu niște delinvenți, cariera lui de detectiv luase sfîrșit. De altfel, nici nu durase decît două luni. Ar fi trebuit să fie deferit justiției, dar tocmai atunci poliția era grozav de interesată să nu se ajungă la un scandal public, atrăgîndu-se atenția asupra neregulilor existente în cadrul instituției. Așa se face că, în momentul cînd Stone luase un tren de noapte spre Capetown, l-au lăsat să plece nevătămat și nici mai tîrziu nu și-au dat osteneala să folosească acest prilej pentru a pune mîna pe el.

Harry se îndreptă spre sud, avînd în buzunar trei sute de lire sterline, de care făcuse rost pe căi, evident, necinstite, cu speranța că va da undeva de Lew Daney, un hoinar fără căpătii, un artist foarte talentat dar nu prea norocos. Însă Lew părăsise de mult acele locuri. Era tocmai pe cale să organizeze o serie de spargerii, care aveau să atîrnească mult mai multă vîlvă decît încercarea lui de a pătrunde la seifurile băncii din Johannesburg. Între timp, învățase multe, și acum își organiza metodic toate acțiunile. Harry se întoarse înapoi la Salisbury, prin Beira și Massi-Kassi, dar avu ghinion, căci căpitanul Timothy Jordan, șeful poliției judiciare din Rhodesia, îl căută personal la hotel. De cum intră, acesta îi spuse:

- V-ați înscris în registrul hotelului sub numele de Harrison, dar adevăratul dumneavoastră nume este Stone. Ce mai face bunul dumneavoastră prieten Lew Daney?

- Habar n-am de cine vorbiți - răspunse Harry morocănos.

Timothy Jordan zîmbi.

- Mă rog, fie cum vreți. Oricum, trenul spre teritoriul portughez pleacă peste două ore. Pe asta o să-l luați.

Harry nu ştia ce să răspundă, dar nu-l contrazise pe Jordan. Nu-l cunoscuse personal pînă acum, dar auzise multe despre acest funcţionar energic şi destoinic.

Tim Jordan era un om înstărit, s-ar putea spune chiar bogat, aşa că-şi putea permite luxul de a fi cinstit şi conştiincios. Cerceta toate fotografiile indezirabililor şi ale celor împotriva cărora se emisese mandate de arestare şi era mereu prezent la sosirea şi plecarea trenurilor personale. De obicei găsea cîte unul pe care-l expedia din Rhodesia sub escortă. Fotografia lui Harry ajunsese în mîinile lui tot pe linie de serviciu.

La Beira, Stone se imbarcă pe un vapor ce făcea cursa între Durban şi Greenock. Ar fi vrut cu totul altceva, dar la Londra se întîmplaseră mai multe lucruri neplăcute, aşa că n-avea chef să debarce în nici unul dintre marile porturi, unde să cadă imediat sub ochii Scotland Yard-ului. Oricît de ocupată era, şi era, într-adevăr ocupată pînă peste cap, poliţia mai avea, totuşi, cîţiva oameni la dispoziţie, care să fie cu ochii pe vasele de pasageri cînd acestea ancorau.

La cîteva zile după ce Harry tocmai îşi găsise şi închiriasse o locuinţă convenabilă la Glasgow, comandantul Cowley de la Scotland Yard îi convocă la o şedinţă pe toţi inspectorii şefi din subordinea sa. Cînd toţi se adunară, începu:

– Este a doua mare spargere în decurs de două săptămîni. Trebuie să fie vorba de aceeaşi bandă. Dacă gangsterii nu aveau, din întîmplare, ghinion, lovitura le-ar fi reuşit în mod strălucit.

Comandantul făcea aluzie la spargerea de la Northern Counties Bank. Un paznic de noapte şi un poliţist, care tocmai îşi făceau rondul, fuseseră împuşcaţi cu sînge rece, după care, bandiţii deschiseseră uşile şi pătrunseseră la seifuri. Dar se osteniseră în zadar, căci banca fusese înştiinţată de spargere cu o zi înainte, şi o mare sumă de bani fusese pusă în siguranţă în alt loc.

– Aţi citit cumva articolele din presă? întrebă grav inspectorul-şef Pherson. Dar în tonul lui se distingea şi o undă de sarcasm.

Cowley îşi duse enervat mîna la frunte.

– Dar e firesc să citesc tot ce scriu ziariştii despre astfel de cazuri!

Cei de la Scotland Yard erau supărați că nu fuseseră convocați și ei la această consfătuire a poliției locale. Poliția locală nu este obligată să solicite prezența la o consfătuire a reprezentanților Scotland Yard-ului. Dimpotrivă, Scotland Yard-ul este obligat, prin regulament, să nu facă nici într-un fel concurență poliției din provincie. Nici în cazul spargerii de la Northern Counties Bank, nici al celei de la Mersey Trust Company, nimeni nu făcuse apel la Scotland Yard.

- Vom auzi curînd de o a treia spargere importantă - continuă Cowley, după o scurtă pauză. Toate aceste delikte sînt pregătite de multă vreme, dar eu aș vrea doar să știu cine le organizează.

Formidabilul organizator era Lew Daney, dar nimeni nu se gîdea la el, căci poliția nu-l cunoștea încă. Doar Harry Stone știa de existența lui, dar nici nu se gîndise să „raporteze” despre asta Scotland Yard-ului. Avea ceva mai bun de făcut decît să ajute poliția să pună mina pe un om care valora cît o mină de aur. Curînd avu loc și a treia spargere, cu deplin succes.

Lower Clyde-Bank își avea sediul într-un fel de palat, în Glasgow. Pe o ceață deasă, într-o joi seara, între ora 21 și zorii zilei următoare, pînă pe la ora 4, depozitul subteran nr. 2 al băncii fusese forțat și curățat pînă și de ultimul gologan. Bandiții puseseră mina pe una sută douăsprezece mii de lire sterline, bașca pe un important depozit al băncii din Düsseldorf, bani păstrați în două seifuri uriașe.

Amîndoi paznicii dispăruseră. Cum, pe la ora 4 dimineța, nu se folosiseră de ceasul de control, poliția se alertase și trimisese imediat o brigadă de intervenție rapidă la fața locului. Dar abia după trei ore doi paznici au fost descoperiți în cabina unui lift: fuseseră împușcați în imediata apropiere.

Un singur om ar fi putut da poliției unele informații: Harry Stone.

În seara cu pricina, cînd se întorcea spre casă, văzuse un vehicul mare care rula cu viteză redusă pe lîngă bordura trotuarului și se oprise în momentul cînd trecuse pe lîngă el. Chiar în clipa aceea, zărise un om care venea în direcția lui. Figura i se păruse cunoscută. Se întrebasese unde anume îl mai întîlnise, mai făcuse cîțiva pași, apoi se întorsese brusc. Între timp, un alt individ, care purta un sac greu în spinare, își făcuse apariția. Un al treilea tocmai traversa în fugă

strada. Toți trei se urcaseră în mașina aceea misterioasă, care schimbase brusc direcția și demarase în viteză.

Fusesse Lew Daney! Cînd Harry îl cunoscuse, purta mustață. Totul era limpede. Lew tocmai comisese o spargere! Era primejdios pentru Harry să mai rămînă prin apropiere, chiar dacă se afla în posesia unui revolver și știa să se folosească de el. Dar n-avea nici un chef să se lase arestat de poliție.

A doua zi, Stone se duse la Londra. Acum știa de unde putea să facă rost de bani. N-avea nici un sens să anunțe banca sau poliția, chiar dacă se oferea o mare recompensă pentru cei ce vor ajuta la prinderea bandiților. Lew jefuise o mare sumă de bani. Ar fi mult mai cîștigat dacă l-ar convinge să-i împartă pe din două cu el. Dar pentru asta trebuia să-l găsească pe Lew Daney, lucru nu chiar așa de ușor. Oricum, trebuia să se înarmeze cu multă răbdare.

2

Harry se stabilise de vreo două săptămîni la Londra, cînd Mary Grier coborî dintr-un vagon de clasa a III-a al unui tren ce venea din Scoția. Avea în buzunar o monedă de o liră sterlină și un carnețel în care să-și noteze cheltuielile. Mai avea la ea și trei cecuri, cu care trebuia să achite niște facturi urgente și, mai ales, niște pariuri pierdute la curse de Mr. Awkwright.

După ce-și îndeplini aceste însărcinări, se întoarse la micul hotel din Bloomsbury, unde trăsesese, ca să ia o scrisoare pe care trebuia să o predea cuiva. Verifică, în ziarele de dimineață, listele vaselor care ancoraseră sau urmau să ancoreze în port. Vaporul „Carnarvon Castle“ era anunțat pentru dimineața aceea și, poate, chiar trăsesese deja în port. Mr. Awkwright îi dăduse o listă cu patru dintre hotelurile cele mai scumpe din Londra, unde putea să tragă nepotul său. Mai accentuase că tînărul bărbat trăia pe măsura propriei lui averi. Sună întîi la hotel „Carlton“ și nimeri exact unde trebuia.

Căpitanul Timothy Jordan sosise. Întrebă dacă putea să-i vorbească la telefon. Peste cîteva clipe, căpitanul se prezentă personal la celălalt capăt al firului.

— Alo! auzi ea o voce melodioasă. Ești dumneata, colonele?
Mary Grier zîmbi.

- Nu, răspunse ea. Sînteți căpitanul Timothy Jordan? Eu sînt secretara lui Mr. Awkwright.

- A, secretara unchiului Benjamin? Dar de unde vorbiți?

Mary Grier îi comunică numele hotelului ei.

- Bănuiam eu că nu-mi vorbiți tocmai din Scoția! Unchiul meu este cumva la Londra?

Mary îi spuse că, deocamdată, unchiul se afla la Clench House, apoi adăugă:

- Am o scrisoare pentru dumneavoastră, căpitane. Mr. Awkwright mi-a spus să iau legătura cu dumneavoastră și să aflu cînd ne veți face plăcerea de a vă vedea în Scoția.

- Peste cîteva zile. Dar eu cînd pot avea plăcerea de a vă vedea la „Carlton“? Unchiul mi-a scris că sînteți foarte drăguță, dar n-a uitat să precizeze că trebuie să vă plătească un salariu cam pipărat. Vă invit să luăm masa de prînz împreună.

Mary șovăi. I-ar fi plăcut să-l cunoască pe acest nepot al șefului ei. Mr. Awkwright adusese adesea vorba despre unele rubedenii mai ciufute ale sale.

- Nu știu dacă am destul timp la dispoziție... încercă ea să se scuze.

- Cînd ajungeți la hotel - zise el, de parcă nici n-o auzise - întrebați de Timothy Jordan. Asta pentru că mai locuiește un Jordan la hotel, și să nu nimeriți greșit. Puneți întrebarea cum trebuie și ferivi-vă de acel intrus.

- Timothy Jordan - repetă ea. În acel moment auzi un foșnet în spatele său.

Cînd se întoarse, dădu cu ochii de un bărbat. Stătea cu spatele și părea să aștepte ca ea să elibereze cabina. Nu-l putu vedea la chip.

Harry Stone era mai mult mirat decît neliniștit aflînd că dușmanul său se afla și el la Londra. În Rhodesia, Tim Jordan putea să joace un rol important, dar aici, în capitală, nu putea fi decît un oarecare printre mai mulți. Oricum, însă, faptul putea deveni neplăcut pentru el, dacă, din întîmplare, s-ar fi întîlnit și l-ar fi recunoscut, mai ales acum, cînd tocmai descoperise unde se pripășise Lew Daney. Asta însemna pentru el o groază de bani, posibilitatea de a trăi la Londra într-un hotel ca lumea, de a juca la Monte Carlo, ba chiar și de a face o călătorie de plăcere în Tirol.

Harry așteaptă ca Mary să plece, apoi intră în cabină și formează un număr. Dură cîtva timp pînă auzi pe cineva răspunzînd.

- La telefon e Harry Stone - șopti el în receptor. Aș putea să te văd undeva astăzi?

Urmă o pauză cam lungă, dar Lew nu puse întrebări inutile.

- Da, bineînțeles, răspunse el. Cum o mai duci, Harry?

- Bine, răspunse Harry prompt. Am făcut rost de ceva bani înainte de a părăsi Capetown-ul. Săptămîna viitoare am de gînd să plec în Australia și aș dori să stăm puțin de vorbă înainte de a întreprinde această călătorie.

- De unde vorbești? întrebă Lew după o altă pauză.

Harry îi spuse numele hotelului și numărul de telefon. Lew Daney mai tăcu un timp, apoi spuse:

- Fă-ți bagajele și părăsește hotelul chiar în seara asta. O să-ți găsesc eu ceva mai bun. Între timp, du-ți calabalîcul la gară și lasă-l la un birou de bagaje. Știi doar că ești destul de cunoscut la Londra!

- Da, știu.

- Ne întîlnim diseară, la zece, în Hampstead, la două sute de metri dincolo de hotelul spaniol, spre High Gate. Te aștept cu mașina lîngă bordura trotuarului.

Harry Stone atîrnă receptorul în furcă. Era cît se poate de mulțumit de felul cum începea aventura lui. Înainte de a se hotărî să-l sune pe Lew, cugetase îndelung. Nu trebuia să dea năvală la el. Era un trăgător de elită și nu ezita să se folosească de revolver. Trebuia să fie foarte prudent în relațiile cu el. Chiar dacă numele său nu figura în anunțurile oficiale, se oferea totuși o recompensă de cinci mii de lire sterline pentru prinderea lui, fiind acuzat de uciderea celor doi paznici de la bancă.

Harry își strînsese calabalîcul, își verifică revolverul și-l unse cu grijă. Cînd trecu prin fața hotelului, o văzu iar pe fata aceea drăguță care, dis-de-dimineață, vorbise la telefon. După toate aparențele, se pregătea și ea să plece, căci geamantanul ei se afla jos, în hol. Fata îl interesa pe Harry, căci ea îl cunoștea pe Tim Jordan. Oare erau prieteni apropiați?

Își consemnă bagajele la gara King's Cross, apoi luă metroul spre Hampstead.

Cînd ajunse la locul de întîlnire indicat de Lew, nu văzu pe nimeni acolo. Ploua, și asfaltul era foarte alunecos. Harry se uită la ceasul lui de mîină cu cifre fosforescente. Era zece fără zece minute. Dar dacă Lew se răzgîndise? Din experiența de pînă acum, știa că Lew nu-i înșelase niciodată pe oamenii împreună cu care lucra. Nu, nu făcuse asta niciodată!

Două mașini trecură pe lîngă el, apoi apăru o a treia, rulînd încet pe lîngă bordură. Harry își scoase revolverul din buzunar și îl puse în tocul de sub brațul stîng. Mașina opri chiar lîngă el. Era o marcă scumpă, americană.

- Harry, tu ești?

Recunosc vocea lui Lew.

- Hai, urcă.

Stone deschise ușa mașinii și luă loc alături de complicele lui, cu care, cîndva, stătuse în aceeași celulă.

Lew continua să conducă tot cu viteză redusă.

- O duci bine, Harry? Ai pus mîna pe destui bani?

- Cam douăzeci de mii - începu Harry.

- Umbli cu cioara vopsită, răspunse Lew cu voce egală. Dacă ai avea douăzeci de mii în buzunar, ai sta într-unul din cele mai scumpe apartamente de la „Ritz“, nu într-un hotel nenorocit ca Bloomsbury. Doar te cunosc prea bine, Harry. Ți-ai dus bagajele la gară?

Harry dădu din cap afirmativ.

- Bine, zise Lew, totul e în ordine.

Stone voi să treacă imediat la subiect:

- M-am gîndit că ar fi bine să stau de vorbă cu tine. Am un plan, dar am nevoie de ceva bani ca să pun totul pe roate. Ai dreptate, deocamdată sînt pe drojdie. M-am gîndit că m-ai putea ajuta. Băieții mi-au spus că tocmai ai dat o lovitură grozavă.

Lew Daney rîse.

- Care-or fi băieții ăia, Harry? În Londra nu găsești așa ceva, pentru că nimeni nu știe de existența mea. Doar tu știi că m-am învîrtit de ceva parale.

- Ei, cam asta am auzit și eu...

- Las-o baltă! îl întrerupse Lew. N-are rost să ne ascundem după degete. Te-am recunoscut în seara aceea, la Glasgow. Și acum vrei sau recompensa de cinci mii de lire, sau ceva mai mult.

Harry nu răspunse.

- O să mergem la vila mea, unde să putem discuta liniștiți - continuă Lew. Sînt un om cu capul pe umeri, Harry, și știu că, dacă se ivește o situație neplăcută, trebuie rezolvată fără întârziere. Că situația este neplăcută pentru mine, îți dai prea bine seama și singur. Nu sînt nici atît de lacom, încît să vreau neapărat să păstrez totul pentru mine. În total, posed șase sute de mii de lire, bani gheață. I-am pus la păstrare în așa fel, încît să-i am oricînd la îndemînă. Dacă-ți dau și ție o părticică, nu-i mare scofală pentru mine. Îmi rămîn și mie destui bani, chiar dacă-i plătesc și pe complicii mei. Dar ăștia au și plecat din țară și, pe deasupra, nu știu cîte știi tu. Ei nu știu nici măcar că eu sînt Lew Daney.

- Unde ai ascuns atîta bănet? întrebă Stone cu răceală.

Știa prea bine că Lew Daney ori se va feri să-i răspundă la această întrebare, ori îl va minți. Dar, spre marea lui uimire, Lew îi spuse chiar adevărul.

Se aflau acum pe teren deschis. Lew conducea tot cu viteză redusă. Brusc, stinse farurile, lăsînd aprinse numai becurile de poziție.

- Nu vreau să atrag atenția asupra mea - îi explică el manevra lui Stone. Peste un minut ieșim la șoseaua cea nouă și, la intersecție, există un post de observație al poliției.

Trecură îndată pe lîngă polițistul ce stătea de veghe și mașina continuă să ruleze lin pe șoseaua betonată. Deodată, Lew aprinse un bec de deasupra volanului, așa încît să-l poată vedea perfect pe Stone.

- Cred că n-ai nimic împotrivă dacă fac un pic de lumină, zise el. Îmi închipui că nu ești atît de prost încît să fi venit neînarmat.

Harry aruncă o privire repede: Lew mai ținea încă o mîină pe volan, dar cu cealaltă scosese un pistol cu care-l amenința pe el.

- Probabil te-ai mirat că ți-am spus cu atîta ușurință adevărul, Harry. Acum cred că nu te vei mira dacă-ți voi spune că nu te pot lăsa să spui și altora ce știi. Te-ai înșelat, Harry, crezînd c-aș fi dispus să împart cu tine. Am să te împușc, și la Londra se va vorbi iar de o crimă misterioasă. M-ai ținut sub observație, și eu pe tine

la fel. Îți cunosc prea bine caracterul. Încă din închisoare, turnai totul la poliție. Și mai târziu ai făcut la fel.

Lew aruncă o scurtă privire în retrovizorul din dreapta. Nici un far de mașină nu se zărea în spate, iar drumul din fața lui era cufundat într-un întuneric total.

Peste cinci minute, un autocamion trecu pe lângă un automobil care oprise pe malul unui lac. Era pe drumul spre Cambridge. Automobilul rămase acolo timp de o jumătate de oră și, în timpul acesta, unul dintre pasageri fu foarte ocupat.

Pe malul lacului se aflau mai multe bărci răsturnate, cu fundul în sus. Era destul de greu să tirăști o astfel de ambarcațiune pînă la apă și, apoi, să vîslești pînă la o distanță de două sute de metri în larg, mai ales că la proră, barca ducea o încărcătură considerabilă. Dar și mai greu era încă să aduci barca înapoi la mal, s-o tirăști pe pămînt și s-o reasezi exact în poziția în care se aflase mai înainte.

Bărbatul care făcuse toate aceste eforturi se întoarse înapoi la mașină și răsufală ușurat nevăzînd nici urmă de polițist prin apropiere. Își șterse fruntea cu o batistă parfumată, de mătase. Lew Daney avusese totdeauna stofă de om de lume.

Se așează la volan, viră spre nord și se pierdu în noapte.

3

Tim Jordan se prezintă la Scotland Yard, dar vizita lui acolo nu avu urmări deosebite. Mai târziu, cumpără toate ziarele de care dădu cu ochii și citi toate reportajele despre spargerea comisă la Lower Clyde-Bank. Și-i veni o idee.

Din nefericire, însă, dădu de un funcționar inferior care nu putu să-i relateze nimic coerent.

- Îmi pare rău, căpitane Jordan - îi răspunsese acesta. Nu sînt în măsură să vă dau amănunte, iar șeful poliției din Glasgow a plecat ieri înapoi.

- Aveți ceva documente privitoare la Lew Daney? întrebă Jordan. Îmi dau prea bine seama ce puteți crede despre faptul că eu, un străin pentru dumneavoastră, îndrăznesc să vă deranjez, dar sînt ferm convins că spargerea asta poartă semnătura lui Lew Daney. Este căutat la Johannesburg pentru o faptă de același gen. E drept că

spargerea de acolo nu s-a soldat cu vreo crimă, dar metodele folosite sînt aceleași.

Polipistul oftă.

– Da, da, înțeleg. Ba sînt chiar sigur că aveți dreptate. Vă rog scrieți-vă numele aici, pe o bucată de hîrtie. O să mă mai interesez la registratură, poate vă va folosi la ceva.

Tim era prost dispus din cauza dimineții pierdute.

Ceva mai tîrziu, intră ca o furtună pe ușa pivotantă, de sticlă, a hotelului „Carlton“, și urcă treptele în fugă din trei în trei. Dar Mary Grier nu era acolo. Era supărat pe ea, căci lăsase scrisoarea din partea unchiului la recepția hotelului, fără a binevoi să-i vorbească personal. Totuși, era bucuros că se află iar la Londra, și începu să cînte cu voce tare un șlagăr la modă. Îl întrerupse o bătaie în ușă.

La invitația lui, „Poftim, intră!“, apărură un groom care-i anunță vizita unui anume Mr. Jelf.

– Mr. Jelf? Cine-o fi acest Mr. Jelf?

Se uita încruntat la cartea de vizită pe care groomul i-o înmînase.

– Spune-i să intre.

Numitul Mr. Jelf își făcu imediat apariția. Era un bărbat mai degrabă scund, dădea impresia că este cam nesigur pe el, dar vorbea politicos și respectuos, ca un om în căutare de slujbă.

– Dar cine ți-a spus dumitale că eu aș avea nevoie de un șofer? îl întreabă Jordan.

Jelf se fîșia neliniștit de pe un picior pe altul, cam fîșicit.

– Am lucrat mai înainte la Mr. Tyl și am auzit că aveți de gînd să vă întoarceți în Anglia. Și atunci m-am gîndit că, poate, o să doriți să închiriați mașina mea. E o mașină bună, atinge pînă la o sută patruzeci de kilometri pe oră.

– Ai fost șoferul lui Mr. Van Tyl?

Tim cunoștea cel puțin douăzeci de oameni cu acest nume în Africa de Sud, dar pe niciunul destul de bine.

– Mr. Tyl vă cunoaște foarte bine. Mi-a spus că urmează să vă întoarceți din Africa și că veți avea nevoie de o mașină care să poată rula cu mare viteză.

– Și de unde ai aflat că am și sosit?

– V-am citit numele pe lista pasagerilor.

Căpitanul Jordan rîse.

- Bine, bine. Perseverența și tenacitatea dumitale trebuie răsplătite. Să-ți vedem mașina. Adu-o mîine dimineață, la ora șapte, în fața hotelului. Cunoști Scoția?

- Chiar foarte bine - răspunse Jelf zelos.

- O să plecăm la șapte și jumătate. Dacă mașina dumitale se dovedește așa de grozavă cum o lauzi, am s-o iau. Dar spune-mi, de ce ți-ai ras mustața?

Individul păru speriat.

- Nu pricep ce vreți să spuneți.

- Cum? Vrei să spui că n-ai purtat mustață pînă nu de mult? Te-am văzut de două ori ducînd mîna la locul unde ar fi trebuit să fie! Și ochelarii? Îi porți de mult?

- Da, dar văd perfect.

- Mă rog, e-n regulă... Poate că ești vreun delincvent, dar asta n-are acum nici o importanță. Mă întreb doar de ce credeți voi, băieți, că vă schimbați înfățișarea dacă vă radeți mustața.

- Dar n-am făcut nici un rău, niciodată! protestă Jelf. Sînt un om cumsecade.

- Sînt absolut convinși! se prefăcu a-l crede Tim. Gata. Fix la ora șapte dimineața te prezinți cu mașina aici.

Cînd Tim ieși din hotel, șoferul aștepta deja jos, cu mașina. O examină amănunțit și păru satisfăcut.

Se întoarse la hotel seara tîrziu și dezamăgit, căci oamenii care ajung pe uscat, după o lungă călătorie pe mare, greu se pot dezbăra de un sentiment de nostalgie.

- Vă așteaptă o doamnă - îl anunță portarul din hol.

- O doamnă? Nu cumva Miss Grier?

- Nu, este o anume Mrs. Smith.

Portarul privi peste umărul lui Tim. O doamnă, care așteapta pe un fotoliu în hol, se ridică și se apropie de el. Era impunătoare, înaltă, elegantă. La prima privire, îi dădu vreo treizeci de ani.

- Doriți să-mi vorbiți? o întrebă Tim.

Femeia dădu din cap afirmativ și se uită la portarul care stătea lîngă el.

- N-am putea să stăm de vorbă în camera dumneavoastră? întrebă ea încet. Avea o voce profundă, plăcută.

Tim șovăi o clipă. Nu era tocmai cuviincios ca un bărbat să primească în camera lui de hotel o doamnă străină, și asta după ora unsprezece noaptea.

- Nu trebuie să audă nimeni ce vreau să vă spun, zise Mrs. Smith. Iar ce am să vă destăinuiesc e foarte important.

Tim Jordan zîmbi.

- Mă rog, cum doriți, dar vă puneți în joc reputația. Poftiți, dacă doriți neapărat.

Urcară cu liftul. Tim deschise ușa camerei și o invită cu un gest să intre. Ea se supuse și intră înaintea lui, apoi se întoarse și închise ferm ușa pe care Jordan o lăsase întredeschisă. Mrs. Smith îl atacă direct:

- Dumneavoastră sînteți căpitanul Timothy Jordan de la secția penală a poliției din Rhodesia? Numele meu este Lydia Daney.

Tim o privi uluit.

- Sînteți chiar soția lui Lew Daney?

Ea dădu din cap afirmativ.

- Sînt soția omului care a comis spargerea de la Glasgow - recunosc eu cu răceală în voce. Cred că acest fapt vă interesează.

4

Tim Jordan o privi uluit.

- Ei, drăcie! Deci chiar Lew Daney a fost?

- E pe undeva pe-aici, prin Londra, și eu fac tot ce pot ca să-l găsesc. Aveți ceva împotrivă dacă fumez?

Scoase din poșetă o tabacheră de aur bătută cu diamante și o deschise. Tim se grăbi să-i ofere un foc.

- Sînt într-adevăr soția lui Lew Daney, cu acte în regulă. O să vă uimească, desigur, ideea că Daney a făcut și ceva legal în viața lui, dar e purul adevăr.

- Și de ce-ați venit la mine? o întrebă el de la obraz.

Ea dădu din umeri.

- Știam că sînteți la Londra. Lew mi-a vorbit de multe ori de dumneavoastră, chiar și astăzi.

- E aici?

- A fost aici. Chiar și o anume Miss Grier a fost azi la Londra - adăugă ea aproape șoptind.

Tim își aduse aminte... era femeia cu care vorbise la telefon.

- Fata venise din Scoția.

Mrs. Daney suflă un rotocol de fum spre tavan și așteaptă pînă ce acesta se destrămă.

- Da, este secretara particulară a bătrînului Awkwright și iubirea romantică a lui Lew.

Ultimele cuvinte le rostise pe un ton de un sarcasm mușcător.

- Și de asta vreți să-l turnați?

Ea dădu încet din cap.

- Da, de asta vreau să-l trădez. Am îndurat prea multe din partea lui Lew. În ceea ce privește banii, e cît se poate de generos. E drept, am trecut și prin vremuri grele. Dar cînd un bărbat este atît de nerușinat încît e în stare să-i spună soției sale că o iubește pe alta, banii nu mai înseamnă nimic. Închipuiți-vă că mi-a oferit o mare sumă de bani drept despăgubire, dacă accept divorțul!

- Deci tînăra Grier a venit la Londra ca să se întâlnească aici cu el?

Mrs. Daney clătină din cap:

- Nu. Dacă e să-l cred pe Lew - și eu pot să afirm că Lew nu prea știe să mintă și, de cele mai multe ori, spune adevărul din pură mojie - fata nici nu știe ce furtună a stîrmit în tînăra lui inimă. S-au văzut undeva. A fost o dragoste la prima vedere. Și cînd te gîndești că el are cincizeci de ani!

- Fata a fost cîndva prin Africa de Sud?

Ea negă iar din cap.

- Trebuie să vă iasă din cap ideea că Lew ar fi vrut să se stabilească în Africa. Fugise la Capetown pentru că pe-aici îi cam ardea pămîntul sub picioare, dar toate marile lui lovituri le-a dat aici, în Anglia. Africa n-a fost decît un intermezzo. Nici n-a stat pe-acolo mai mult de un an. Astăzi mi-a mărturisit chiar că se îndrăgostise de fata asta înainte de a se cărăbăni acolo. Îl cunosc bine, știu dacă minte sau nu după felul cum vorbește.

Își fumase țigara pînă la capăt, aruncă chiștocul în foc și scoase alta din tabacheră.

- N-am să vă spun povestea vieții mele - continuă ea - dar, din diferite motive, Lew ar trebui să se pună bine cu mine. Iar eu am ajuns acum la concluzia că ar fi mai bine ca Lew să plece definitiv...

- Poate la spînzurătoare? îi continuă Tim ideea, cu un aer posomorît.

- Exact, la spînzurătoare! zise ea fără să șovăie. S-ar zice că-s sărită de pe fix, nu-i așa? Ei, bine, am întors problema pe față și pe dos, și asta este concluzia mea definitivă.

Se ridică de pe scaun și începu să umble agitată prin cameră trăgînd neconținut din țigară.

- Îl cunoașteți pe unul Stone? întrebă Tim.

- A, Harry?

- O fi și el în Londra?

Ea făcu un gest disprețuitor cu mîna.

- Și cine sînt ceilalți membri ai bandei?

- Habar n-am - răspunse ea. Nu l-am întrebat pe Lew, dar, după cîte știu eu, Lew nu lucrează niciodată cu aceeași echipă.

Aruncă în foc și al doilea chiștoc, deși, de data asta, nu-și fumase țigara decît pe jumătate. Continuă:

- Asta-i tot. Puteți să vă duceți la Scotland Yard și să le destăinuți tot ce v-am spus, dar dacă vin la mine, n-or să afle nimic. Știu că vă interesează chestiile de acest gen și că preferați să rezolvați totul singur. V-am oferit o ocazie. Poate că, mîine, mă răzgîndesc și-i spun lui Lew ce-am discutat. În acest caz, pot doar să vă sfătuiesc să fiți cu mare băgare de seamă. Probabil că eu o s-o dau în bară imediat, dar n-are rost ca și dumneavoastră să faceți la fel.

- Oricum, vă mulțumesc pentru cuvintele dumneavoastră, zise Tim Jordan și o conduse pînă la ieșirea din hotel.

A doua zi dimineață, Jelf aștepta cu mașina în fața hotelului. Tim mai examinează o dată amănunțit mașina și, în sinea lui, se declară mulțumit. Luă loc în față, lîngă șofer, și-l întrebă pe acesta:

- Cunoști drumul dintre Glasgow și Kinross?

- Ca pe propriul meu buzunar - răspunse Jelf. Am avut mereu treabă pe acest traseu.

- Perfect! Dă-i drumul! Ai cumva idee unde se află Clench House?

- Mi se pare că e aproape de Rumble Bridge, dar nu sînt sigur. Sînt multe case mari pe acolo, locuite numai de nobili.

- Omul pe care-l caut eu - zise Tim aproape furios - nu-i aristocrat.

5

Proprietatea respectivă se numea Clench House pentru că, de pe mica ridicătură de teren pe care era construită, se vedea Ben Clench. Era situată la marginea șoselei ce leagă localitățile Kinross și Glasgow și se povesteau multe despre ea. Pe vremuri, existase acolo un castel ale cărui temelii mai puteau fi văzute și astăzi la liziera pădurii.

Clădirea masivă, urîță, ale cărei fațade insipide te deprimeau, era înconjurată de un zid de piatră. În apropiere, era construit un garaj extrem de spațios, care înainte fusese o capelă.

Clench House își avea propriul cimitir. Mai multe morminte se aflau dincolo de grădina de zarzavaturi, precum și un cavou din granit masiv, cu o inscripție galică, în bună parte ștearsă de trecerea veacurilor.

Mr. Awkwright se plîngea de casă și de terenul pe care era construită.

Era un bărbat uscățiv, neprietenos și veșnic încruntat. Cu toate că poseda o avere considerabilă, era foarte zgîrcit și rău din fire. Dacă e să dăm crezare vorbelor lui, ura atît Scoția, cît și Anglia și toate celelalte țări pe care le vizitase.

În tinerețe se căsătorise cu o Brodie și, cum aceasta era scoțiană, el obișnuia să poarte, fără a avea dreptul s-o facă, *tartanul* familiei Brodie; se străduia să ducă o viață după tipic scoțian, mîncă dimineța *porridge*, chiar dacă nu-i prea plăcea, și s-ar fi dus chiar și la biserică, dacă prin apropiere ar fi existat vreo parohie a confesiunii lui. De două ori pe zi, ținea ore de rugăciune în familie.

Îi era foarte greu să-și păstreze servitorii, dar Mary Grier, secretara lui, nu putea să-l părăsească. E mult mai ușor să găsești o femeie tînără, întrucîtva instruită dar săracă, decît o bucătăreasă pricepută, iar el și-o adjudecase pe Mary printr-o legătură mai puternică decît un contract. Așa cum un deținut nu-și poate părăsi

închisoarea, tot așa nu putea ea să se desprindă de Mr. Awkwright. Era condamnată să muncească pentru el, poate toată viața.

Majordomul, Stocker, nu lua parte la orele de rugăciune, nefiind considerat ca făcând parte din familie. El era al casei și-al prietenății, și fusese preluat de Mr. Awkwright o dată cu domeniul.

Cîtă vreme locuia aici, Mr. Awkwright n-avea dreptul să-l concedieze pe Stocker. Obligația fusese stabilită prin contract. De mirare era însă faptul că închiriasse casa, cu mobilier cu tot, la un preț atît de scăzut. Contractul îl negociase cu niște agenți din Londra, căci proprietarul, Mr. Ledbetter, se afla într-o călătorie dincolo de hotarele țării.

Proprietarul își petrecea cea mai mare parte a timpului prin țările calde. Despre asta vorbea mereu majordomul Stocker, un bărbat înalt, puternic, cu tendință spre îngrășare. Avea o față rotofeie și ochi albaștri, nu tocmai inteligenți. Povestea cu plăcere că, încă din fragedă tinerețe, avusese grijă de Mr. Ledbetter. Despre asta se întreținea mai mult cu drăguța secretară a lui Mr. Awkwright.

Mary zîmbea.

– Știi o groază de lucruri – remarcă ea.

Stocker dădea din cap posomorît.

– Sînt puțini oameni pe care eu să nu-i cunosc! – se lăuda el. Toată viața mea i-am studiat pe oameni. Prin asta nu vreau să spun, însă, că-l consider și pe Mr. Awkwright o ființă omenească.

Mary stătea în cabinetul de lucru, o încăpere spațioasă dar deloc atrăgătoare, în fața unei cești cu ceai. Mr. Awkwright se dusesse la Glasgow, unde avea o întîlnire cu un agent de curse. Mr. Awkwright făcea pariuri la aproape toate cursele, dar nu risca decît sume mici. Cum însă cunoștea foarte bine caii de curse și avea acces la multe informații utile, cîștiga mai des decît pierdea.

De obicei, după rugăciunea de seară, își petrecea timpul stînd și analizînd din toate punctele de vedere situația cailor pe care urma să parieze la următoarea cursă. Aduna informații din șase locuri diferite, și puține lucruri de care el să nu aibă cunoștință se puteau întîmpla în lumea curselor.

Mary își aminti de niște cuvinte auzite în autobuzul cu care se întorsese de la Londra, și-l chemă înapoi pe majordomul care tocmai se pregătea să iasă din cameră:

- Spune-mi, Stocker, este Mr. Ledbetter un filantrop?

Stocker o întrebă încrețindu-și fruntea:

- Ce vrei să spunei cu asta?

- Mă întreb dacă le face multor oameni cadouri.

Majordomul zîmbi:

- Nu. Mr. Ledbetter e un om foarte conștiincios și grijuliu.

- Și cum se face atunci că Mr. Awkwright a izbutit să închirieze

Clench House pentru o sumă, aș putea spune, ridicolă?

Stocker se reîntoarce în cameră, cu pași mărunți.

- Are motive foarte întemeiate, Miss Grier. Ține foarte mult la proprietatea sa, și preferă să închirieze casa unui domn mai în vîrstă, ca Mr. Awkwright, pentru o sumă mai mică, decît unui tînăr, care ar plăti mai mult, dar n-ar sta aici decît o vară și ar pleca lăsînd totul cu susul în jos. Dar spunei-mi, vă rog, cine este tînărul domn care trebuie să vină în vizită?

Mary se ridică de pe scaun și răspunse, nesimțindu-se tocmai în largul ei.

- E căpitanul Jordan. Ei, i-am promis lui Mr. Awkwright să-i fac ordine în cameră.

- Camera e în ordine. Căpitanul vine cumva din Africa?

- Da. Este nepotul lui Mr. Awkwright.

- E în armată? Știi, e ciudat, dar eu nu prea am la inimă armata. Am avut și eu un frate mai tînăr, care a servit în regimentul de gardă, dar n-a prea făcut mulți purici pe-acolo, a dezertat.

Mary clătină din cap.

- Nu, nu e în armată. Căpitanul Jordan lucrează în cadrul poliției din Africa de Sud.

- I-auzi! exclamă Stocker. Era o expresie uzuală a lui, care putea să însemne orice. De data asta îi exprima mirarea.

- Deci lucrează la poliție! Trebuie s' fie o meserie bănoasă. Eu n-am fost niciodată în Africa, dar am acolo un văr care lucrează la o plantație de ceai. Deci, la poliție! I-auzi! O fi tare deștept, nu?

Tim Jordan își făcu apariția într-un automobil stropit tot de noroi, tocmai cînd Mary urcase sus ca să se îmbrace pentru cină.

Mr. Awkwright îi telefonase că nu va veni acasă, dar îi dăduse instrucțiuni amănunțite în legătură cu felul cum trebuia să se comporte față de vizitator. Mary îi ascultase calmă „instrucțiunile“:

- Întîi de toate, nu-i nevoie să stai prea mult prin jurul lui. Poate să-și poarte de grijă și singur. Apoi, nu e cazul nici să vorbești despre afacerile mele, Mary. Înțelege ce vreau să spun, nu?

Ea oftă.

- Da, da, înțeleg prea bine.

- Și să nu-i răspunzi la nici o întrebare referitoare la tine și la situația ta.

Mary îl ascultase calmă și resemnată. Acum se întoarse în sufragerie, unde tînărul tocmai își fuma prima țigară de după cină.

- Vă pot cere o favoare? îl întrebă ea. V-aș ruga să nu-i spuneți lui Mr. Awkwright că m-ați pus la curent cu viața dumneavoastră din Africa de Sud.

Tim zîmbi.

- Nu v-am destăinuit chiar totul. Oricum, discuțiile noastre din timpul cinei mi-au făcut mare plăcere. Și cînd te gîndești că mă temeam c-o să mor de plictiseală!

Era un bărbat clasa-ntîi! Avea părul puțin grizonat la tîmple, dar pielea feței îi era netedă, de un brun mat, sănătos, iar ochii îi sclipeau vii, arzători. Era tot timpul pornit pe rîs și voioșie.

- Cînd am văzut casa asta - continuă el - mi-am zis că e ca un cavou, și m-am simțit deprimat. Dar s-a făcut lumină în beznă asta îndată ce v-am cunoscut. Zău dacă nu mă bate gîndul să stau aici vreo trei luni!

- Dar spuneți că vreți să plecați duminică viitoare, seara. Oare trebuie să mai insist asupra faptului că eu nu sînt aici decît o slujbașă și că Mr. Awkwright mi-a dat instrucțiuni stricte să evit să intru într-o discuție serioasă cu dumneavoastră? Dar ați fost foarte drăguț și amabil cu mine.

Tim își puse altă țigară în gură și privi spre tavan.

- Am impresia că sînt în vizită la un popă. Nu-i locul unde dumneata să-ți poți petrece toată viața. Unchiul Ben trebuie să fi adunat pînă acum vreun milion de lire sterline. Nu, nu te uita la mine atît de neîncrezătoare, e îngrozitor de bogat, și sînt singurul care nu-și bate capul cui va lăsa moștenire atîta avere. Le-ai cunoscut cumva pe unele dintre rudele soției lui? Toți sînt niște oameni îngrozitori. Iar pe el l-ai văzut vreodată dansînd ca prin Highland? Îi

place grozav să facă pe scoțianul. Angajează din cînd în cînd cîte un cimpoier?

Mary dădu negativ din cap.

– N-ar cheltui el atîția bani. Dar are plăci de patefon cu melodii cîntate la cimpoi.

Tim se împrietenise imediat cu Mary. De cum intrase în casă, o luase de mîină și o sărutase pe amîndoi obrajii, ca pe o verișoară, și își luase niște libertăți pe care ea nu i le-ar fi îngăduit nici unui alt bărbat.

Tim îi aruncă majordomului o privire peste umăr:

– Ai avut grijă de șoferul meu?

– Da, desigur – răspunse Stocker. I-am pregătit camera, dar nu l-am văzut la față. De cum a băgat mașina în garaj, a și plecat în sat.

Tim Jordan îi aruncă o privire prietenoasă.

– Poți pleca, îi zise. Dacă o să mai vreau o ceașcă de cafea, te sun eu.

Stocker ieși din cameră.

– Nu-mi place să simt mereu servitori în spatele meu, îi spuse Tim lui Mary. Mereu îmi aduc aminte de o întîmplare petrecută la Umtali... Na, că iar încep să mă laud! Mai bine spune-mi tot ce ți-a povestit unchiul meu despre mine.

– Ei, dar gîندیți-vă că sînt în slujba lui și n-am dreptul să-i ies din cuvînt!

Tim izbucni iar în rîs.

– Ei, nu e cazul să-ți bați capul cu fleacuri de-astea.. E un bătrîn sucit. Nu ți-a spus că eu aș fi o rudă săracă de-a lui? Așa face de obicei. Dar, hai, fii drăguță și binevoitoare cu mine. Adevărul este că sînt bogat, nu chiar un Cressus, dar stau foarte bine.

– Cînd vă întoarceți în Africa?

– Niciodată. Mi-am părăsit slujba. Nu i-am spus unchiului Ben nimic despre asta, dar o să afle el la timpul potrivit. Am închiriat o locuință la Londra și am de gînd să stau în oraș. Ieri m-am dus la Scotland Yard și mi-am oferit serviciile, dar m-au primit cu răceală, și tentativa mea a eșuat.

Privirea lui exprima nepăsare. O întrebă brusc:

– Îl cunoști cumva pe un anume Daney?

La început, crezu că ea nu-i auzise întrebare., și o repetă. Ea se uita inexpressivă la peretele din față.

- Nu, n-am auzit de el în viața mea! răspunse ea ferm. Dar mă mir de ce...

El n-o mai asculta, căci se ridicase de pe scaun și se îndreptase cu pași ușori spre ușă. O deschise cu o smucitură. Stocker era în fața ușii.

- Tocmai voiam să intru... începu el.

- Rămii frumusețea afară! ripostă Tim.

Devenise gânditor, dar continuă să vorbească despre sine:

- Sînt hotărît să mă stabilesc la Londra și să-mi caut cu adevărat o slujbă. Am de gînd să-i urmăresc pe nelegiuîți și să-i prind, tocmai pentru că sînt nelegiuîți.

- Cu alte cuvinte, vrei să vă faceți detectiv. E de-a dreptul fascinant.

- Nu mă ironiza - o avertiză el. În Africa am avut destul succes. Posed toate calitățile unui bun ofițer de poliție.

- Și modestia n-are loc printre aceste calități? întrebă ea, aproape luîndu-l în zeflema.

Tim negă din cap:

- Nu. Modestia este o obișnuință timpită.

- Dar mulți oameni au acest defect!

Tim Jordan zîmbi.

- Eu unul, nu.

Fata îl uimea. La început, crezuse că putea pătrunde pînă în adîncurile ființei ei, dar cu cît o cunoștea mai bine, constata că trebuie să-și pună propria perspicacitate sub semnul întrebării.

În spatele siguranței de sine pe care o afișa, el nu ghicise altceva decît capacitățile necesare unei bune secretare particulare. Dar caracterul ei se mai dovedea și - căută cîteva secunde expresia potrivită - „profund“, da, asta era cuvîntul. Dar asta putea să însemne și ceva negativ. Avea impresia că-și disimula o parte din acest caracter. Și o făcea cu naturalețe, pe cînd alții, dintre cei cu care avusese de-a face, dăduseră chix.

Tim se pricepea să-i tragă pe oameni de limbă, dar...

- Am și rude - îl informă ea în treacăt. O mamă și o soră.

- În Scoția?

- Nu. Au o casă într-o așezare din apropierea Londrei. Mama e invalidă. I-am făcut o vizită când am fost ultima dată la Londra.

După ce îi dădu acest detaliu, fata își strânse buzele și el își dădu seama că era hotărâtă să nu-i spună nimic mai mult decât își propusese. Când își întinse mîna pe deasupra mesei, ca să-i ofere un chibrit, Tim făcu o descoperire neașteptată.

- Dar ai fost rănită rău! exclamă el. Cum s-a întîmplat?

Ea își retrase repede mîna și-și trase mîneca, pentru ca el să nu poată observa cicatricea care se întindea de la încheietura mîinii pînă la cot. Întîi se înroși toată, apoi aproape că se învineți.

- M-am tăiat cîndva - rosti ea precipitat. Tăiam niște pîine și mi-a scăpat cuțitul.

- Fii bună și spune-mi - zise el ridicîndu-se - de ce te-ai îngropat aici cu bătrînul meu unchi? Doar puteai să-ți găsești cu ușurință o slujbă mult mai bună!

- Da, ar fi fost posibil.

Se îndreptă spre ușă, apoi se întoarse iarăși cu fața spre el.

- Îl cunoașteți bine de tot pe Mr. Awkwright?

Trebuie să recunoască cîstit că nu-și văzuse unchiul decît de trei ori în decursul întregii sale vieți.

- Nu, nu știu prea multe despre el. Doar că a fost căsătorit și că a avut un copil, care a murit. Mai știu că e îngrozitor de lacom și afurisit.

Îndată după ora zece, Mary se retrase la culcare. Camera căpitănului Jordan era la trei uși depărtare de a ei. Tocmai ațipea, cînd îi auzi pașii ușori pe coridor. Apoi îl auzi închizînd ușa dormitorului. Adormi și se trezi iarăși. I se părea că nu trecuseră decît cîteva minute, cînd, de fapt, se scurseseră cîteva ceasuri bune.

Se ridică în capul oaselor; inima îi bătea ca un ciocan în piept. Ceva o trezise, un zgomot neobișnuit sau un coșmar. Dar nu putea să-și dea seama ce anume.

Ciuli urechile, dar nu mai auzi nimic. Poate că era doar închipuirea ei. Se liniști și se acoperi cu plapuma. Fereastra era ușor întredeschisă. Afară era ceață, dar luna strălucea pală. Vedea cum pătrund în cameră fișii lungi de pîclă și voi să se scoale din pat ca să închidă cremonele, cînd auzi ceva, ca un foșnet, pe coridor. Strigă din pat:

- Cine-i acolo?

Același zgomot. Nu era o bătaie în ușă, ci un fel de hârșit, însoțit de gemete stinse. Hotărâtă, sări din pat, aprinse lumina, se duse la ușă și o deschise smucind-o în lături. În acel moment, un bărbat se prăbuși greu în brațele ei.

Era înspăimântător de palid și se ținea cu o mână de gâtul din care curgea sînge. Fata scoase un țipăt strident și încercă să-l oprească din căderea lui, dar nu fu în stare. Omul se prăbuși greoi pe dușumea. Pe coridor se auziră pași repezi și, imediat, Tim Jordan își făcu apariția. Se aplecă deasupra omului căzut la pămînt.

- Nu se poate! exclamă el rostind cuvinte întretăiate. Dar e Jelf... șoferul meu!

Jelf era îmbrăcat și purta cizme ude, murdare.

- Să chemăm un doctor! strigă ea speriată.

Tim dădu din cap. În acel moment omul deschise ochii. Se uită cîteva clipe țintă la Mary și la Tim, apoi arătă înspăimîntat cu degetul spre fată. Buzele i se întredeschiseră:

- El mi-a făcut-o! rosti Jelf cu o voce abia auzită. Omul din mîinile căruia te-am salvat!

Tim văzu că fata era speriată de moarte și o prinse în brațe în clipa cînd își pierdea cunoștința. O scoase din cameră și o încredință unei servitoare. Cînd se întoarse la Jelf, acesta nu mai era printre cei vii.

Stocker apăru în pantaloni și cămașă, venind din odăile de la parter. Tim împrumută lanterna lui de buzunar și cercetă urmele de sînge de-a lungul coridorului. Se opri în fața unei ușițe dintr-o nișă îngustă. Apăsă clanța. Ușița nu era închisă și dădea spre niște trepte ce coborau spre curtea interioară. Jordan se întoarse în camera lui, se îmbracă și reveni să cerceteze mai departe urmele de sînge. Duceau, printr-o poartă deschisă, în grădină și se pierdeau în pămîntul jilav.

Luminînd cu lanterna în jurul lui, privirea îi fu atrasă de un obiect strălucitor. Se aplecă, îl ridică și văzu că era o mică tabacheră de aur. Era deschisă, așa că putu citi cu ușurință ce scria în interiorul ei: „Lui Lew, de la soția lui“.

Cercetă cu meticulozitate tabachera la lumina lanternei și își dădu seama că una din părți avea un fund dublu. Introduse într-o crăpătură de pe margine vârful briceagului, și o foiță de aur se ridică. Pe ea se zăreau, foarte frumos gravate, niște cifre și cuvîntul „comoară“.

După ce întoarse tabachera pe față și pe dos, închise la loc căpăcelul fals, o vârî în buzunar și se întoarse în casă, cu gîndul de a o cerceta cu și mai multă amănunțime în odaia lui. Erau, în total, douăsprezece cifre. Stocker, aducînd cafeaua, putu să vadă cum Tim ascunde tabachera în buzunar.

– Ați descoperit ceva? întrebă majordomul. E groaznic ce-a trebuit să se întîmple!

– Unde este Miss Grier? întrebă Tim

– Într-una din camerele pentru oaspeți. Camerista mi-a spus că tocmai se îmbrăca. L-ați cunoscut pe acel om?

Lui Tim i se păru că distinge o anume îngrijorare în vocea majordomului.

– Nu-l văzusem în viața mea. L-am angajat cu puțin timp înainte de a veni aici.

Stocker își duse mîna la frunte.

– N-a spus nimic?

– Nu.

– Servitoarea care stătea la ușă spunea că l-ar fi auzit murmurînd ceva – insistă Stocker.

– Care servitoare?

– Prima care a venit.

– Da, omul a bîlbîit ceva, dar n-am putut înțelege o iotă.

Greșea oare Tim, sau auzise cu adevărat ceva ca un oftat de ușurare? Îl privi cu atenție pe Stocker și i se păru că deslușea și în ochii lui aceeași nuanță de îngrijorare și ușurare.

– Bietul Mr. Awkwright! O să fie foarte șocat cînd o să afle ce s-a întîmplat. Nu-i place să fie deranjat și nu poate suporta asemenea întîmplări. Nu m-ar mira deloc dacă ar zăcea o săptămînă întreagă la pat.

– De cîtă vreme locuiește Mr. Awkwright aici?

Stocker se uită spre tavanul cu grinzi.

- Hm, să tot fie vreo patru luni. A închiriat casa și imediat după aceea a făcut o călătorie de vreo șase săptămîni. Apoi s-a întors. Dar de ce mă întrebați?

Tim nu-i răspunse. Îi făcu majordomului semn din cap că poate să se retragă, dar Stocker rămase neclintit.

- Vă rog să mă iertați, zise el, dar aș vrea să vă mai pun o întrebare. Sînteți primul care ați ajuns aici. Puteți să-mi spuneți dacă ușa camerei lui Miss Mary era închisă sau nu?

Tim îl privi mirat:

- Habar n-am. Dar de ce mă întrebi?

- Ei, doar așa, că m-ar fi interesat să știu.

Lăsă privirea să-i alunece pe lingă Tim și făcu un pas înainte.

- Aș putea să vă fiu de vreun ajutor?

- Nu, mulțumesc - se auzi glasul lui Mary Grier care tocmai intrase.

Își revenise total și, în afară de o ușoară paloare a obrazului, părea că-și învinsese spaima. Se apropie de masa din sufragerie, se așeză alături de Tim, luă o țigară dintr-o casetă ce-i era la îndemînă și i-o oferă. Tim observă că mîna ei nu tremura deloc.

- Ar fi bine să-mi aduci și mie niște cafea, Stocker, zise ea.

Tim așteptă pînă ce majordomul ieși pe ușă, apoi întrebă:

- Îl cunoșteai pe Jelf?

Ea negă din cap:

- Nu-mi amintesc de el și nici că l-aș fi văzut vreodată. Cel puțin, nu cu cunoștința trează.

- Și atunci ce-a vrut să spună cînd a pomenit de omul din mîinile căruia te-a salvat?

Mary suflă un rotocol de fum spre tavan.

- Exact ce-a spus - răspunse ea calmă. Acum vreo trei ani am fost atacată de un individ pe drumul spre Kinross. Cred că omul era beat.

Întinse brațul și își suflecă mîneca:

- Avea un cuțit - continuă ea, și-i arată cicatricea prelungă.

Am spus mai înainte că m-am tăiat, dar nu acesta este adevărul. Numai că nu voiam să mă mai gîndesc la împlinirea aia nenorocită.

Dacă cei doi n-ar fi fost prin apropiere, individul m-ar fi înjunghiat fără nici o îndoială.

- Și Jelf a fost unul dintre cei care te-au salvat? întrebă Tim uimit.

- Habar n-am.

Și chiar acesta era adevărul. Continuă:

- Era destul de întuneric și nu l-am văzut limpede decât pe bărbatul care m-a ridicat de la pământ și m-a dus acasă.

- Dar cine te-a atacat?

Mary privi țință spre vârful țigării.

- Mă tem că nu-ți pot răspunde la întrebare. În orice caz, era un străin.

- Ai reclamat cazul la poliție?

Ea ezită o clipă.

- Nu. Nu voiam să-mi ajungă numele prin ziare. Dar poate că ar fi fost mai bine s-o fac.

El o privi uimit.

- N-am avut impresia că ai fi prea nefericită.

- Nici nu sînt! răspunse ea zîmbind.

- Și tot același individ l-a omorît astăzi pe Jelf?

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai aminti de asta, căpitane Jordan!

Glasul fetei tremura și el își dădu seama că era speriată de moarte și nu făcuse pînă acum altceva decât să încerce să-și ascundă spaima.

- Nu vreau să vorbim despre asta, zise ea. Într-adevăr nu vreau. Dacă-mi mai pui asemenea întrebări, zău că ies din cameră.

- Bine, nu te mai întreb nimic.

Stocker intră și servi cafeaua. Amîndoi tăcură pînă ce-l văzură închizînd ușa în urma lui.

- Majordomul voia neapărat să știe dacă ușa dumitale era închisă sau nu - o informă el.

Ea dădu din cap.

- Da, știu. E foarte grijuliu în privința asta.

- Dar de ce?

Mary își aprinse altă țigară și de data asta Tim observă că mîna îi tremura.

- Ah, e îngrozitor! spuse ea aproape șoptit. Poliția n-a venit încă?

- Trebuie să apară dintr-o clipă într-alta. Au plecat spre noi îndată ce le-am telefonat.

Mary îi aruncă o privire iute, parcă vru să spună ceva, dar se opri.

- Ce vroiai să-mi spui?

Ea dădu șovăielnic din cap și-l cercetă cu privirea.

- Ai să crezi că ceea ce vreau să te întreb e ceva ieșit din comun... Ești polițist și nu poți înțelege. Nu, nu pot să-ți pun întrebarea ce-mi stă pe buze.

- Ba eu cred că ar fi mai bine să-mi pui întrebarea - o contrazise el liniștit. Voi ai să-mi spui că, atunci când poliția va veni, n-ar trebui să destăinui ce-a zis Jelf?

Îl privi cu ochii dilatați de uimire.

- De unde știi la ce m-am gândit?

Ea răsufală adânc, iar el rîse:

- Uite, așa, din instinct. Cred că ar fi neplăcut pentru dumneata dacă aș repeta ce-a rostit Jelf pe cînd delira. Poate că, odată și odată, o să mă onorezi cu încrederea dumitale.

Mary dădu iar să vorbească, dar își strînse buzele. Doar după o pauză mai lungă îi răspunse:

- Da, poate.

Îl uimea faptul că fata nu mai pomenea de Mr. Awkwright și nici nu vorbea despre ce va zice acesta de toate cele întîmplate. Awkwright era acum un om bătrîn și, cînd îl văzuse ultima oară, în urmă cu cîțiva ani, i se păruse agresiv și bolnăvicios. Un asemenea șoc putea să-l zdruncine serios.

Tim Jordan nu știa nici el ce să creadă despre bătrînul Mr. Awkwright. Acesta nu se purtase niciodată prietenos sau omeneste cu el și nici nu făcuse un secret din faptul că această „tutelă“ nu-i făcea plăcere cîtuși de puțin.

Awkwright era o fire închisă, cărpănoasă, cu obișnuințe ciudate. Toată viața și-o dedicase jocurilor de noroc, dar nu jucase decît pe mize mici. Era foarte prevăzător și nu făcea decît investiții sigure de capital.

Cînd apărură poliștii, Mary își fumase pînă la capăt cea de a treia țigară. Vreme de mai bine de un ceas trebui să răspundă unor întrebări care i se părură cît se poate de superficiale. După ce isprăviră cu interogatoriile, poliștii luară cadavrul cu ei. Medicul legist stabili că rana mortală fusese provocată de un pumnal, că omul fusese lovit în spate, cu o forță neobișnuită. Jelf trebuie să fi fost surprins de acest atac violent și n-avusese timp să se opună. Nici pe mîini și nici în alte părți ale corpului nu se deslușeau semne care să probeze contrariul.

Tim ieși afară și urmări cu privirea ultima mașină a poliției, apoi reveni în sufragerie. Mary își sprijinise capul pe brațe și era pe jumătate adormită. Chemă o servitoare care s-o ducă la culcare, apoi urcă în camera lui, făcu un duș și la ora cinci era iarăși în sufragerie.

- Nu, mulțumesc! se împotrivi Stocker cînd Tim îl sfătui să se ducă și el la culcare. Eu dorm puțin și este deja ora cinci. Servitorii trebuie supravegheați. Mai bine stau treaz și văd de rosturile casei. Dar pentru dumneavoastră nu-i prea devreme?

- Nu, nu... Îndată ce se va crăpa de ziuă am să ies să cercetez împrejurimile.

PARTEA A II-A

I

Era o dimineată cețoasă, dar lui Tim nu-i fu greu să regăsească urmele de sânge. Un lucru era sigur: Jelf cunoștea casa mai demult. Găsise intrarea spre etajul de sus. Ușile le deschisese, probabil, cu unul dintre șperaclele care fuseseră descoperite asupra lui când i se cercetaseră buzunarele.

În afară de șperacle, în chip uimitor, mai descoperiseră asupra lui cinci sute de lire sterline în bancnote. De ce trebuise, atunci, să se angajeze șofer?

În apropierea locului unde găsise tabachera de aur, Tim mai descoperi și o batistă însingerată. Își aminti că Jelf o purta în buzunarul de sus al hainei. Asta explica, poate, și faptul că găsise tabachera pe jos. Probabil că își scosese în grabă batista și ușorul obiect căzuse. În tabacheră mai erau trei sau patru țigări.

De partea cealaltă a șoselei nu mai descoperi nici o urmă de sânge, dar după ce străbătu vreo cincizeci de metri, găsi o poartă ferecată în lanțuri care dădea spre cimitirul împrejmuit de un zid scund. Tim cercetă de o parte și de alta a porții, căutînd urmele de sânge. Cum nu descoperi nici una, sări peste zid și o apucă pe o potecă îngustă, năpădită de buruieni, printre morminte.

Auzise vorbindu-se despre un cavou și chiar îl zărise de la distanță. Era o construcție de granit cu acoperiș de piatră. Cît de vechi era cavoul, putea doar ghici. Pe una din părți se afla o inscripție pe jumătate ștersă, săpată grosolan în piatră și acum de nedescifrat. Porțile turnate în bronz trebuie să fi fost adăugate ulterior. O scurtă inscripție glăsuia: *Thomas Brodie Esq., răposat la vârsta de șaptezeci de ani. Veșnică fie pomenirea lui.* Pe arcada de deasupra era o inscripție asemănătoare: *Aceste porticuri au fost ridicate de nepoții lui Thomas Brodie, 1925, în semn de cinstire și veșnică pomenire a unui om bun și mare binefăcător.*

Era, deci, un cavou de familie. Multe generații de Brodie săceau acolo, și Tim înțelese puterea de atracție a acestei case pentru Mr. Awkwright, gândindu-se că soția lui fusese o Brodie.

Tim Jordan tocmai făcuse câțiva pași pe drumul de întoarcere, când ochii i se opriră pe niște mici obiecte căzute pe jos. Se aplecă și ridică trei țigări pătrunse de umezeală. Proveneau de la o fabrică londoneză, dar erau atât de neobișnuite încât nu puteau fi cumpărate la orice tutungerie. Spre uimirea lui Tim, erau identice cu cele din tabachera de aur. Zăcuseră pe pământ una lângă alta, ca și cum ar fi fost aruncate intenționat. Nici una nu fusese aprinsă și fiecare avea o atârnătură, cu siguranță de la elasticul care le ținea în tabacheră. Jelf trebuie să le fi aruncat acolo. Deci fusese în cimitir în noaptea precedentă.

Tim începu să caute iar urmele de sânge, merse de-a lungul zidului și cercetă fiecare piatră, dar nu descoperi nimic.

Pe când se întorcea cu pași lenți spre casă, văzu că Mary Grier îi vine în întâmpinare.

– Bineînțeles că nu m-am mai dus la culcare – zise ea. Ai descoperit ceva?

Doar astea.

– Ți arată țigările și-i povesti despre tabachera pe care o găsisse. Ea nu făcă nici o remarcă.

Dar n-ai găsit nimic, pe nimeni? Vreau să spun, n-ai descoperit nici o urmă? întrebă ea neliniștită.

Nu, ucigașul s-a făcut nevăzut. Poliția face cercetări prin țările/sătele din împrejurimi. E prea devreme pentru polițiști ca să poată face un raport concludent. Dar îl vor descoperi ei pe criminal.

– Sper că nu, zise ea șoptit. Se întoarse când el o apucă de braț.

– De ce spui asta, Mary?

Ea se forță să zîmbească.

– N... nu știu... Poate că nervii mei sînt la pământ... Poate că am și eu o înclinație spre crimă... O dată, am furat și eu șaptezeci de lire... Nu, nu rîde... Erau șaptezeci de lire în bancnote. I-am furat dintr-un sertar... Eram pe atunci atât de deznădăjduită! Dar nu poți înțelege!

Era la sfîrșitul puterilor și el își dădu seama că spusese adevarul. Conștiința faptului că subtilizase cîndva șaptezeci de lire

era o povară grea pentru sufletul ei. Tocmai de aceea îi făcuse această mărturisire în clipa cînd era pe cale să se prăbușească.

- Mary, dragă, dar nu-i mare lucru! Eu am subtilizat cîndva o mie de lire, așa că amîndoi sîntem niște delincvenți. Și nici eu, nici dumneata n-am fost descoperiți...

- Ba nu, pe mine m-au prins, îl contrazise ea cu glasul tremurat. Imediat după ce i-am furat. Și n-am mai avut nici o scăpare. N-am putut nici măcar să tăgăduiesc că i-am furat.

Răsufila repede, și cînd el o apucă de braț, constată că tremura toată.

- Hai să mergem - o îndemnă el, și ea îl urmă ascultătoare. Doar ți-am spus că trebuie să dormi. Nu m-ai ascultat, și de aceea ești atît de nervoasă. Acum ne ducem întins la micul dejun.

Cînd ajunseră aproape de casă, ea îl informă, cît se poate de calmă, că vorbise cu Mr. Awkwright la telefon, că-i povestise tot ce se întîmplase și că acesta urma să se întoarcă acasă cît mai curînd posibil.

- Nu cred c-am să pot înghiți ceva, adăugă ea. Este încă prea devreme... mai bine mă bag în așternut și încerc să adorm.

În capul scărilor largi, Tim se despărți de ea.

- Ar fi tare bine dacă v-ați liniști puțin - se auzi o voce.

Tim se întoarse speriat, căci nu-l văzuse pe Stocker pe întuneric.

- Ah, dumneata erai? întrebă el neprietenos. De unde-ai răsărit așa, deodată?

- Am venit pe urmele dumneavoastră. Ați fost la cimitir.

- De unde știi? întrebă Tim aspru.

Afară din casă nu l-ar fi putut vedea. Ceața era prea deasă.

- M-am luat după Miss Mary, cînd a ieșit din casă. Așa se face că v-am văzut - răspunse Stocker cu răceală.

- Și de ce-ai urmărit-o pe Miss Mary?

Majordomul zîmbi.

- După întîmplările din noaptea trecută, am socotit că este primejdios pentru Miss Mary să umble singură pe șosea, așa că m-am ținut după dînsa.

- Ai fost de față cînd, mai demult, Miss Grier a fost atacată de un individ?

Stocker dădu din cap afirmativ.

- Da. Sînt în serviciul lui Mr. Awkwright de cînd s-a mutat aici. Îmi amintesc foarte bine de asta, căci eu sînt primul care am luat legătura cu Miss Mary.

- Și ai descoperit cine a fost făptașul?

- Despre asta nu-mi mai amintesc nimic. Oricum, făptașul a izbutit să scape.

- Și Mr. Awkwright ți-a dat cumva instrucțiuni să veghezi asupra ei?

- Nu, Mr. Awkwright nu mi-a spus nici un cuvînt în acest sens.

Pe la ora șapte, Mr. Awkwright își făcu apariția în carne și oase. Arăta palid și răvășit și tremura din toate mădulele. Glasul îi era răgușit și agitat și se uita mînios de la Tim la Stocker.

- Ce înseamnă toate astea? Întrebă el furios. Întîi, Jordan, aduci un șofer și lași să fie omorît! Și încă în casa mea! Nu era deloc nevoie să vii aici. Ți-am scris doar că puteai să rămîi la Londra. Dacă nu-ți puneai în cap să mă vizitezi cu orice preț, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat. Unde este Miss Grier?

- S-a întins puțin în pat, îl lămurî intententul.

- Cheam-o imediat! Am nevoie de ea. Întîi de toate, trebuie să-i dictez niște scrisori importante.

- Dar are mare nevoie de odihnă... îl întrerupse Tim calm. Poți să-mi dictezi mie scrisorile, unchiule. Știu să stenografiez și să bat la mașină.

Mr. Awkwright îi aruncă lui Tim o privire posomorîtă și șovăi o clipă.

- Vino în cabinetul meu de lucru - îl pofti el apoi.

Tim îl urmă, de-a lungul coridorului, spre încăperea aceea în dezordine. Era mirat și avea senzația clară că Benjamin Awkwright juca o comedie în fața lui. Dar de ce făcea asta? Ce avea de ascuns? Toate întrebările lui și felul lui neprietenos de a se purta trebuiau să aibă o explicație. Mr. Awkwright era peste măsură de speriat și se temea de ceva. Chipul lui palid, mîinile tremurătoare și expresia neliniștită a chipului său dovedeau acest lucru.

- Stai jos, Jordan.

Mr. Awkwright se lăsă să cadă gemînd pe scaunul masiv de la birou.

- Îmi pare rău că s-a întâmplat așa ceva. Dar nimic nu mai poate fi schimbat. Și nu bănuiești cine ar putea fi ucigașul?

- Nu, habar n-am, răspunse Tim.

- Crima s-a săvârșit în interiorul casei?

Tim clătină din cap:

- Nu, pe șosea. Pare să fie o crimă lipsită de orice sens. E o chestie pe care n-am relatat-o poliției: înainte de a-și da duhul, Jelf a spus că fusese înjunghiat de același individ care a atacat-o mai demult pe Miss Grier.

- Ce spui?

Bătrînul Awkwright sări ca ars de pe scaun și se uită îngrozit la Tim.

- Asta-i o minciună! strigă el agitat. Mary nu mi-a spus nimic despre asta. Trebuia să-mi spună!

Tot atît de repede cum sărise în picioare se prăbuși pe scaun și, la început, Tim crezu că bătrînul leșinase, dar cînd vru să-l ajute, acesta îl îndepărtă.

- Mă simt bine - șopti el. E de la stomac... Stai jos, Jordan. Povestește-mi tot ce s-a întâmplat și nu-ți bate capul cu mine. Azi dimineață am fost groaznic de nervos, și pentru un om de vîrsta mea nu e lucru de nimic să fie trezit cu noaptea-n cap și să afle niște vești atît de înspăimîntătoare.

Tim îi povesti pe scurt tot ce știa și bătrînul nu-l întrerupse deloc.

- Îl cunoșteai dinainte pe acest Jelf? întrebă el cînd Tim își isprăvisе relatarea. Cine era? Cum a ajuns aici? De ce l-ai angajat și l-ai adus aici? Niciodată înainte n-ai mai făcut așa ceva. Nu te-ai gîndit deloc la mine... da, da, ai procedat într-un mod cu totul egoist, fără să te gîndești la urmări.

Bătrînul era iarăși agitat și furios, dar, de fapt, din toată comportarea lui ieșea în evidență doar frica pe care nu și-o putea ascunde cu desăvîrșire. Tim își dădea prea bine seama de aceasta.

- Aș vrea să nu fi auzit de tine și să nu te fi văzut niciodată la față, continuă el înfierbîntat. Nici nu știu de ce tatăl tău m-a lăsat cu povara asta pe cap! Dar am să pun eu chestia asta la punct: ai să discuți cu avocații mei.

Tim fu surprins de aceste cuvinte, chiar dacă-și dădea seama că tutorele său era într-o stare de nervozitate neobișnuită. Bătrînul continuă să se plîngă:

- Ținutul ăsta e groaznic. Îl urăsc! Urăsc și casa asta. Mereu trebuie să aflu niște chestii înfiorătoare, și toată viața mea n-a fost decît un blestem pentru mine!...

Tim făcu ce făcu și ieși din cameră, iar bătrînul nici nu-și dădu seama că plecase. Ieși în grădină, în fața casei, și se îndreptă spre ușa garajului, clădit la un capăt al casei. Poarta garajului era masivă, iar ferestrele, care înainte avuseseră vitralii, erau acum acoperite cu niște perdele de tifon. Zidurile de piatră erau năpădite de mușchi verde și iederă.

Înconjură clădirea și, cînd se întoarse la poarta garajului, descoperi, spre marea lui mirare, că Stocker se proptise acolo.

- E o casă neobișnuită și tare veche - remarcă intendentul zîbind. A fost ridicată, după cum se spune, prin secolul doisprezece sau treisprezece. Mai demult, se afla în apropiere un castel.

- Ce se află înăuntru? întrebă Tim.

Stocker scoase o cheie, deschise poarta și Tim intră în garaj. Se așteptase să dea cu ochii și aici de o dezordine ca aceea din cabinetul de lucru al lui Mr. Awkwright, dar interiorul garajului îl uimi printr-o ordine și curățenie desăvîrșite.

În garaj se aflau două mașini, o limuzină mare, acoperită cu o pînză de corabie, și un automobil de dimensiuni mai reduse. În afară de aceste două vehicule, mai era acolo un tractor pe șenile din cele folosite de agricultori pentru lucrările cîmpului.

- Dar unde-i mașina lui Jelf?

- A parcat-o undeva în sat. Mr. Ledbetter nu acceptă mașini străine în garaj. A izbucnit odată un incendiu, din pricina unui șofer neglijent.

- A cui e limuzina asta?

- A lui Mr. Ledbetter. Îi place tare mult să șofeze, cînd este acasă. Automobilul este al lui Mr. Awkwright.

- Și tractorul?

Stocker zîmbi.

- E al nostru. Am avut cîndva de gînd să ne ocupăm de agricultură. Clench House posedă cam o sută de pogoane de pămînt,

și Mr. Ledbetter a cumpărat mașini, ca să fie lucrat. Mai târziu, a renunțat însă la planurile lui inițiale.

Tim cercetă cu privirea puternica mașină. În spatele scaunului tractoristului era un cablu de oțel. Se vedea că tractorul fusese foarte puțin folosit, mai ales după șenilele fără urmă de pământ pe ele. Îi atrase majordomului atenția asupra acestui lucru.

- O, n-am scos tractorul pe câmp niciodată. I-am spus lui Mr. Ledbetter că ar fi mai bine să-l vîndă, dar în privința asta e nemaipomenit de încăpățînat. N-a vîndut niciodată nimic din ce a cumpărat, chiar dacă a fost nevoit să împrumute o mare sumă de bani ca să achite proprietatea asta și toate dotările. Cîndva, i s-a oferit însă o sumă mult mai mare decît cea investită de el pentru tot domeniul. Văd că vă uitați la cablul de tracțiune. Tot Mr. Ledbetter a hotărît ca nimic din lucrurile lui să nu fie întrebuințate în nici un fel cîtă vreme el personal nu s-a declarat de acord cu așa ceva.

- Vrei să spui că n-ai avut voie să te folosești de tractor chiar dacă ai fi dorit-o?

- N-am vrut niciodată să scot tractorul din garaj, căci nu mă pricep deloc la agricultură.

Tim părăsi garajul, ca și cum toate acestea îi erau indiferente. Dar dacă Mr. Ledbetter nu trecuse de curînd pe aici, Stocker mințea, evident, căci Tim desluși pe pavajul garajului niște urme proaspete de șenile.

2

Tim Jordan sperase că va putea părăsi Clench House peste cîteva zile, dar cum Jelf fusese ucis acolo, trebuia să rămînă ca să depună mărturie în cursul procedurii de constatare a decesului.

În ziua următoare o văzu foarte puțin pe Mary. Luară masa în trei, dar Mr. Awkwright se uita urît la fată cînd aceasta dorea să lege o conversație. După masa de prînz o luă cu el în cabinetul de lucru și Tim își pierdu speranța că o s-o mai vadă la cină. Dar tocmai cînd se pregătea să se retragă în camera lui, ea își făcu apariția. Părea nespus de obosită și, cînd o privi mai îndeaproape, își dădu seama că plînsese. Ea încerca să ascundă acest fapt, dar Tim nu se lăsa înșelat de aparențe.

Voia să spună ceva. Tim simți asta îndată ce fata se așeză în fața lui.

→ Căpitane Jordan – începu ea – Mr. Awkwright e de părere că interogatoriile, cel puțin în ceea ce te privește pe dumneata, se vor încheia mâine. Ce-o să faci după aceea? O să te întorci la Londra?

– Desigur, răspunse el mirat. Dar mă gândisem să rămân aici o săptămână.

Ea clătină din cap.

– Mr. Awkwright este de părere că ar trebui să depui mărturie mai devreme. Oricum, așa se vor aranja lucrurile.

– Vrea să scape de mine? Întrebă el direct.

– N-ai pleca cu plăcere de-aici? Ar trebui să fii fericit că poți pleca. Dacă și eu...

Fata își întrerupse fraza la jumătate.

– Vrei să spui că dacă ai putea ai pleca și dumneata? Dar de ce n-o faci?

Fata începu să respire sacadat.

– Dar de ce crezi că aș vrea să plec de aici?

Seoase din poșeta pe care o așezase pe masă, în fața ei, o bucată de hirtie.

→ Când ajungi la Londra, dă-i dispoziții avocatului dumitale să ia legătura cu avocații lui Mr. Awkwright, ca să-ți predea moștenirea. Mr. Awkwright e gata să facă totul ca...

– Ca să scape de mine – îi întregi el fraza și zîmbi ușor.

– Da, cam așa-i adevărul.

Fata îl privi îndelung.

– Vrei să-mi spui acum? o întrebă el prietenos.

Ea se înfioră toată.

– Ce anume vrei să știi? Eu n-am nimic să-ți spun.

– Din contră, ai vrea să-mi povestești multe lucruri. Dar acum nu merge, nu-i așa?

Ea se ridică brusc.

– Aș vrea să te întorci cît mai repede la Londra. Vorbesc cît se poate de serios. Aici, oricum, nu poți realiza nimic, iar prezența dumitale îl indispoaze pe Mr. Awkwright.

– Și pe dumneata te deranjează prezența mea?

Ea nu răspunse imediat, apoi zise, dar cu o voce care-i contrazicea spusele:

- Da, și pe mine mă indispuie prezența dumatiale.

- Poți să-mi spui și de ce?

Fata sau nu putea, sau nu voia să răspundă la această întrebare.

- Te aștepti la o nouă crimă?

Nu era drept din partea lui să-i pună o asemenea întrebare - o întrebare cam crudă. Cuvintele lui o impresionară puternic. Se făcu și mai palidă la chip.

- Cum poți să spui așa ceva? protestă ea indignată. Se întoarse brusc și părăsi încăperea.

Tim Jordan era uimit. Avea impresia neplăcută că scormonise o rană de care nu trebuia să se atingă.

Ce rol juca Mary Grier în toată tărășenia asta? Cine era individul care o rănise cîndva, atacînd-o cu un cuțit? Stocker l-ar fi putut lămuri în această privință, dar știa că l-ar fi întreat în zadar. Mai bine să urmeze sfatul fetei. Putea să-și ia bagajul și să tragă la vreun han din apropiere. Poate că Mr. Awkwright nu vroia neapărat ca Tim să se întoarcă la Londra, ci, mai degrabă, să părăsească acea casă.

Procedura de constatare a decesului urma să dureze două sau trei zile, dar el n-avea decît puține declarații de făcut, și poliția era în posesia dovezilor celor mai importante.

Seara, cînd se duse la culcare, încuie ușa camerei, fapt cu totul neobișnuit pentru el. Dar nu fu deranjat în timpul somnului. În zori, cînd se trezi, razele soarelui pătrundeau prin geam. Se îmbracă și coborî în grădină, iar de acolo, pe șosea.

În după-amiaza precedentă predase poliției tabachera de aur. Totuși, înainte de asta, îi ceruse unui fotograf din sat să fotografieze inscripția de pe căpăcelul interior. Despre țigările descoperite în cimitir nu suflase o vorbă. Asta era treaba lui personală, căci se hotărîse să investigheze acest caz independent de poliție. Dar încă nu știa pe ce fapte putea să se bazeze. Nici fotografia mărită a inscripției nu-i oferi mai multe puncte de sprijin. Cînd se întoarse acasă, Stocker tocmai se pregătea să servească micul dejun pentru o singură persoană.

- Ați găsit ceva? întrebă intendentul.

Intendentul era, evident, convins că-și întrebuița timpul făcînd investigații amănunțite, și lui Tim acest lucru nu-i plăcea.

- Dar de ce trebuia să găsesc ceva?

- Mă gîndeam că acest caz vă interesează în cel mai înalt grad. Doar sînteți agent de poliție, și ar fi firesc să faceți cercetări. După părerea mea, crima a fost comisă de vreun vagabond. În ultimul timp, o groază de indivizi periculoși mișună prin împrejurimi.

- Asta ar lămuri cazul - răspunse Tim. Oare e sigur că unul din vagabonzii ăia e criminalul? L-ai cunoscut pe Jelf?

- Pe Jelf? Care Jelf? A, vorbești de nefericitul ăla pe care vagabonzii l-au omorît? Nu, nu l-am văzut în viața mea. Vorbise doar cu una dintre servitoare și-și dusesese automobilul în sat, înainte ca eu să ajung să-l văd.

- Și n-ai coborît cumva în sat?

- Nu.

Tim zîmbi.

- Și dacă ți-aș spune că ai fost văzut? Într-un loc la vreo cîteva sute de metri de aici. Ai avut o discuție cu Jelf și ai fost văzut de doi oameni. Da, da, ceea ce-ți spun este adevărat. Poliția a aflat totul de la cei doi martori oculari și ieri mi-au spus și mie ce știau.

Stocker nu păru deloc surprins.

- A, e tot aia. Da, am avut o discuție cu un om pe care l-am întâlnit întîmplător pe drum. Era beat și credeam că e cineva de prin sat. Așadar, a fost Mr. Jelf!

Dezvăluirea lui Tim nu-l tulburase pe majordom cîtuși de puțin. Îl făcu, totuși, să fie mai atent. Deși încerca să dea impresia că nimic deosebit nu intervenise, Tim simțea că Stocker devenise acum mai prevăzător.

- Întîmplarea asta dovedește încă o dată cum un om nevinovat poate deveni suspect. Omul se bălăbănea și s-a ciocnit de mine pe cînd mă întorceam acasă. Totdeauna, înainte de a mă duce la culcare, eu am obiceiul să fac o mică plimbare. La început, am încercat să mă dau la o parte din drumul lui, dar se părea că are intenția să-mi caute ceartă cu orice preț. E clar că aveam motive temeinice să mă supăr pe el și, poate, i-oi fi spus niște vorbe mai tari, pe care acum le regret. Pînă la urmă, omul și-a văzut de drumul lui, iar eu m-am

întors acasă. Deci, era Jelf! Nu mi-aş fi putut imagina niciodată că el este cel înjunghiat!

- Când s-a întâmplat asta? întrebă Tim.

Stocker se uită spre tavan.

- Trebuie să fi fost pe la orele unsprezece, la puţin timp după ce dumneavoastră v-aţi dus la culcare.

Cînd, mai tîrziu, veniră poliştii, aceştia îl asaltară pe Stocker cu întrebări, dar pîrură satisfăcuţi de răspunsurile lui. Toate declaraţiile lui se dovediră, pînă la un anumit punct, exacte. Jelf îşi petrecuse seara la un han, unde băuse mai mult decît se cuvenea, drept care devenise certăreţ şi amator de scandal.

Ziua se scurse nespus de plictisitoare pentru Tim Jordan. Luă masa de prînz şi n-o revăzu pe Mary Grier decît cîteva ore mai tîrziu. Fata încercă să treacă pe lingă el salutîndu-l doar cu o uşoară înclinare a capului, dar el îi bară drumul.

- Cînd aş putea să-ţi vorbesc?

- Nu ştiu. În momentul de faţă sînt foarte, foarte ocupată.

Fata părea istovită şi el n-avea de gînd s-o forţeze să-i ţină de urît, aşa că urcă iar în camera lui singuratică.

Stătea de mult acolo, cînd Stocker bătu la uşă:

- Sînteţi chemat la telefon.

- Poliţia?

- Nu, o doamnă. Dar n-a vrut să-şi spună numele.

- O doamnă?

Se ridică repede şi coborî în hol. Cînd ridică receptorul, auzi o voce şoptită care-l întreba dacă el era căpitanul Jordan. El o asigură că da.

- Pot să vă vorbesc?

- Dar cine e la aparat? întrebă el.

Vocea i se părea cunoscută, dar pentru moment n-o putea atribui niciunei persoane.

- Sînt Mrs. Daney. N-aţi putea veni cu maşina de-a lungul şoselei spre Glasgow? Veţi da de maşina mea. Vă aştept. Am să vă comunic ceva foarte interesant.

Tim şovăi o clipă.

- În regulă, zise el apoi. Am să vin. Cît de departe trebuie să merg cu maşina pînă să vă întîlnesc?

- Nu prea departe.

Femeia atîrnă receptorul în furcă.

Mașina lui Jelf fusese sigilată de poliție, dar proprietarii unui garaj din apropiere se oferiseră să-i închirieze lui Tim o mașină în caz de nevoie.

Tim telefonă la garajul cu pricina și, peste zece minute, un automobil se opri în față la Clench House. Tim Jordan trebui să sofeze o bună bucată de vreme înainte de a zări limuzina de lux oprită la capătul unui cătun, pe marginea șoselei.

Frîna, coborî din mașină și străbătu pe jos cei cincizeci de metri ce-l mai despărțeau de limuzină.

Mrs. Daney stătea la volan. Arăta frumoasă chiar și în plină lumină a zilei, chiar dacă trebuia să fie mult mai în vîrstă decît apreciasse el la prima întîlnire. Îi deschise portiera mașinii.

- Veniți mai aproape, îl îndemnă ea și-și aruncă privirea prin geamul din spate. Șoferul dumneavoastră vă așteaptă?

El dădu din cap.

- Aici a fost ucis un om - zise ea. Își zicea Jelf. L-ați cunoscut cumva? Numele lui adevărat era, însă, Jaffrey.

- De unde știți toate astea? întrebă el repede.

- Pentru că l-am văzut. A fost foarte neplăcut pentru mine, dar poliția mi-a arătat cadavrul, și eu l-am identificat. Era Walter Jaffrey, unul dintre oamenii soțului meu. A participat la spargerea de la Mersey Trust-Company. Mai tîrziu s-a certat cu Lew. Jaffrey era viclean și-l înșela pe Lew, de aceea acesta i-a dat pașaportul. Jaffrey fusese șoferul mașinii cu care banda se făcea nevăzută după o spargere. Eu bănuiam de mult că nu era ceva în regulă cu el, și i-am atras lui Lew atenția asupra lui.

- Puteți să-mi spuneți și mie cu ce scop ați venit aici? o întrebă Tim.

- Vreau să-l văd pe Lew. Vreau să mai încerc o dată să mă împac cu el, și știu că Lew este totdeauna de găsit acolo unde se află Mary Grier.

- Vreți cumva să insinuați că bărbatul dumneavoastră este cel care l-a ucis pe Jelf?

Ea rîse disprețuitoare, clătînînd din cap.

- Trebuie s-o întrebați pe Mary Grier cine l-a ucis. Ea știe prea bine cine e ucigașul lui Jelf.

3

- Se pare c-o urâți din toată inima pe această domnișoară, zise Tim.

Ea îl privi atentă câteva clipe și rîse:

- Nu, eu nu urăsc pe nimeni, în afară de Lew. Iar de ce-l urăsc pe el, nu pot să vă explic. Ar trebui să vă povestesc niște lucruri atît de vulgare, încît hîrtia nu le-ar putea suporta.

Mrs. Daney se aplecă și apăsă pe un buton. Capacul lateral al unei casete metalice căzu și Tim zări un recipient de cristal plin cu țigări. Mrs. Daney părea să fie o fumătoare pasionată, căci avea o provizie considerabilă. Se servi și închise caseta la loc. Tim întinse mîna.

- Ah, scuzați-mă! exclamă ea. Apăsă iar pe buton. Vă rog, serviți-vă.

- Pot să iau două?

- Douăzeci și două, dacă doriți. Nu sînt o marcă obișnuită, puteți să le fumați cu încredere. Nu mă priviți cu un ochi atît de critic, costă o avere. Lew e foarte risipitor cînd e vorba de calitatea țigărilor.

Tim puse o țigară în propria-i tabacheră, iar pe celalată o aprinse. Erau de aceeași proveniență cu țigările descoperite în cimitir și în tabachera de aur.

- Vreau să pun lucrurile la punct între mine și Lew pentru totdeauna. Nu pentru că sînt geloasă, ci pentru că m-a supărat și m-a umilit. Odată am vrut să-l împușc, dar nu l-am nimerit. Dacă o să-l întîlniți vreodată, o să vă poată povesti despre toate astea.

Tim o privi cu interes. Era superbă, chiar dacă trăsăturile îi erau aspre și ochii îi scăpărau ca două safire. Rochia elegantă îi scotea în evidență formele perfecte. Stăteau amîndoi într-un Rolls Royce ultimul model. Ea își scosese mînușa de pe mîna dreaptă și Tim văzu pe inelarul ei un diamant cu reflexe albastrii care trebuia să valoreze cel puțin două mii de lire sterline.

- Cît anume știți? întrebă ea pe neașteptate.

- Cît? Despre ce? Despre cine?
- Despre Mary Grier. Măcar e frumoasă?
- Cum, n-ai văzut-o niciodată? întrebă Tim surprins.

Ea dădu negativ din cap.

- Nu sînt deloc curioasă s-o cunosc. Dar spuneți-mi, e frumoasă într-adevăr?

- Da, răspunse el însuflețit.

Femeia rîse ușor.

- Ce știți despre ea?

- Practic, nimic.

- Dar sînteți Tim Jordan. Lew caută să afle cît mai multe despre dumneavoastră. În Africa auzise multe, și tocmai de aceea s-a dat la o parte din drumul dumneavoastră. Nici nu știu dacă a hoinărit vreodată prin ținutul în care lucrați.

Mrs. Daney îl privea zîbind.

- V-ați îndrăgostit de fata asta. E nespus de ciudat că dumneavoastră și Lew aveți aceleași gusturi.

Se sprijini de speteaza scaunului și rîse iar.

- Îmi pare bine că-i așa - continuă ea. Asta o să vă dea și mai mult elan. Iertați-mi, vă rog, expresiile. Am studiat la universitate și totdeauna mi-a plăcut stilul ales. Mă gîndisem să vă pun la curent cu anumite interconexiuni, dar cred că v-ar face mai mare plăcere să descoperiți totul singur.

Pe neașteptate, își schimbă tonul calm, ușor sfidător, și deveni foarte gravă.

- Aveți habar de ce-o fi venit Jelf aici? Doar l-ați angajat ca sofer, nu? Dar, după cîte am citit prin ziare, nu știți nimic despre antecedentele lui. De ce a vrut neapărat să ajungă la Clench House? Faptul mă neliniștește întrucîtva.

- Ce vreți să spuneți?

- Că Jelf nu ar fi venit la Clench House dacă Lew nu s-ar fi aflat prin apropiere... Dar nu Lew l-a omorît. Lew împușcă, asta e specialitatea lui. Nimeni nu poate să scoată un pistol din teacă și să țintească atît de repede ca el. Lew nu se folosește niciodată de cuțit, așa că celălalt trebuie să-l fi omorît pe Jelf.

- Care celălalt? întrebă Tim.

Cîtva timp ea rămase tăcută, privind țintă prin parbriz. Parcă uitase cu totul de prezența lui.

- Mă duc la Glasgow - zise apoi brusc - și-i spuse numele hotelului la care urma să tragă. Vreți să fiți amabil să mă sunați acolo dacă se mai întîmplă ceva?

Cînd se uită la el, îl văzu rîzînd.

- De ce vă vine să rîdeți?

- V-aș ruga să mă lămuriiți și pe mine de ce ar trebui să-mi dau osteneala să vă țin la curent cu tot ce se întîmplă tocmai pe dumneavoastră, soția unui om urmărit pentru crimă și spargere de bănci?

- Și eu aș putea la fel de bine să vă întreb de ce mi-am dat eu osteneala să vă informez despre atîtea lucruri și să vă salvez viața? N-ar trebui să rîdeți, căci vorbesc cît se poate de serios. Cînd v-am căutat la hotel, la Londra, eram supărată foc pe Lew. Îl uram și voiam să mă răzbun pe el. Și auzisem deja multe despre dumneavoastră, dar n-aveam habar că ați putea fi - șovăi o clipă - hai să v-o spun direct, atît de simpatic. Eu sînt totdeauna impulsivă în reacțiile mele. Ori îmi place cineva, ori nu pot să-l sufăr, și-mi dau seama de asta de cum îl văd pe omul în cauză. Asta-i, îmi sînteți foarte simpatic, îmi placeți.

Îl privi cu ochii ei mari, strălucitori, și un zîmbet îi înflori pe buzele de obicei aspre.

- Așa că, prin vizita mea la hotel - continuă ea - am prins doi iepuri dintr-o lovitură.

- Și al doilea iepuraș aș fi eu?

- Da.

Se aplecă înainte și deschise portiera.

- Acum puteți pleca.

Dădea să coboare, dar ea îl trase de braț.

- Hai, sărutați-mă, dacă sînteți în stare.

El rîse.

- Și nu ne duce pre noi în ispită! ripostă el. Ieși pe șosea și trînti portiera cam neceremonios.

- Vă e frică de mine? întrebă ea zeflemitoare.

- Da, m-ați speriat de moarte, îi răspunse Tim la fel de zeflemitor. Luați-o repede spre Glasgow, înainte de a mă prinde în mreje.

Ea îi făcu cu ochiul

- Ei, cu bine și la revedere, virtuosule!

Tim rămase în mijlocul drumului, urmărindu-i mașina pînă deveni un punct pe șoseaua dreaptă și netedă, apoi se îndreptă gînditor spre mașina lui. Îndată ce ajunsese la destinație, ceru o convorbire telefonică cu Londra. Avu norocul să dea chiar peste Cowley, șeful poliției, căruia-i relată amănunțit tot ce aflate.

- A, e vorba de uciderea numitului Jelf? Noi nu ne-am ocupat în special de caz. Ni s-au trimis doar amprenteale lui digitale și l-am putut identifica. În realitate se cheamă Jaffrey, a fost condamnat de două ori și știm că era un spărgător experimentat.

- Îl cunoașteți pe Lew Daney? întrebă Tim.

Auzi în receptor o exclamație de uimire.

- Cum, Lew Daney se află iarăși în Anglia? După ultimele rapoarte, trebuia să se afle în Africa de Sud. Îl știu foarte bine pe Lew. Nu l-ați întîlnit prin Africa de Sud?

Tim zise că nu.

- O cunoașteți, poate, pe soția lui? E foarte drăguță.

- Da, pe ea am întîlnit-o.

- Atunci țineți-vă cît mai departe de ea, dacă nu vreți să ajungeți amestecat în niște chestii mai urîte decît un divorț. Are obiceiul să-și înșele soțul, vreme de șase luni, cu alți bărbați, apoi, alte șase luni, să se căiască de comportarea ei. Iar bărbații cu care-l înșală pe Lew trec, după aceea, prin perioade de viață cumplite.

Cowley îi povesti mai multe despre Mrs. Daney, lucruri nu prea măgulitoare pentru ea.

Tim se duse în camera lui cu gîndul de a ordona, pe hîrtie, ultimele particularități ale cazului lui Jelf, obicei pe care și-l însușise demult.

Mrs. Daney era o enigmă pentru el. Dar poate că tocmai prin ea se va putea ajunge la Lew. Avusese intenția să roage Scotland Yard-ul să-i trimită o fotografie a lui Lew, precum și alte indicii despre el, dar degeaba, căci n-aveau acolo nici o fotografie și nici

indicii importante. De ani de zile, experții de la Scotland Yard se străduiseră să facă rost de toate acestea, dar nu izbutiseră.

Privea pe fereastră, după ce scrisese ultimul rînd, cînd o văzu pe Mary Grier plimbîndu-se singură prin grădină. Tocmai voia să coboare și el, cînd zări, în dosul unui gard viu, norișori de fum. În cîteva secunde coborî treptele. Din punctul unde se afla acum, nu putea s-o vadă pe Mary, dar era aproape de gardul viu. Cu repezi-ciune, dar fără să facă cel mai mic zgomot, se strecură mai aproape de gard și, cînd dădu colțul, îl văzu pe Stocker, care strîngea între buze o țigară lungă. Își ținea mîinile înundate în buzunare, iar fruntea îi era încruntată. Cînd îl zări pe Tim, tresări și își scoase îndată mîinile din buzunare și țigara din gură.

- Mai trag și eu o țigară înainte de cină - se justifică el bine dispus.

- Și, în același timp, n-o scapi din ochi pe Miss Grier.

Intendentul dădu din cap afirmativ.

- Așa-i. Nu-mi place deloc s-o știu afară din casă pe întuneric.

- Ți-a dat cumva Mr. Awkwright instrucțiuni în acest sens?

Stocker negă din cap și zise:

- Nu. O fac de capul meu. Îmi permiteți să fumez?

Tim făcu semn că da și Stocker își vîrî iarăși țigara în gură.

- Sînt un bun observator. Ar fi trebuit să mă angajez ca detectiv.

- Ei, încă nu-i tîrziu, poate c-ai să fii și detectiv, marșă Tim la gluma lui Stocker.

Acesta, însă, clătină din cap a îndoială.

- Nu, n-aș accepta. Sînt prea cîstit pentru a mă angaja la poliție.

- Vorbești ca un vechi condamnat, remarcă Tim.

Stocker îl privi zîmbind prietenos.

- Aveți perfectă dreptate. Chiar asta și sînt. Dacă aș fi detectiv, n-aș face decît să le spun tuturor celor cu musca pe căciulă ce li se pregătește la poliție.

- Ar fi mai bine să-i arestezi.

- Credeți? Mă îndoiesc. I-am dus de nas destul de des. Nu vorbesc de delinvenți, ci de poliști.

- Cu alte cuvinte, s-ar zice că vrei să dai niște sfaturi bune. Ce sfat mi-ai da, de pildă, mie?

Stocker își scoase țigara din gură și se uită câteva clipe la scrumul din vîrf.

- V-aș sfătui să fiți cu mare băgare de seamă cînd auziți cîte ceva de la nu știu cine. Vedeți dumneavoastră, eu cunosc o doamnă care conduce un Rolls Royce, dar acest fapt n-o face să fie cu adevărat o doamnă, și asta de multă vreme. Doamna respectivă e primejdioasă ca o mîță sălbatică.

- M-ai urmărit azi după amiază?

- E de mirare că ați ghicit.

Expresia chipului lui Stocker era de nepătruns, dar îi făcea oarecum șmecherește cu ochiul.

- Într-un fel, s-ar putea spune că v-am urmărit. Stăteam în spatele automobilului pe care l-ați închiriat, dar nu era un loc prea comod, pot să vă asigur.

- Și de ce-ai făcut asta? îl întrebă Tim cît se poate de calm.

Stocker își ridică sprîncenele și oftă.

- Voiam doar să iau o gură de aer. De-aia puteam să fac și blatul.

- O cunoști cumva pe doamna respectivă?

- Numai din auzite. Scuzați-mă, vă rog, o clipă. Vreau să văd ce mai face Miss Grier.

- Cruță-ți osteneala, zise Tim.

O găsi pe fată la celălalt capăt al grădinii. Seara era răcoroasă și ea îmbrăcase o mantie groasă. Evident că Mary n-avea chef ca el s-o abată de la gîndurile ei, căci nu-l pofti să rămînă alături de ea. După ce încercă în zadar să schimbe cu ea cîteva vorbe, fata îi zise că vrea să se întoarcă în casă.

- Poți să-mi spui de ce ești atît de neprietenosă cu mine? o întrebă el în timp ce-o însoțea.

- Par neprietenosă? Îmi pare rău, nu voiam să par așa.

- Ce griji te frămîntă? Din pricina bărbatului ăluia?

Îi aruncă o privire iute.

- Despre care bărbat vorbești?

Nu era momentul potrivit pentru a încerca să-i cîștige încrederea.

- A, vorbeam de un bărbat oarecare, răspunse el cam în răspăr. De pildă, eu, Stocker sau Awkwright.

Ea zîmbi palid.

- Bietul Stocker! E și el amestecat?

Încercă s-o oprească în hol, dar ea se scuză și se retrase în camera ei. Cum se resemnase cu ideea că-și va petrece singur seara, fu mirat cînd atît Mr. Awkwright, cît și Miss Grier își făcură apariția la cină. Bătrînul domn era, ca de obicei, arțăgos și cam nervos, dar în timpul cinei se mai îmblînzi și începu să vorbească despre patimile sale, adică despre cursele de cai și pariuri.

Tim era uluit de cunoștințele acestui om despre lumea jocheilor și a cailor. De pe scaunul pe care se așezase, putea să supravegheze amîndouă ușile. Una dădea spre hol, cealaltă spre odăile servitorilor. În timpul cinei, avusese destul timp să fie atent și la comportamentul intendentului.

Stocker era evident stilat și servea la masă ireproșabil. Dădea impresia că se aflate multă vreme în serviciul unei familii de vază. Tim încercă de mai multe ori să-i întâlnească privirea, dar nu izbuti. Intendentul privea mereu în altă parte. Și, totuși, putea să jure că acesta era cu ochii pe el.

Stocker tocmai adusese noi farfurii și fructierele și se pare că se pregătea să se retragă, cînd Mr. Awkwright îl chemă înapoi:

- Stocker, cine a fost străinul de azi de la cimitir?

Intendentul se întoarse repede, răsucindu-se pe loc.

- N-am văzut nici un străin. Cum arăta? întrebă el vădit interesat.

Această dovadă de curiozitate din partea lui Stocker era atît de neobișnuită, încît Mary îl privi uimită. Stocker își dădu imediat seama că fusese cam exagerat, căci își reveni imediat și vorbi cu totală dezinvoltură:

- Poate că era unul dintre detectivii ăia.

- Dar în seara asta n-a fost nici un agent de poliție pe-aici, remarcă Mary.

- O fi fost căpitanul Jordan?

- Asta-i o aiureală, se împotrivi bătrînul. Eu îl pot recunoaște pe căpitanul Jordan dintr-o singură privire. Individul a venit cu o

mașină mică, a coborât în apropierea porții și a sărit peste gard. Mai târziu, l-am văzut îndreptându-se spre cavou.

Stocker își încrunță sprâncenele.

– Cît timp a stat acolo?

– Nici cinci minute. S-a întors la mașină și a trecut pe lângă casă. L-am văzut foarte bine de la fereastra mea.

– Era înalt de statură?

– Da, așa putea spune că da.

– La început, mă bătea gîndul că o fi fost omul care v-a vizitat toamna trecută – vorbesc de prietenul dumneavoastră din Londra.

Tim observă că Mary se uita speriată la Stocker.

– Ați văzut bine mașina? o întrebă intendentul. Era cumva un automobil cu două locuri?

Awkwright dădu afirmativ din cap.

– Da, cred că da.

Stocker se întunecă la chip. Tim își dădu seama că gîndea intens și repede. Cine fusese misteriosul vizitator de astă toamnă care o interesa atît de mult pe Mary?

Clench House i se părea lui Tim din ce în ce mai enigmatică, dar cu cît situația devenea mai complicată, cu atît era el mai hotărît să rămînă acolo și să dezlege enigma.

Se servi cafeaua. Mr. Awkwright reveni la poveștile sale despre cursele de cai. Mary nu scoase o vorbă. Stătea țeapănă pe scaun, cu mîinile în poală și cu ochii în farfurie. Tim observă cum, de cîteva ori, Awkwright se uită la ea îngrijorat.

Tim tocmai mai ceruse o ceașcă de cafea, și intendentul îl servise, cînd, brusc, se auzi gălăgie în hol. O voce neobișnuit de aspră și neplăcută se făcu auzită.

Stocker se afla la celălalt capăt al mesei și se grăbi spre ușă, dar era deja prea târziu. Ușa se deschise violent și o femeie înaltă, sfrijită, dădu buzna, cu pași nesiguri, în sufragerie. Fața îi era aproape stacojie și, îndată ce începu să vorbească, toți cei prezenți își dădură seama că băuse vîrtos. Se opri în cadrul ușii, își puse mîinile în șolduri și începu:

– Așa deci! Voi îmi stați aici și huzuriți, iar eu pot să crăp! Nu mă atinge, Stocker, că te pomenești cu un dos de palmă de rămii fără ochi și fără urechi!

Vocea îi era aspră și răgușită și vorbea în dialectul londonez. Tim își dădu seama că trebuia să fie neobișnuit de puternică și că, într-adevăr, era în stare să-i opună rezistență intendentului. Stocker o apucă de braț, dar ea se smulse din strînsoarea lui și-i repezi un pumn în piept, atât de puternic încît acesta se clătină.

Mary se ridicase de pe scaun și se uita țintă la femeia care acum se sprijinea cu palmele de marginea mesei. Chiar și bătrînul Awkwright sărise de la locul lui și trupul i se încovoiasse ușor. Mușchii feței îi zvicneau.

- A-ha, nu vă așteptați să mă vedeți aici, ai? Dar eu vă spun că m-am săturat pînă-n gît! Mă duc azi, cu trenul, la Londra. Nu mai vreau să duc viața asta de ciine. Uite-o și pe fetișcana aia! Descurcați-vă singuri cu treburile voastre murdare! Eu îmi iau tălpășița! Nu mai vreau să aud de chestia asta!

În clipa aceea, Stocker o cuprinse pe după umeri și-i astupă gura cu palma. Apoi o ridică în brațe ca pe un copil, o duse afară și trînti ușa în urma lui. Tim mai auzi țipetele pe jumătate înăbușite ale turbatei femei, vru să se repeadă la ușă, dar se simți apucat de braț.

- Te rog, nu ieși. Rămîi aici.

Mary stătea lingă el, albă ca varul.

- Ajută-l pe Mr. Awkwright.

Bătrînul se prăbușise pe scaunul lui și stătea cu capul sprijinit pe brațele întinse pe masă. Tim crezu că leșinase, dar, auzind cuvintele lui Mary, Awkwright își înălță puțin capul și se uită lung spre ușă. De afară nu se mai auzea nimic. Dar Stocker nu se întoarse în sufragerie.

- E o femeie căreia eu îi acord o mică pensie - începu bătrînul să dea lămuriri cu vocea lui ascuțită și tremurătoare. Se mai îmbată din cînd în cînd. Mary, e cazul să ne facem rugăciunea de seară. Poate c-ar vrea și nepotul meu să ni se alătore...

Toți trei îngenuncheară cîteva minute în cabinetul de lucru al lui Mr. Awkwright. Tim nu știa ce să creadă despre toate cele întîmplate. Totul i se părea o viziune de coșmar. Mary îl urmă în hol, de îndată ce rugăciunea luă sfîrșit.

- Îți foarte mulțumesc că mi-ai ascultat rugămintea - spuse ea șoptit.

- Și acum poți să-mi dai vreo explicație? întrebă el pe același ton.

Ea dădu din cap în semn că nu.

- Ai vreun motiv temeinic care te face să păstrezi secretele altora?

- E propriul meu secret. Fii, te rog, drăguț și vino cu mine în sufragerie. Între timp, fetele au făcut curățenie acolo și putem sta la o țigară.

- Putem chiar și vorbi?

- Da, și asta, dar nu despre chestii încurcate.

Era uimit de puterea ei de a se stăpîni. Obrajii i se îmbujoraseră iar, era în stare să rîdă la o glumă spusă de el, ca și cum n-ar fi avut nici o grijă.

- E formidabil cît de bine reușești să te stăpînești - nu se putu el opri să recunoască.

- Zău?

Buzele ei rumene schițară un zîmbet și continuă:

- Mă bucură faptul că măcar un om mă judecă atît de favorabil. O să pleci în Africa de Sud cu o impresie grozavă despre noi, căpitane Jordan.

- Mi se spune și Tim.

- Tim? Da, da, e un nume care sună mai intim decît multe din numele pe care le cunosc. Dar promite-mi, cel puțin, c-o să pleci cu gânduri bune despre noi.

- N-am de gînd să mă întorc în Africa. O să închiriez un apartament la „Carlton” și-am să stau acolo pînă am să mă satur de Londra. Apoi, o să mă întorc la Clench House.

Ea clătină din cap cu îndoială, iar el zise:

- Vrei să mă crezi sau nu, dar am să mă întorc aici, unde sînt multe enigme de dezlegat.

Ea zîmbi:

- Zi de zi apar noi enigme greu de dezlegat.

Stătură o vreme de vorbă, apoi el se duse în camera lui, unde făcu o descoperire interesantă. Fereastra era larg deschisă și, cînd aprinse lumina, văzu că toate sertarele de la biroul lui erau deschise.

Conținutul lor zăcea pe pat. Valiza îi fusese spartă, cu toate că n-ar fi fost nevoie. Hoțul crezuse, probabil, că era încuiată.

Tim sună și, când apărui servitoarea, îi spuse să-l cheme pe Stocker.

- Cred că nu-i prin casă, îi zise ea, dar am să-l caut.

Intendentul veni peste câteva minute. Hainele îi atârnavau în dezordine, cămașa de un alb imaculat îi era sfîșiată și murdară, fața plină de zgîrieturi pe care de puțină vreme le dezinfectase cu iod. După toate aparențele, era convins că Tim vrea să-i pună întrebări despre femeia aceea furioasă.

- Era beată criță - începu el. Apoi zări dezordinea în cameră.

- Dar ce s-a întîmplat aici?

- Asta aș vrea să aflu și eu de la dumneata, zise Tim. Trebuie să se fi întîmplat în vreme ce luam masa.

Intendentul se apropie de fereastră și privi afară.

- E o scară aici, zise el. Vi s-a furat ceva?

- Încă nu-mi pot da seama.

Tim cercetă cu privirea lucrurile răvășite și își dădu seama că-i lipsea caietul de notițe.

- Era ceva important în caiet? întrebă Stocker.

- Nu, doar niște notițe despre cazul Jelf.

Intendentul deschise ușa dulapului masiv pentru haine, se uită pe sub pat, apoi se duse la fereastră și coborî cu o agilitate uimitoare pe scara sprijinită de zidul casei.

- Ai nevoie de o lanternă? întrebă Tim.

- Mulțumesc, am și eu una.

Stocker își aprinse lanterna și o luă de-a dreptul peste gazon, urmărind, după toate aparențele, niște urme. Peste câteva clipe se întoarse și urcă în cameră pe scară și pe fereastră.

- Hoțul căuta ceva anume. Nu e vorba de o spargere obișnuită. Toate buzunarele hainelor dumneavoastră sînt întoarse pe dos. Nu vă lipsește nimic?

Tim negă dînd din cap.

- Dar asta ce-o mai fi? întrebă el și luă o tăietură de ziar de pe măsua de toaletă. Citi articolul și i-l întinse lui Tim Jordan.

„Singurul indiciu pe care asasinul l-a lăsat în urma lui este o tabacheră de aur cu inscripția *Lui Lew, de la soția lui*. Tabachera a fost găsită de un domn aflat întâmplător în vizită la Mr. Awkwright“.

- E adevărat? Ați găsit într-adevăr o tabacheră? întrebă Stocker.

- Da, am predat-o polițiștilor.

- *Lui Lew, de la soția lui* - repetă Stocker. Interesant.

- Îl cunoști pe Lew?

Intendentul nu răspunse la această întrebare. Doar zise:

- Numele dumneavoastră nu-i pomenit în ziar. Și nici n-o să fie.

Eu aș jura că hoțul n-a mai fost înainte în casa asta. Ce-ar fi să căutăm și prin alte camere?

Brusc, îi veni o idee:

- Nu cumva ați lăsat lumina aprinsă când ați coborât la masă?

Tim confirmă din cap.

- Aha, asta lămurește multe lucruri. Hoțul și-a dat seama, văzându-vă valiza, că dumneavoastră sînteți vizitatorul.

Stocker coborî iarăși în grădină. Mai tîrziu, Tim îl regăsi în hol.

- Una dintre servitoare mi-a spus că un bărbat a întrebat-o dacă este cineva în vizită la Clench House. Fata nu vă cunoștea și i-a spus că sînteți nepotul lui Mr. Awkwright. Asta s-a întîmplat astăzi după amiază, când erați plecat cu mașina. Și cum arăta tabachera aia din aur?

Tim i-o descrise și Stocker zise:

- Da, asta trebuie să fie.

Lui Tim îi era limpede că Stocker cunoștea tabachera. Îi zise:

- Ascultă, Stocker, te mai întreb încă o dată dacă-l cunoști pe Lew Daney.

- Puțini sînt oamenii pe care eu să nu-i cunosc - răspunse intendentul cu un rînjit.

- Bănuiești cine mi-ar fi putut scotoci camera?

- Nu, deloc. Și puteți fi sigur că de data asta spun adevărul.

Pe la orele unsprezece, în casă domnea o liniște totală. Tim se vîrî în așternut, nu înainte de a fi citit ziarele. Dar nu-i era somn deloc. Nici nu se dezbrăcase, trăsese doar draperiile grele, stinsese lumina și stătea în pat îmbrăcat.

Auzi cum ceasornicul din hol bate jumătatea de oră. Cum era la fel de treaz ca și când se întinsese în pat, se aplecă, își trase pantofii în picioare, căută lanterna, își puse mantaua pe umeri și pălăria pe cap, ieși ușurel din cameră luminând coridorul cu lanterna și coborî pînă la intrarea principală. Spre uimirea lui, ușa nu era nici încuiată, nici zăvorâtă, cu toate că Mary îi spusese că Mr. Awkwright verifica totdeauna dacă ușa era bine închisă. Era o noapte luminoasă, cam rece; cerul era spuzit de stele. În partea din spate a casei, nu putu zări nici o lumină aprinsă.

Ieși la șosea și lăsă casa în dreapta lui. Pe fundalul cimitirului, zări profilindu-se zidurile de granit ale cavoului. În spatele acestuia era un stufăriș des, despărțit de șosea doar printr-o stelă funerară plată. Mary îi spusese că aparținea de Clench House. Noaptea, tufișul părea de nepătruns.

Cam la vreo sută de metri de zidul cimitirului, din șoseaua principală se desprindea un drum ce ducea, prin pădure, spre dealurile din apropiere.

Tim își scoase lanterna din buzunar și razele ei luminară șoseaua. Nimic deosebit nu se vedea. Îmboldit de un impuls lăuntric neașteptat, se întoarse spre drumeag. Pe o distanță de vreo sută de metri, drumeagul se întindea drept, apoi cotea spre stînga, pe lîngă lizieră, dînd într-un teren arabil ale cărui brazde Tim putu să le deslușească destul de limpede.

Doar țipătul unei bufnițe se auzi cînd lumină ogorul cu lanterna; apoi, de după o brazdă de pămînt, țîșni un iepure care se pitise acolo.

Tim tocmai se întorcea pe drumeag, prin pădurice, cînd, dinspre celălalt capăt, ochii îi fură atrași de niște sclipiri de lumină. Auzi curînd și un duduie de motor. Se opri locului și așteptă. Luminile dispărură, dar, imediat după aceea, zări luminile din spate ale unei mașini. Putea fi o mașină a poliției, căci, în ultimul timp, agenții mișunau prin împrejurimi. Dar nu pricepea de ce o mașină se opriese atît de departe de casă. Chiar în clipa aceea, luminile de poziție se stinseră și auzi cum portiera mașinii este închisă ușor.

Cînd se apropie, văzu că pasagerii nu mai erau în mașină. Lumină cu lanterna și, după numărul mașinii, văzu că aceasta era din Londra și că trebuise să coste o avere. Vehiculul era murdar, semn

că străbătuse un drum destul de lung. Luminându-i interiorul, Tim nu descoperi nici un indiciu care să-l edifice asupra posesorului.

Ieși în grabă la șosea. Omul care condusese mașina dispăruse. Se întoarse spre mașină și începu s-o cerceteze din nou. Era clar că mașina nu aparținea poliției. Tim luminează contorul kilometric: indica 12000 de kilometri, dar asta nu-i dădea nici un indiciu despre ultima distanță parcursă.

Era în fața unei noi enigme legată de Clench House. Cel mai mult îl muncea gândul la femeia beată care dăduse buzna în sufragerie. Cine putea să fie? Dar nici gândurile în legătură cu Mary Grier nu-i dădeau pace.

Cum ajunsese să aibă cicatricea aceea de pe braț? Unde îl întâlnise mai înainte pe Jelf? Cine era „celălalt bărbat” care-l ucisese pe șofer? Poate că era chiar străinul care venise cu mașina.

Își încetini pașii; chiar în clipa aceea auzi o mașină ieșind din grădina casei. Tocmai se făcuse una cu zidul cimitirului, când mașina trecu pe lângă el. Auzi, brusc, glasul lui Mr. Awkwright:

- Acoperă-te bine, Stocker. Ți-e destul de cald?

- Da, răspunse intendentul.

Ușa vehiculului fu închisă și limuzina pe care Tim o văzuse în garaj ieși pe poartă. Stocker era la volan, cu o țigară în colțul gurii. Pe Mary Grier și pe Awkwright nu-i putu distinge în întuneric. Limuzina ieși la șosea, trecu pe lângă el și Stocker accelerează imediat. În primul moment, se gândi să alerge spre mașina străină din pădure și să-i urmărească, apoi se răzgîndi.

Stocker, Mr. Awkwright și Mary Grier! Dar cine era cel de-al patrulea pasager misterios?

Se întoarse pe drumeag spre casă, dar avînd grijă să calce numai pe gazonul de pe margine. În fața garajului se afla ușa ce dădea spre treptele în spirală pe care urcase Jelf. Urcă și el, cu multă precauție, dar, la capătul scărilor, găsi ușa ce dădea spre coridorul de la etaj încuiată.

Își aminti că în garaj se mai afla un automobil mic, cel de care se folosea Mary. Putea să-l ia pe acesta și să-i urmărească. Credea că ușa garajului era închisă, dar spera ca Stocker să fi uitat s-o încuie cu cheia. Pipăi cu mîna ușa masivă și aceasta cedă imediat.

În timp ce deschidea, zări, pentru o frîntură de secundă, o slabă scăpărare de lumină în interior. Era cineva în garaj și acel cineva știa acum că și el intrase. Tim deschise ușa larg și, cu lanterna în mînă, intră strigînd:

- E cineva aici? Sînt căpitanul Jordan!

Auzi o exclamație, întoarse lanterna și văzu, în cercul de lumină al razelor ei, niște pantaloni dungați. Înainte însă ca el să poată lumina fața proprietarului acestor pantaloni, lanterna îi fu smulsă din mînă și individul fugi spre ușă. Tim, din cîteva salturi, îl ajunse și-l înhăță de guler, dar individul se smulse din mîna lui, se întoarse fulgerător și-i trase un pumn în bărbie, făcîndu-l să dea îndărăt și să-și piardă echilibrul. Cînd și-l recîștigă, necunoscutul se făcuse deja nevăzut trîntind poarta garajului în urma lui.

5

Tim împinse ușa, dar aceasta nu se clinti. Aprinse un chibrit și-și regăsi lanterna. Din fericire, lentila nu se spărsese. Cercetă ușa, ca să afle cum ar putea s-o deschidă, dar văzu că, pe dinăuntru, n-avea nici o clanță, nici un mîner. Situația lui nu era, bineînțeles, fără ieșire, căci Stocker urma să revină poate nu peste prea mult timp, cu limuzina. Cercetă interiorul garajului cu ajutorul lanternei și văzu o manta groasă aruncată peste capota micului automobil. Și mai făcu o descoperire: lacătul greu cu care era prins cablul de oțel al tractorului era aruncat pe jos. Străinul ce pătrunsese în garaj ori avusese o cheie, ori forțase lacătul. Într-un colț, descoperi o scară demontabilă pe care n-o văzuse acolo mai înainte. Poate că o foloseau cînd curățau geamul de sus. Tim o sprijini de perete, urcă și izbuti să deschidă un gemuleț. Coborî iar, luă mantaua, urcă și o azvîrli afară pe geam. Apoi încercă să se strecoare și el prin deschizătura aceea îngustă. Ferestruica era montată destul de sus, dar el știa că de-a lungul zidului capelei era un strat moale de flori. Chiar pe acest strat ateriză, din fericire, fără să pătească nimic.

Mantaua putea să mai aștepte. O aruncă peste un tufiș și se pregăti să-l urmărească pe infractor. Cînd ajunse la șosea, văzu că o limuzină străină tocmai ieșea din pădure și o lua în direcția în care

mersese și Stocker. Îi trase o înjurătură, gândindu-se ce bine ar fi fost dacă ar fi scos mașina aceea din funcție.

Tot urmărind mașina cu ochii, văzu că luminile de poziție clipesc ba în dreapta, ba în stînga și că, pînă la urmă, mașina se oprește. Tim Jordan era un bun alergător și o luă la goană într-acolo, dar abia străbătuse jumătate din distanța ce-l despărțea de ea, cînd văzu fulgerarea unui foc de armă. Auzi imediat bubuitul împușcăturii și mașina demară în viteză.

Dar glonte nu trecuse pe lângă el. Deci nu el era cel vizat. Grăbi pașii și ajunse în locul unde se opri se mașina. Recunoscuse locul exact după urmele lăsate de cauciucuri, dar, cum nu zări pe nimeni prin apropiere, se întoarse uimit pe propriile-i urme.

Aproape de zidul cimitirului, distinse o figură ce se mișca printre copaci și îndreptă razele lanternei într-acolo.

Mai să scape lanterna din mînă, atît de neașteptată era priveliștea ce i se oferi: o namilă de om, cu chipul ca de ceară și o barbă stufoasă. Străinul nu era îmbrăcat decît în pantaloni și o cămașă închisă. Părul îi era răvășit.

- Ei, cine ești? Stinge lumina aia, cîine blestemat! strigă omul.

Tim zări fulgerarea unei lame de cuțit și abia avu timp să se ferească. Înainte de a deveni conștient de ce se întîmplă, omul cu cuțitul se și făcuse nevăzut în pădurice. Tim sări peste șanțul adînc de pe marginea drumului, hotărît să-l urmărească, dar se ciocni de trunchiul unui copac și lanterna se sparse. Ar fi fost o nebunie să-l urmărească pe un om înarmat într-un întuneric total. Să se întoarcă în casă și să revină cu un felinar i se părea ceva lipsit de sens, dar era singurul lucru ce-i mai rămînea de făcut. Dar, în timp ce alerga spre Clench House, se opri brusc în mijlocul șoselei. Ușa de la intrarea principală a casei era deschisă! Intră, aprinse lumina și urcă în fugă spre camera lui. Peste cîteva minute, se întoarse în goană la desîșul unde fusese agresat, dar de data asta cu un revolver în buzunar. Numai că, așa cum bănuise, cercetările i se dovediră zadarnice. Namila cu chip de ceară și barbă stufoasă dispăruse.

Pentru Tim Jordan comportarea ciudată a celui de la volanul mașinii deveni acum de înțeles. Probabil că omul cu cuțitul îi răsărise în față și trebuise să recurgă la cîteva viraje bruște ca să nu dea peste el. Apoi, fusese obligat să frîneze și să se oprească.

Probabil că trăsesese asupra bărbosului ca să se apere, după ce acesta îl atacase. Tim era acum ferm convins că bărbosul era asasinul lui Jelf.

Se întoarse spre casă, luă, în drum, mantaua azvîrlită peste tufiş şi urcă în camera lui. Era o manta de călătorie grea, din păr de cămilă, încă în stare foarte bună. Tim o cercetă meticulos şi, în unul din buzunarele interioare, descoperi, brodat, numele croitorului. Dedesubt era scris cu cerneală: L. Daney, Esq., 703, Jermyn Street.

Scotoci cu mare atenţie toate buzunarele.

Deschise, în sfîrşit, portofelul, dar erau puţine lucruri înăuntru. Găsi, întâi, o cheie incredibil de subţire, cu capul acoperit cu email negru. Trebuia să fie cheia de la o casă de bani. Mai scoase o hartă; într-un colţ erau scrise cîteva cuvinte: Mary Grier, Clench House, 14 octombrie 1931.

Cea mai interesantă descoperire, însă, era o tăietură de ziar. Tiparul i se păru cunoscut: era, într-adevăr, o tăietură din buletinul oficial al poliţiei.

Căutat pentru escrocherie: Harry Stone alias Hector Winter alias Harry Levere, cunoscut şi sub porecla de Harry Cameristul. Orice informaţii despre susnumitul pot fi trimise pe adresa şefului poliţiei, la Scotland Yard. Pot fi, de asemenea, comunicate oricărui post de poliţie. Descrierea infractorului... Aici hîrtia era tăiată şi, cînd Tim o cercetă cu mai multă atenţie, descoperi că, peste literele tipărite, o mîna scrisese: „Mort 23 martie”.

Harry Cameristul! Tim îşi amintea perfect de poliţistul venal pe care el îl alungase din Africa de Sud. Dar poate că nu era vorba de aceeaşi persoană. „Harry Cameristul” era o poreclă destul de frecventă.

Omul era, deci, mort! Dar de unde cunoştea posesorul portofelului data exactă a morţii acestuia? Şi de ce umbla de atîta vreme cu tăietura asta de ziar în buzunar?

Introduse la loc toate obiectele descoperite şi încuie portofelul într-un sertar. Tocmai atunci auzi un duduie de motor, stinse lumina, desfăcu draperiile grele şi privi pe fereastră. Lîngă poartă văzu două faruri ce se apropiau încet de garaj.

Trase iarăşi draperiile, stinse lumina, ieşi în coridorul întunecos, aprinse şi acolo lumina şi se afla deja în holul intens luminat cînd

Mary intră, urmată de Mr. Awkwright. Mary rămase ținută locului când îl văzu. Arăta foarte palidă; ochii îi erau adânciți în orbite și-i aruncă o privire deznădăjduită, care-i săgetă inima.

Mr. Awkwright închise ușa și începu să-și scoată cu mișcări încete paltonul greu, dar fără să-l scape pe Tim din ochi.

- Am făcut o plimbare cu mașina, zise el. Ieșim adesea cu mașina, noaptea târziu. Nu-i așa, Miss Grier? Mai luăm și noi o gură de aer proaspăt. Vocea îi era neobișnuit de agitată și răgușită și arăta mai îmbătrânit și mai dărîmat decît oricînd.

- Crezusem că te-ai culcat, Jordan, continuă el și urcă treptele.

Mary Grier nu făcuse încă nici un gest. Așteptă pînă ce bătrînul dispăru din raza privirii lor, apoi întrebă în șoaptă:

- De ce nu te-ai dus la culcare? Ai ieșit din casă?

El confirmă, dînd din cap.

- Înseamnă că te-am văzut. Ai fost omul de pe șosea, pe lîngă care am trecut.

- Imposibil. Eu am stat pe marginea șoselei. Dar ce s-a întîmplat, Mary?

- O, nimic. Hai cu mine în sufragerie. Stocker vine și el numaidecît și ne poate servi cîte o ceașcă de cafea.

Tim o urmă.

- Ai mers pe urmele noastre? întrebă ea.

Tim clătină din cap.

- Dar ce făceai acolo, pe șosea?

- Luam și eu o gură de aer curat - răspunse el cu răceală.

Apoi, însă, o întrebă grav:

- Ascultă, Mary, oare faptul că stai în casa asta nu te calcă pe nervi? Eu simt că, pe zi ce trece, situația devine tot mai insuportabilă.

- M-am dezobișnuit să mai am nervi - răspunse ea pe un ton aproape neprietenos. Nu-mi purta dumneata de grijă. Întoarce-te, mai bine, la Londra.

Tim rîse.

- Sună aproape ca un avertisment.

- Chiar asta și este! i-o întoarse ea, și-și strînse tare buzele.

- Mă pîndește vreo primejdie?

- Da, dar, pentru moment, cred că primejdia s-a îndepărtat.

Auzindu-l pe Stocker că intră, se duse să-l întâmpine în vestibul și-i vorbi câteva clipe. Când se întoarse, Tim o întreabă:

- Îți cunoști bine vecinii?

Ea rămase ținută locului.

- Nu. Dar de ce mă întrebi?

- Pentru că mi se pare că l-am văzut pe unul dintre ei în noaptea asta. O apariție cât se poate de neplăcută, o namilă bărboasă, un om încă foarte tânăr.

Mary îl privi ținută.

- Și ți-a vorbit? întreabă ea rostindu-și cu greutate cuvintele.

- Avea un cuțit.

O vreme, ea nu zise nimic, apoi exclamă:

- Zău?!

Se duse la masă, își aranjă scaunul cât mai comod și se așeză. Când își scoase o țigară și o aprinse, mâna ei tremura. Tim rămase uimit de atitudinea ei degajată și calmă. După părerea lui, fata trebuia să fie la capătul puterilor.

- Ei, aici, în Scoția, dai de oameni foarte ciudați. Și ce fel de om era?

- Cred că este una și aceeași persoană cu cel care l-a ucis pe Jelf.

Ea îi aruncă o privire rapidă.

- Atunci o să anunți poliția?

- Mă întrebam doar... ți-amintești, mi-ai povestit că ai furat cîndva șaptezeci de lire. Așa e?

Ea aprobă.

- La început, am crezut că glumești, dar acum știu că ai spus adevărul. Ai furat banii unchiului Benjamin.

- I-am furat ca să fac o faptă bună.

Dorise să rostească aceste cuvinte cu nepăsare, dar vocea îi tremura. Totuși, îi aruncă încă o privire iute și izbuti să se stăpînească.

- E absolut obligatoriu să te întorci la Londra?

- Da, mă tem că nu-mi rămîne nimic altceva de făcut.

Tim se prefăcu că se uită prin cameră, ca să-i dea timp să-și revină în fire.

- Mă întorc la „Carlton“. Mi s-a rezervat acolo un apartament prima, și tocmai a venit clipa când doresc să locuiesc o vreme într-o ambianță luxoasă. În seara asta n-am putut dormi - de-aia am ieșit.

Își dădea seama că trebuia să-i spună o poveste credibilă, ca să-i distragă atenția și s-o facă să nu izbucnească în plîns.

- Paturile sînt o minune, iar decorurile, formidabile. Totuși, în Europa asta civilizată, cu timpul n-o să mă simt prea în largul meu. Îmi lipsesc animalele din patria mea.

- Leoparzii sau tigrii?

- Leoparzii.

Tim îi aruncă o privire fugară, în așa fel încît ea să nu i-o surprindă. Buza de jos îi tremura și el își dădu seama că, în timpul nopții, fata trăise momente de groază.

- Hai să schimbăm subiectul - propuse el.

În clipa aceea, Stocker își făcu apariția aducînd un pahar cu apă, pe care-l așează în fața fetei, pe masă. Ea bău apa din cîteva sorbituri. Mîna îi tremura. Dar nici Tim, nici Stocker nu făcură vreo remarcă asupra acestui fapt. Intendentul nu-și dezlipea privirea de Tim și în ochii lui se deslușea o tainică amenințare.

- Mulțumesc, Stocker, zise ea cu răsufierea tăiată, după ce termină de băut. Adu și cafeaua căpitanului Jordan. Va trebui s-o bei singur, căpitane, căci eu mă duc la culcare.

Mary se ridică de pe scaun și, fără să mai rostească măcar un „noapte bună“, ieși din sufragerie. Stocker privi lung în urma ei.

- E-n regulă, poți să pleci, Stocker, zise Tim, dar intendentul nu se clinti din loc.

- Mă iertați dacă vă pun o întrebare?

Tim îl privi întrebător.

- Ați intrat cumva astăzi în garaj?

Tim dădu din cap afirmativ.

- Dumneavoastră ați deschis ușa?

- Nu, nu era nevoie. Era deschisă. Am intrat, apoi ușa s-a închis singură, lăsîndu-mă prizonier în garaj.

- Era deschisă! murmură Stocker. Cine putea s-o deschidă?

- Aș vrea să știu și eu. Am eu o oarecare bănuială, dar nu sînt sigur. Cînd am intrat în garaj, era acolo un individ. Am zărit lumina

lanternei, am intrat ca să văd despre ce e vorba, dar tipul a izbutit s-o steargă înainte ca eu să pot pune mîna pe el.

Stocker se uită întrebător la Tim.

- Și știți cine era?

Tim clătină din cap:

- Nu, dar mie mi se pare că pe dumneata faptul te interesează foarte tare.

- Mă rog, doar e ceva normal. Eu răspund de toată casa asta.

Mr. Ledbetter m-a angajat să am grijă să nu dispară nimic din ce-i aparține. Și spuneți că nu l-ați văzut la față?

Tim îl săgetă pe intendent cu privirea, așa cum făcuse acesta mai înainte cu el.

- Nu, nu l-am văzut, dar cred că știu cine era.

- Cine?

- Un anume Lew Daney.

Nici un mușchi nu se clinti de pe fața lui Stocker. Doar zise:

- Nu știam că Lew Daney se află în Scoția.

- Îl cunoști, deci?

- Îl știu și eu după faimă. După cîte se spune, e un ticălos. Dar ce vă face să credeți c-ar fi fost Daney?

- Hai cu mine sus.

Intendentul îl însoți pe Tim în cameră.

- Și-a uitat, în grabă, mantaua - zise Tim.

Stocker aruncă o privire spre acel obiect de îmbrăcăminte, dar nu făcu nici o tentativă de a cerceta mantaua mai îndeaproape. Tim, avu impresia că intendentul o recunoscuse imediat.

- Cîndva am să-ți arăt ceva.

Tim se așează pe marginea patului și-l invită pe Stocker, printr-un semn cu mîna, să ia și el loc pe un scaun. Acesta preferă, însă, să rămînă în picioare. Tim zise:

- E ceva ciudat cu casa asta, și dumneata o știi foarte bine. Nu-l cunosc pe Mr. Ledbetter, dar bănuiesc că trebuie să aibă un reprezentant la Londra.

Domnii Kean, Mortimer & Greene, avocați, Lincoln's Inn Fields - preciză Stocker. Vă rog să mă iertați că v-am întrerupt.

Daney - continuă Tim - a fost pe-aici, nu demult; de asemenea, cel ce a rănit-o pe Miss Grier cu cuțitul. Și pe acesta îl

cunoști foarte bine. E un tip palid, cu înfățișare de om nesănătos și cu barbă. În calitate de agent de poliție, îți dai seama, cred, că sînt un tip bănuitor și sînt cu ochii pe fiecare om ce-mi iese în cale. Ți-o spun absolut deschis, dumneata îmi ești suspect. Nu cred în povestea dumitale că te-ai fi certat cu Jelf numai pentru faptul că acesta era beat. Eu sînt convins că știi prea bine cine l-a omorît. Asasinul e tînărul acela palid, cu barbă.

- Cînd vă spun că nu știu cine l-a omorît, chiar așa și este - se apără Stocker. E posibil ca și eu să am bănuielile mele, la fel ca dumneavoastră. Ați descoperit ceva prin buzunarele mantalei?

Stocker era cu ochii ațintiți spre manta. Tim șovăi o clipă, apoi deschise un sertar, scoase portofelul și-i vărsă conținutul pe masă.

- Pot să mă uit și eu la obiectele astea?

Ciudat, Stocker nu se repezi mai întîi la cheie, așa cum Tim s-ar fi așteptat; se uită întîi la hartă, apoi la tăietura din ziar.

- Harry Cameristul - citi Stocker.

- Da, Harry Stone. Îl cunoști?

- Nu, nu-l cunosc, dar am auzit de el.

Întoarse tăietura de ziar pe cealaltă parte.

- E mort, zise Tim. Cunoști cumva scrisul ăsta? E scrisul lui Lew Daney.

Stocker așeză cu grijă cele trei obiecte la locul lor.

- Nu cunosc scrisul lui Mr. Daney.

Vocea îi suna ciudat de obosită și Tim observă în ochii intendentului o expresie de duritate pe care n-o mai văzuse niciodată de cînd îl cunoștea.

- Pînă acum - zise Tim - n-am raportat nimic la poliție, căci mi-ar plăcea să rezolv eu însumi acest caz. Vreau să vin la Clench House, ca să stau cîteva zile la Mr. Awkwright. La Londra mi se prezintă un individ cu o mașină și-mi cere să-l angajez ca șofer. Mai tîrziu se stabilește că mașina nu-i aparținea, că fusese doar închiriată de la un garaj londonez. Seara, la sosirea aici, omul face tot posibilul pentru a nu da ochii cu dumneata. Apoi, ești văzut certîndu-te cu el. Iar după aceea, omul este omorît.

- Credeți cumva că eu sînt asasinul? întrebă Stocker sec.

- Nu, nu asta voiam să spun. De acord, nu cred că dumneata ești asasinul și nici că știi cine ar putea fi. E posibil ca poliția să

gîndească altfel. Însă, în orice caz, sînt convins că-l cunoșteai pe Jelf, al cărui nume adevărat era Jaffrey. A făcut parte multă vreme din banda lui Lew Daney.

Stocker zîmbi mohorît.

- Sună ca și cum ați fi aflat asta de la Mrs. Daney.

- Știai, deci, că Mrs. Daney a fost aici? Întrebă Tim repede.

- Da, știam. V-am spus doar mai înainte că sărisem în spatele automobilului dumneavoastră și că v-am însoțit fără să vreți. E o femeie foarte periculoasă și, dacă-mi îngăduiți, v-aș sfătui să vă feriți din calea ei, căpitane Jordan.

Stocker schiță un gest ca și cum ar fi vrut să mai cerceteze o dată portofelul, dar se răzgîndi, făcu o plecăciune scurtă în fața lui Tim și ieși din cameră.

Tim rămase încă mai bine de un ceas așezat pe pat, analizînd cu amănunțime toate faptele și încercînd să ajungă la o sinteză a lor. Se gîndi la faptul că Mary subtilizase șaptezeci de lire și, prin asta, devenise, fără voia ei, sclava lui Mr. Awkwright. Nu putea să existe nici o altă explicație. Bătrînul o avea în puterea lui și-o obliga să i se supună orice i-ar fi cerut.

Se ridică de pe pat cu încetineală, se vîrî în așternut și căzu într-un somn ușor. Semiconștient cum era, parcă se aștepta să fie deranjat din somn. După cîtva timp, chiar își dădu seama că cineva deschide ușa. Știa cine intrase în cameră, dar nu se mișcă înainte ca Mary să-l bată ușor pe umăr. În clipa aceea era complet treaz.

- Ah, iartă-mă - zise ea cu răsufierea tăiată -, dar mi-e așa de frică... e cineva în grădină... afară... la geamul meu.

În clipa următoare, Tim sări din pat, își puse la repezeală halatul și se duse să privească pe fereastră. Dar nu zări pe nimeni.

- Ești sigură? Întrebă el. Dar în clipa aceea zări o siluetă care trecea curmeziș peste șosea și dipăru imediat în întuneric.

- Nu puteam să adorm - zise ea - și m-am uitat pe fereastră. Atunci l-am văzut. Pășea pe iarbă, așa că n-am putut să-l aud.

- L-ai recunoscut?

- Nu.

- Era Stocker?

- Nu, nu era Stocker. Era mai solid decît el.

- Încotro se îndrepta?

Ea îi arată cu degetul.

- Înspre garaj? Înseamnă că s-a întors! Ia ascultă ...

Auziră duduital în surdină al unui motor, duduital ce devenea tot mai slab.

- A plecat - zise Tim.

Stăteau încă unul lângă altul la fereastră, când ea îl apucă agitată de braț.

- Ia uită-te!

O altă siluetă își făcuse apariția. Se îndrepta încet spre casă. Omul se clătina vizibil, ca și cum ar fi fost beat. Când se mai apropie, Tim observă că se ținea cu o mână de cap. Apoi îl recunoscă: era Stocker. Se repezi pe trepte în jos, smuci ușa înlături și-l trase în casă.

Era, într-adevăr, Stocker, dar în starea lui actuală era greu de recunoscut, căci fața îi era scăldată în sânge.

- Mulțumesc, zise el cu glas șoptit și se prăbuși pe un scaun.

Tim observă că, de încheietura mâinii stîngi, îi atîrna o curea de piele, la capătul căreia se bălăbănea un revolver. Îmbrăcămintea îi era plină de nisip și murdară. Tim trase concluzia că intendentul căzuse la pămînt.

Mary, care între timp coborîse și ea, se repezi pe scări în sus și se întoarse într-o clipă cu un lighenaș și un prosop. Împreună curățiră rana sîngerîndă de pe capul intendentului. Tim o cercetă repede, dar nu descoperi nici o fractură craniană. Rana era prelungă și arăta înfiorător.

6

Mary telefonă după doctor. Acesta sosi într-o jumătate de oră și cusu rana imediat, asistat de una dintre servitoare. În timpul acesta, Mary stătuse în fața ușii, așteptîndu-l pe Tim, care ieșise să mai facă unele cercetări. Acesta se întoarse curînd.

- Stocker, zise el, stătea de veghe în garaj. Judecase corect zicîndu-și că infractorul trebuia să se întoarcă după mantaua uitată acolo. Când am intrat în garaj, am găsit acolo un scaun și mai multe mucuri de țigări. Probabil lui Stocker îi fusese greu să se țină treaz și, cînd individul a intrat, el adormise.

Fata îl privi nedumerită.

- Nu pricep. Cine a venit să-și ia mantaua?

Tim îi povesti pe scurt ce se întâmplase în timpul serii.

- Și cine era individul?

- Lew Daney, răspunse el repede.

Ea nu zise nimic.

- Îl cunoști? întrebă Tim.

De data aceasta, fata răspunse liniștită.

- Da, îl cunosc. M-a salvat o dată, când am fost atacată. Era împreună cu Jelf, și n-aș fi scăpat cu viață dacă ei nu erau prin apropiere.

- L-ai mai văzut de atunci?

- Da, o dată, la Londra. Mă aflu acolo ca să aranjez niște afaceri de-ale lui Mr. Awkwright. Mi-a trimis flori, apoi m-a sunat la hotel și m-a invitat la teatru. L-am refuzat, dar când m-am întors seara la hotel, el mă aștepta la intrare, afară.

Tim șovăi să-i pună întrebarea decisivă care-i ardea buzele. N-avea dreptul să facă asta, dar, pînă la urmă, se hotărî:

- Ți-a făcut o declarație de dragoste? întrebă el brusc.

Fata îl privi uimită.

- Doamne ferește, ce-ți veni? E mult mai în vîrstă decît mine! A fost doar foarte drăguț și amabil.

- L-ai recunoaște acum?

- Cu greu - răspunse ea repede. Mi-a salvat viața, și de aceea îi sînt îndatorată. Vrei să știi dacă l-aș putea identifica? Nu, n-aș face asta. Am aflat, cu timpul, că e un ticălos, și-mi pare tare rău pentru el.

- Așa-i, e un asasin.

- Știu. Și, totuși, aș refuza să-l identific. Mereu mă bate gîndul că și eu am înclinație spre fapte rele.

- Ai remușcări pentru că ai furat șaptezeci de lire sterline!

Îl privi zîbind obosită.

- Nici n-aș putea să uit c-am făcut-o. Toată lumea îmi amintește de asta, chiar și dumneata.

Drept răspuns, Tim făcu un lucru la care nici nu se gîndise. O luă pe după umeri și o trase la pieptul lui. O clipă, ea rămase strîns lipită de el, cu ochii pe jumătate închiși, cu respirația precipitată.

Obrajii ei îi atinseră pe ai lui și gura lui tocmai îi căuta buzele, când ea i se smulse brusc din brațe și se sprijini, clătinându-se, de perete.

– Nu, te rog, nu... eu nu trebuie să...

Curînd după această scenă, apărură doctorul. Tim îl conduse spre ieșire și încuie ușa. Cînd se întoarse, Mary dispăruse.

Stocker stătea întins pe pat, în camera lui, încă treaz, cînd căpitanul Jordan intră la el și-l întrebă:

– L-ai recunoscut pe cel ce te-a rănit atît de grav?

Stocker rînji mohorît.

– Nu, nu l-am văzut la față, că, dacă-l vedeam, era acum mort. Trebuie să fi adormit, căci m-am trezit în clipa cînd cineva mă călca pe picioare. Am stat toată noaptea de veghe în garaj.

– O fi fost Lew Daney? întrebă Tim și împinse un scaun spre pat.

– Posibil. N-a lăsat în urma lui nici un indiciu după care să-l pot recunoaște.

Tim îi întinse lui Stocker o țigară, luă și el una și și-o vîrî între buze.

– Astă seară, era cît pe ce să-ți joc o festă. Erai semiconștient și m-am gîndit să-ți iau amprente digitale. Apoi, însă, mi-am zis că n-ar fi cîstit din partea mea, și am renunțat.

– Pot să vă cruț osteneala, răspunse intendentul suflînd un rotocol de fum. Am fost condamnat de două ori, dar nu în ultimii cincisprezece ani. O dată, pentru spargere, a doua oară, pentru escrocherie. Și dacă mi-ați fi luat amprente și le-ați fi trimis la Scotland Yard, ați fi aflat că mă numesc cu adevărat Stocker.

– Mr. Ledbetter e la curent?

Stocker zîmbi.

– Bineînțeles, el e la curent cu toate. M-am spovedit lui înainte de a mă angaja. Da, sînt un fost pușcăriaș, și dumneavoastră v-ați dat seama de asta din clipa cînd m-ați văzut. Mulți dintre noi au acum slujbe prin ținut și se comportă cît se poate de onorabil.

– De cît timp administrezi casa asta?

– Să tot fie vreo opt ani.

– L-ai cunoscut pe Jeff?

Stocker fu absolut sincer.

- Da, l-am cunoscut. Dar vă spun asta, ca de la bărbat la bărbat, nu în calitatea dumneavoastră de polițist. Dacă mă asigurați că totul rămîne între noi, pot să vă povestesc o grămadă de lucruri.

- Bine, îți promit.

- Jelf și cu mine am făcut închisoare împreună. Nu știa că eu sînt angajat la Clench House, căci nu fusese niciodată pe-aici. O să vă mai spun ceva, căpitane Jordan. Îl cunosc pe Lew Daney. Cu ani în urmă, s-a purtat foarte frumos cu mine. Știam și că Jelf făcea parte din banda lui. Lew este cel care a comis spargerea la Glasgow, împreună cu alți doi. Unul dintre ei a fost împușcat de paznicul de noapte. Poliția nu știe nimic despre asta, căci Lew a găsit revolverul paznicului și l-a luat cu el. Polițiștii nici nu credeau că omul era grav rănit, căci izbutise să urce în mașină împreună cu ei, dar, peste un sfert de oră, era mort. Jelf mi-a povestit toate astea. Apoi, Jelf s-a certat cu Lew, căci Jelf a descoperit o lipsă de două mii de lire sterline. Jelf a fost totdeauna curios și voia să știe mai multe decît putea să accepte Lew. Cel puțin, așa mi-a spus Jelf.

- Dar și dumneata erai amestecat în afacere. Nu erai dumneata cel de-al treilea?

Stocker rîse.

- De unde pînă unde? Nu, eu nu mă mai bag în chestii de-astea, dar aflu tot ce se întîmplă. Mr. Ledbetter se poartă minunat cu mine, nici nu mi-aș putea dori un stăpîn mai bun. Nu mi-a făcut niciodată vreo neplăcere. Îmi lasă mîină liberă în ceea ce privește administrarea proprietății, și mai pot cîștiga ceva bănuți și din alte părți, așa că nu mai am nevoie s-o iau pe căi greșite. Aici mi-am găsit cu adevărat o patrie, așa cum mi-am dorit-o eu, și sînt cît se poate de mulțumit. Vă spun toate astea pen...

- Pentru că poți gîndi logic și foarte repede - îl întrerupse Tim - și pentru că nu ești deloc sigur că nu ți-am luat amprente digitale. În plus, pot să aflu tot ce mi-ai povestit din arhivele de la Scotland Yard.

Stocker rîse, apoi fața i se crispă și-și duse mîna la bandajul de la cap, semn că rana începuse să-l supere tare.

- Aș da nu știu ce să pot pune mîna pe individul ăsta - zise el.

- A fost Daney?

- Nu știu. Nu l-am văzut de ani de zile, și nici într-un caz nu în seara asta. Pe urmă, Daney n-ar fi înspăimîntat-o în halul ăsta pe Miss Grier.

Se opri brusc, dîndu-și seama că spusese mai mult decît trebuia.

- De ce n-ar fi speriat-o?

Stocker tăcu cîteva clipe.

- Ei, după cît se pare, i-a salvat o dată viața. Dacă nu intervenea el, fata ar fi fost înjunghiată. Noroc că el și Jelf erau pe-aproape. A fost o coincidență...

- Știi, Stocker, în tărășenia asta sînt cam prea multe coincidențe.

Intendentul îl privi gînditor.

- Da, așa-i, sînt cîteva coincidențe, dar, dacă n-aveți nimic împotriva, acum aș vrea să dorm.

- Ți-a dat Daney dispoziții să veghezi asupra lui Miss Grier?

- V-am spus, doar, că nu l-am văzut de ani de zile pe Daney, zise Stocker. Se întoarse pe-o rînă și închise ochii.

*

În cursul dimineții următoare, Tim primi o telegramă de la avocatul său din Londra, care-l ruga să-i facă o vizită. Tim plecă la Glasgow și de acolo luă trenul de noapte spre Londra. Trase, ca de obicei, la hotelul „Carlton”. Îl aștepta un maldăr de scrisori, dar nu le dădu atenție, vrînd să-l vadă întii pe avocat. Rămase mai bine de o oră în biroul acestuia, iar cînd să plece, avocatul îi spuse că trebuia neapărat să-l vadă și a doua, și a treia zi. Avocatul îi zise:

- Am studiat cu multă atenție toate actele privitoare la averea dumneavoastră. Mr. Awkwright le-a păstrat într-o stare perfectă. Sînteți un om relativ bogat, căpitane Jordan.

- Nu poți fi niciodată destul de bogat - replică Tim. Aș vrea să-mi cumpăr o vilă somptuoasă pe Brook Street, cu băi mari de marmură și mobilier de lux.

- Mă tem - răspunse avocatul - că va trebui să mai stați un an sau doi la „Carlton”.

- Cunoașteți pe cineva la Scotland Yard? îl întrebă Tim pe neașteptate.

Avocatul cunoștea o groază de oameni de la Scotland Yard, din fericire chiar pe Cowley. Îi dădu clientului său o scrisoare de recomandare și, pe baza acesteia, fu introdus imediat în biroul șefului poliției.

Cowley era un om scund, îndesat, roșu la față și cu o expresie melancolică. După înfățișarea lui exterioară, nimeni n-ar fi bănuț cã acesta era cel mai perspicace polițist al Angliei, omul care arestase un mare număr de infractori. Și, totuși, părea cã nu lucrează niciodată!

- Îmi pare bine cã vă văd, căpitane Jordan. Mă tem cã n-ați fost întimpinat cu prea mult entuziasm cînd v-ați prezentat prima oară la Scotland Yard, dar avem o secție specială care pregătește detectivi amatori. Funcționarul care v-a primit atunci n-avea habar cã faceți parte din cadrele poliției. Ați întrebat zilele trecute, la telefon, dacă avem date despre Jelf și Daney. Bineînțeles cã avem destule în arhivele noastre.

Apăsă pe un buton și îndată își făcu apariția un funcționar.

- Fugi la registratură și adu-mi îndată documentele astea.

Mizgăli cîteva cuvinte pe o bucată de hîrtie.

- Nu ni s-a cerut, din partea poliției locale, să contribuim la elucidarea crimei de la Clench House, și mă îndoiesc cã se va face apel la noi. Treaba mi se pare cît se poate de încîlcită. Jelf a lucrat cu Daney și sînt sigur cã a participat și la spargerea de la Glasgow. Asta înseamnă cã Daney trebuie să se afle undeva pe-acolo. Ați cunoscut-o pe soția lui?

Tim răspunse afirmativ și Cowley rîse.

- Denunțurile acestei femei ne-au dat multă bătaie de cap. E păcat doar cã nu spune niciodată nimic la momentul oportun, dar ori de cîte ori Lew dispăre și, după părerea ei, are vreo aventură amoroasă pe continent, devine slobodă la gură. Numai cã niciodată n-a făcut vreun denunț cu adevărat important.

— Cowley schiță pe scurt viața lui Daney:

- Lew este un om instruit, un specialist în meseria lui. A lucrat trei ani la fabrica de case de bani din Wolverhampton și cunoaște mai bine decît oricine pe lumea asta secretele încuietorilor și metodele de a le deschide. Se zice cã poate realiza de unul singur o casă de bani, numai să i se dea timp s-o facă.

- Se pricepe cumva și la gravură?

- Da, gravura e hobby-ul lui. A făcut și gravuri de mari dimensiuni. Putea câștiga mulți bani cu asta. Lew se pricepe la o groază de chestii, și sînt ferm convinși, căpitane Jordan, că în momentul de față stă la o depărtare nu mai mare de o sută de kilometri de Clench House.

- Cum arată la chip?

- O să vedeți îndată ce vin documentele.

Ciudat, dar nu se aleseră cu mare lucru din frunzărirea acestora; întii de toate, nu exista nici o fotografie. Apoi, Lew nu fusese arestat niciodată de poliție, așa că nu existau nici semnalmente precise descrise la dosar, ci doar niște informații cu caracter general.

- Pot doar să vă mai spun - observă Cowley - că are foarte mulți bani. E unul dintre puținii răufăcători care a izbutit să facă avere. A stat un an în străinătate, prin Africa de Sud, dar amănuntul acesta vă este cunoscut. Curios e doar faptul că nu l-ați întâlnit pe-acolo. E un diavol viclean și un pistolar neîntrecut. Dacă vă interesează în mod deosebit, așa zice să vă feriți din calea lui și, mai ales, din calea soției lui.

7

Tim își aminti zîmbind de acest avertisment cînd se întoarse la hotelul „Carlton” și începu să desfacă plicurile ce-l așteptau. Cel de-al doilea plic conținea o scrisoare de la Mrs. Daney. Îi scria de la locuința ei de la pensiunea „Court”, o zonă scumpă din apropiere de Green Park.

Scrisoarea era scurtă. Îl ruga insistent să-i facă de urgență o vizită. Fusese scrisă chiar în ziua în care Tim ajunsese la Londra, ceea ce însemna ori că Mrs. Daney avea niște surse de informații bine puse la punct, ori că putea să-i ghicească mișcările. În ciuda avertismentului șefului poliției, se hotărî s-o viziteze personal și, după amiază, își duse intenția la îndeplinire.

Taxiul cu care călătorea opri de mai multe ori, din diferite motive. A treia oară, trebui să oprească la capătul lui Bond Street. Tim privea leneș pe geam cînd, deodată, atenția îi fu atrasă de o mașină ce cotea spre Piccadilly. Mașina rula încet și Tim aruncă o privire indiferentă în interiorul ei. Brusc, tresări și interesul îi cresc.

În mașină se afla femeia care dăduse buzna, beată, în sufrageria de la Clench House. Acum era decent îmbrăcată și cît se poate de sobră. Trebuia să fie și într-o foarte bună dispoziție, căci tocmai rîdea, probabil de o glumă spusă de însoțitorul ei. Chiar și pe acesta îl recunoscuse Tim: era tînărul găligan cu chipul palid și barba stufoasă. Și el purta un costum elegant; pe fața lui, cu trăsături de om inteligent, plutea un zîmbet.

Tînărul se întoarse spre el și privirile li se încrucișară, dar nu păru să-l fi recunoscut pe Tim. Apoi, mașinile trecură una pe lîngă alta. Tim se uită prin geamul din spate și-și dădu seama că ar fi fost inutil să-i urmărească. Oricum, însă, era cît se poate de uluit și tulburat. Era cu neputință să se fi înșelat, căci nu uita niciodată o figură. Fusese într-adevăr femeia beată pe care o văzuse la Clench House, iar tînărul era chiar namila aceea sălbatică, individul care-l atacase cu cuțitul. Nu încăpea nici o urmă de îndoială. Tim mai făcu o descoperire: mașina lor trebuia să fi străbătut un drum lung, căci era plină de praful strîns de pe șosea.

Cînd sosi la pensiunea „Court“, era puțin cam neliniștit și surprins. Mrs. Daney avea o locuință foarte scumpă. Un valet în livrea îl conduse, de-a lungul unui coridor acoperit cu covoare groase, spre o ușă de mahon care se deschise îndată ce acesta apăsă pe un buton de sonerie. O subretă drăguță, într-o rochie de tafta roșie, pe cap cu o bonețică șic, îl pofti într-un salon mobilat modern.

- Am s-o anunț pe Madame că ați venit.

- Dar știi cine sînt?

- Da. Sînteți căpitanul Jordan. Madame vă așteaptă de azi dimineată.

Chiar în clipa aceea își făcu apariția și „Madame“, într-un negligé gri-turturea. Chiar dacă această culoare era neobișnuită pentru femeile trecute de treizeci de ani, ei îi venea grozav și-i mai îndulcea trăsăturile puțin cam aspre ale feței.

- Luați loc, căpitane Jordan - îl pofti ea făcînd semn cu mîna spre un scaun. Mă temeam că încă nu v-ați întors din Scoția. Ce mai face onorabila Mary a dumneavoastră? Haideți, nu fiți supărat că vorbesc așa. Nu mai sînt atît de supărată pe tînăra cu pricina, dar zău că eram cumplit de pornită împotriva lui Lew. În asemenea cazuri, nici eu însămi nu mă mai recunosc și nu știu ce spun. Lew s-a purtat

pe vremuri atât de frumos cu mine, încît e nedrept din partea mea să-l trădez.

Tim o asculta zîbind. Mrs. Daney părea să se căiască acum de ceea ce făcuse. Era, într-adevăr, o femeie ciudată.

- Plecăm amîndoi în străinătate. I-am trimis o telegramă.

- Deci îi cunoașteți adresa?

- I-am trimis o telegramă, repetă ea.

Tim înțelese, în sfîrșit, despre ce e vorba:

- A, da, înseamnă că ați dat un anunț în ziar.

Păru puțin derutată.

- Ei, bine, da. Cînd mă cert cu Lew și nu știu unde s-a dus, dau pur și simplu un anunț la ziar. Dar nu vă dați osteneala să căutați la care ziar și ce iel de anunț. Lew și cu mine avem codul nostru personal, și el știe precis unde mă poate găsi. N-ați putea descoperi nici într-o mie de ani dacă urmează să-l întîlnesc la Boulogne sau la Constantinopol. Mîine voi primi anunțul lui: „Totul e în regulă, vin la tine“. Dar cuvintele astea nu pot fi un indiciu pentru dumneavoastră.

Se plimba prin încăpere încoace și încolo, cu cotul drept sprijinit în podul palmei stîngi, în mîna cu o țigară lungă cu capătul aurit.

- Cînd v-am văzut prima dată, în-ați impresionat grozav - continuă ea liniștită -, dar acum nu însemnați pentru mine mai mult decît tapetul ăla de pe perete. Vă spun asta doar pentru ca nu cumva să vă treacă prin cap cine știe ce idei aiurite.

- Idei aiurite am eu cîte vreți, răspunse el, dar atât de nebun încît să mă îndrăgostesc de dumneavoastră, zău, nu sînt. O să mă duc la Scotland Yard.

- Păi, tocmai de acolo veniți. Ați fost la Scotland Yard azi dimineată. Mergeam cu mașina de-a lungul malului Tamisei, cînd v-am văzut ieșind de acolo.

- Știți unde este soțul dumneavoastră acum?

Ea clătină din cap.

- Acum cîteva zile era în Scoția - o informă el. Și-a uitat la mine o manta. Cînd îl întîlniți, puteți să-i comunicați asta din partea mea.

- Unde-ați găsit mantaua?

În clipa aceea, Tim fu conștient că, poate, făcuse o greșeală, dar îi spuse adevărul. Când, însă, îi povesti despre atacul asupra lui Stocker, ea sări ca arsă:

- Nu, Lew n-ar face așa ceva! De ce ar face-o? El nu s-ar lega nici mort de Stocker. Nu-mi puneți niște întrebări neghioabe, ca să vă spun de ce. Ceva nu-i în ordine în chestia asta. Cum, Stocker nu v-a spus nimic? Sigur că nu, ăla e mut ca mormîntul. Trebuie să fi fost nebunul ăla care locuiește la vreo nouă kilometri de-acolo. I-ați descoperit casa? E o cocioabă, sus, printre dealuri. Tot el este cel care a vrut s-o lichideze pe Mary Grier. Lew i-a salvat fetei viața și, cu această ocazie, s-a lăsat prins în mrejele ei.

- Nebunul de care vorbiți se află acum la Londra. Tocmai l-am văzut, în drum spre dumneavoastră. Era în compania unei femei.

- Unde i-ați văzut?

- Pe Piccadilly. Femeia...

- Aia e îngrijitoarea lui, Mrs. Smith. Dar nu despre asta e vorba acum.

Făcu ochii mici.

- Sînteți îndrăgostit de fata aia, nu-i așa? Fiți cu băgare de seamă!

El rîse.

- De cînd sînt la Londra, n-am făcut nimic altceva decît să mă supraveghez și să fiu cu băgare de seamă. Și de cine să mă păzesc? De Lew Daney sau de nebun?

- De amîndoi. Aș vrea să știu ce i-ați făcut lui Lew. L-ați arestat cumva în Africa de Sud?

- Nu, nu l-am văzut deloc acolo.

- S-a dus acolo cu una dintre actrițele alea, și eu m-am făcut luntre și punte ca să fie arestat la Capetown. Dar îmi pare bine că n-a fost arestat. Asta-i slăbiciunea lui Lew. E pur și simplu nebun după Mary Grier - cel puțin a fost, cităva vreme. De obicei, la Lew, năbădăile astea amoroase nu țin mai mult de șase luni. Și, v-o spun eu, omul e un diavol. Cît timp mai rămîneți la Londra?

El îi dădu lămuririle cerute.

- Am să vă caut la telefon în cursul dimineții de mîine. Trebuie să vă spun că nu sînt americană, dar am stat doi ani la New York,

unde am cîntat într-un cor de operetă. Acolo l-am cunoscut pe Lew. O să vă povestesc întîmplarea pe larg cînd toate se vor lămuri.

- Adică în momentul cînd Lew va fi ruinat și veți pleca în străinătate? Eu am cu totul alte idei. După părerea mea, totul va fi în ordine în clipa în care Lew se va afla în arestul poliției, după gratii și bine zăvorît.

Ea zîmbi disprețuitoare.

- Lew nu va fi niciodată arestat.

Starea ei sufletească se schimbase; cînd Tim plecă, era deprimată și el se aștepta ca ea să-l sune încă în cursul acelei după-amieze, dar nu mai auzi nimic despre ea pînă a doua zi dimineața, la orele șapte, cînd tocmai se dăduse jos din pat.

- N-am nici o veste de la el! - îi auzi el în receptor vocea stridentă și agitată. Nu-i nici un anunț în ziare! Asta n-a făcut-o Lew niciodată!

Tim nu-și putea explica de ce-l sunase; poate că și ei i-ar fi fost greu să-i explice de ce, dar era limpede că nervii femeii erau la pămînt.

- Vreți să-mi faceți o vizită azi după masă? îl rugă ea. Dacă nu, vin eu la „Carlton“.

Înainte ca el să aibă timp să răspundă, ea și agățase receptorul în furcă.

Tim sări din pat și sună să i se aducă micul dejun. Oricum, n-avea ce face la Londra la o oră atît de matinală și nu știa cum să-și întrebuițeze lungile ceasuri ce-l despărteau de reîntîlnirea cu Mary Grier.

Tocmai isprăvise de mîncat, cînd i se anunță o convorbire telefonică cu Scoția. O recunoscă imediat pe Mary, după voce.

- Dumneata ești, căpitane Jordan? Poți să vii imediat? Cel mai bine, cu avionul!

- Dar ce s-a întîmplat? întrebă el mirat.

- Mr. Awkwright a dispărut!

Îi auzea respirația sacadată.

Peste o oră, zbura cu avionul spre nord. La Catterick, avionul făcu o escală pentru alimentare și, imediat după ora două, ateriză la Glasgow. Mary îl aștepta cu micul ei automobil. În drum spre Clench House, îl puse la curent cu cele întîmplate.

Awkwright își revenise din șocul provocat de uciderea lui Jelf. Seara, îi spusese noapte bună, în cabinetul de lucru, unde el mai rămânea să studieze unele amănunte despre cursele de cai. Când, mai târziu, Stocker intrase în cabinet, Awkwright nu mai era acolo. Doar pe birou se afla o bucată de hîrtie pe care notase rezultatele și concluziile sale. Stocker urcase și în dormitorul acestuia, dar nu era nici acolo. Nu se culcase.

Intendentul o chemase imediat pe Mary și începuseră să-l caute prin toată casa și prin grădină, dar zadarnic. Nu dădura de nici o urmă a celui dispărut.

- Ați reclamat la poliție?

- Nu. A plecat de mai multe ori de-acasă fără să anunțe pe nimeni. Se pare că seara voia să se ducă cu mașina la Ayr.

- Bine, dar acolo nu există nici un hipodrom! se miră Tim.

Mary era foarte palidă și tulburată. Niciodată n-o mai văzuse într-o asemenea stare de nervozitate.

- Era cît pe ce să-i telefonez șefului poliției, zise ea, dar m-am temut că l-aș putea jigni pe Mr. Awkwright.

O urmă în cabinetul de lucru al unchiului său. Mary nu mișcase din loc nici un obiect. Îi spuse însă că o mira faptul că Mr. Awkwright lăsase lumina aprinsă, el care era atît de econom.

Tim cercetă toate obiectele aflate pe birou și citi și calculele bătrînului, pe care le înțelese imediat.

- Ai auzit vreun zgomot în timpul nopții?

Ea ezită.

- Da, dar nu se poate trage nici o concluzie din asta, căci mereu se aud zgomote prin grădină.

- Ce impresie ți-a făcut zgomotul auzit?

- Parcă ar fi căzut cineva. Dormitorul meu e chiar deasupra cabinetului de lucru.

Ciudat, de la venirea lui Tim, Stocker nu-și făcuse încă apariția și cînd, în sfîrșit, veni la căpitanul Jordan, era foarte emoționat.

- Nu știu nici eu mai mult decît v-a spus Miss Mary. Scaunul de la masa de scris era răsturnat și exact în poziția în care-l vedeți acum - zise el.

- Te-ai dus deci la culcare înainte ca toate astea să se întîmple? îl întreabă Tim.

Stocker clătină din cap.

- Nu, n-am putut dormi, din pricina răni de la cap. Am stat jos, în bucătărie, pînă la trei dimineața.

- Și n-ai auzit nimic?

- Nu, absolut nimic.

Tim făcu înconjurul casei, dar nu descoperi nici o urmă. Doar în apropierea garajului dădu de amprenta unui picior, urmă lăsată, mai mult ca sigur, de Stocker. Cînd Tim îi impută că fusese acolo în timpul nopții, Stocker fu nevoit să recunoască. Da, făcuse și el unele cercetări.

- Am pășit peste gazon - zise el cînd Tim îl întrebă de ce nu se mai vedeau și alte urme de-ale lui. De cînd cu rana de la cap, am devenit foarte prudent.

- Crezi că același individ care te-a atacat pe dumneata l-a răpit și pe Mr. Awkwright?

Stocker nu răspunse imediat. Apoi zise:

- Pot să vă spun doar că nu Lew Daney este cel care m-a atacat pe mine și l-a răpit pe bătrîn. În nici un caz.

Vorbea iritat și pătimaș.

- Cum de ești așa de sigur?

Stocker privi fix înaintea lui.

- Fiindcă Lew Daney este fratele meu. Soția lui nu v-a spus asta?

8

Tim îl privi țintă, uluit.

- Cum? E fratele dumitale? întrebă el neîncrezător.

Stocker dădu din cap.

- Numele lui adevărat este Dan Stocker. Cînd era mic, i s-a spus Daney și și-a păstrat acest nume de alint. Poate că știți și că el a salvat-o odinioară pe Miss Grier. Era pe-aici, împreună cu Jelf. N-o să mai neg că-l cunoșteam pe Jelf.

- Cînd l-ai văzut ultima oară pe fratele dumitale?

Stocker îl privi drept în ochi.

- Nu pot să vă spun. Oricum, Lew este fratele meu. Nu vă puteți aștepta de la mine să-l trădez.

- L-ai văzut în cursul ultimelor două luni?

Stocker clătină din cap.

- Nu mai am de spus nici un cuvînt în legătură cu el. Pot doar să afirm cu absolută certitudine că Daney n-ar fi clintit nici un fir de păr din capul lui Mr. Awkwright, cel puțin pentru Miss Grier. Daney își împușcă pur și simplu adversarul. Dacă o să izbutiți vreodată să-l arestați, o să ajungă direct la spînzurătoare.

Stocker rosti aceste cuvinte cu o anumită mîndrie, lucru ce i se păru ciudat lui Tim.

- O să vă mai spun ceva, continuă Stocker. Cînd am aflat că Jelf a fost ucis, m-a bătut gîndul că fratele meu îi făcuse felul, căci Jelf era un escroc și încercase să-l înșele pe Daney. Au comis împreună spargerea de la Glasgow și Jelf n-a fost mulțumit de partea lui. De fapt, nici nu i s-a plătit cît i se cuvenea, adăugă el cu un aer mulțumit.

- Dumneata ți-ai încasat partea? îl întrebă Tim direct.

Stocker zîmbi.

- Eu n-am luat parte la spargere. Mi se pare că v-am mai spus că am renunțat să mai comit fărădelegi. De cînd mă aflu în serviciul lui Mr. Ledbetter, n-am mai furat nimic.

Tim observase mai demult că, în asemenea cazuri, intendentul era în stare să vorbească cu multă emfază.

Luă legătura cu poliția prin telefon. Poliștii sosiră curînd și scotociră casa din beci pînă-n pod. Mary le povesti despre obișnuințele bătrînului Awkwright și ei traseră concluzia că acesta întreprinsese iarăși una dintre călătoriile lui neașteptate. Nu demult mai dispăruse în același fel de-acasă și nu revenise decît după șase zile.

- Cînd pleci înapoi la Londra? îl întrebă Mary după ce poliștii se retraseră.

- E neapărată nevoie să plec?

- Nu, aș vrea să rămîi, căpitane Jordan. Bine, Tim, dacă așa vrei... În casa asta se întîmplă lucruri îngrozitoare. În fiecare noapte mor de frică, și-mi dau seama că nici Stocker nu mai e sigur pe el. La orice zgomot, tresare nervos.

Oricum, intendentul se comporta destul de straniu. În timpul zilei, îl văzură foarte puțin, și una dintre servitoare spuse că dormea în camera lui. Cînd se întuneacă, sosi de la Glasgow o camionetă, care

fu parcată în garaj. Tim o văzu întâmplător îndreptându-se spre Clench House, pe cînd făcea și el o scurtă plimbare. Stocker era de față și-i spusese că mașina fusese comandată cu o lună în urmă.

- Am mai avut o camionetă, dar nu mai era bună de nimic.

Tim nu zise nimic. Mai tirziu, însă, luă legătura cu agenția comercială care vînduse mașina și află că Stocker mințise: cumpărase camioneta abia cu o zi înainte și o plătise cu bani gheață.

Tim se duse la garaj sub pretextul că vrea să vadă camioneta. Una dintre apărătoarele de noroi din spate era îndoită, căci șoferul o lovise de o ieșitură a peretelui garajului. Stocker acceptă stricăciunea cu un aer filozofic.

- Dacă ți-ai face inimă rea din pricina neglijenței fiecărui șofer, n-ai ajunge departe - zise el.

Îl văzu pe Tim uitîndu-se iarăși la tractor.

- Puteți să vă mirați cît vreți, dar așa e Mr. Ledbetter. Cumpără fel de fel de mașini, care de care mai ciudate, apoi le înstrăinează. Cîndva, erau șase mașini în garaj și niciuna nu fusese folosită. Tot așa am vrut să ne ocupăm de cultivarea pămîntului, dar nici din ideea asta n-a ieșit nimic.

- Ai pus lanțul la loc?

- Da, răspunse Stocker, dar cu ochii în altă parte. Nu știu de ce infractorul l-a mai dat jos încă o dată. Poate voia să fure tractorul, dar n-am idee unde ar putea vinde o magaoaie ca asta.

- Ce-i chestia aia de sus?

Tim arătă spre o grindă de sub tavan. Abia acum observase cîrligul gros care atîrna acolo.

- N-am știut niciodată la ce poate folosi - răspunse Stocker. Se zice că, pe vremuri, răufăcătorii erau spînzurați în vechea capelă. Poate de-aia au montat cîrligul acolo.

În cursul nopții următoare nu se mai întâmplă nimic deosebit. Toată noaptea plouase cu găleata și Tim, văzînd urmele de noroi de pe covorul din hol, trase concluzia că Stocker patrolase în jurul casei.

Urmă o zi mohorîtă, monotonă. Plictiseala fu întreruptă de doi inspectori de poliție veniți să întrebe dacă mai aflaseră ceva nou despre Mr. Awkwright.

Tim și Mary tocmai luau masa de prînz; una dintre servitoare îi servea la masă. Stocker zăcea în camera lui și trimisese vorbă că

nu se simte bine. Mary era neobișnuit de tăcută și atmosfera aceasta apăsătoare îl călca și pe Tim pe nervi.

- Cred c-ar fi mai bine să te iau și pe dumneata cu mine la Londra, zise el deodată.

- Dar eu nu pot pleca de-aici pînă nu aflu ce s-a întîmplat cu Mr. Awkwright. Și, apoi, eu nu vreau să mă duc la Londra.

Îl uimi vehemența cu care vorbise fata.

- Dar într-o zi mohorîtă ca asta totul e prea deprimant aici. Te simți mult mai bine într-un oraș mare.

Ea refuză.

- Trebuie să rămîn aici pînă ce...

Se întrerupse brusc și întrebă:

- Oare să i se fi întîmplat ceva grav lui Mr. Awkwright?

Înainte ca el să-i poată da un răspuns, apărură, pe neașteptate, Stocker.

- Tocmai am vorbit cu Mr. Awkwright la telefon, zise el. Mi s-a cerut să vă spun că vă așteaptă pe amîndoi la hotelul „St. Enoch”.

- A telefonat? întrebă Tim surprins și ușurat în același timp.

- Da, nu am nici o îndoială că el personal era la telefon. Spunea că vă așteaptă la ora cinci, în holul hotelului.

Mary oftă.

- Domnul fie lăudat! zise ea.

Tim o duse cu mașina la Glasgow și, la ora cinci, începură amîndoi să aștepte în punctul indicat.

Funcționarii hotelului nu auziseră nimic de Mr. Awkwright; nu locuia acolo. Faptul n-o miră cîtuși de puțin pe Mary. Mr. Awkwright era atît de zgîrcit încît totdeauna căuta cea mai ieftină cameră, undeva în oraș. Dar venea la hotel și se folosea de comoditățile de acolo, pînă și de hîrțiile pentru scrisori.

Așteptară mai bine de o oră, dar bătrînul nu-și făcu apariția. La șase și jumătate, Tim hotărî să se întoarcă la Clench House. Drumul era greu și neplăcut, căci începuse iarăși să plouă cu găleata.

În casă nu mai rămăsese, ciudat, decît o servitoare, bucătăreasa. Întrebată de ce, aceasta răspunse că Stocker dăduse întregului personal o jumătate de zi liberă. Tim și Mary se priviră mirați.

- Dar Stocker unde e? întrebă Tim.

Servitoarea nu știa. Bănuia că este în camera lui. Tim se duse acolo, dar găsi ușa încuiată. Nimeni nu răspunse când bătu la ușă. Peste cîtva timp, găsi o cheie care se potrivea la ușa camerei intententului.

Cînd deschise, nu văzu pe nimeni înăuntru. Toate sertarele erau deschise și fuseseră golite. După toate aparențele, Stocker își împachetase în mare grabă toate lucrurile ce-i aparțineau.

- A, de-aia ne-a trimis la Glasgow! Voia să aibă toată casa la dispoziția lui!

Tim se duse la garaj. Ușa era deschisă. Aprinse lumina și cercetă interiorul. Noua camionetă dispăruse. Dar cel mai mult îi atrase atenția faptul că tractorul, care fusese parcat lîngă zidul din fundul garajului, se afla acum aproape de intrare. Se vedea clar că, în cursul acelei după-amieze, tractorul fusese folosit.

Cînd cercetă cu ajutorul lanternei, descoperi trei pete de sînge pe jos.

Într-un colț văzu o cutie de tablă deschisă, o fostă trusă farmaceutică. Din ea fuseseră luate două bandaje, căci descoperi cele două bucăți de hîrtie albastră în care fuseseră înfășurate. Peste bucățile de hîrtie trona o sticlură cu iod.

Tim se întoarse la Mary și-i povesti ce descoperise. Ea își dădea seama, la fel de bine ca el, ce însemnau toate astea.

- Rana de la cap începuse să i se vindece - remarcă Tim gînditor. E posibil să se fi lovit iarăși, dar petele de sînge de pe jos nu pot proveni de la o eventuală sîngerare ușoară.

Curînd, Tim află noutăți despre Stocker. Bucătăreasa avea un băiat, care-l văzuse pe acesta în cursul zilei. Stocker se dusesese de mai multe ori la cimitir. Băiatul fusese neascultător și se temuse că maică-sa îl va pedepsi. De aceea, ieșise din casă și, cum ploua, se ascunsese într-un șopron, de unde putea vedea foarte bine cimitirul și cavoul. Tim îi puse băiatului mai multe întrebări, dar nu putu scoate nimic de la el. Stocker se dusesese de mai multe ori la cimitir și, de fiecare dată, rămăsese acolo cam zece minute. Ultima dată cărase acolo un cablu de oțel pe care nu-l mai avea cînd ieșise.

Important era însă faptul că băiatul auzise duduitul tractorului, care fusese pus în funcțiune.

Tim luă legătura cu poliția. Cerîndu-se informații de la diferite posturi de poliție, află care fusese traseul parcurs de camionetă. Mașina fusese semnalată cînd trecuse printr-un sătuc. Un mic automobil rula în urma ei cu aceeași viteză.

În ziua următoare, Tim se trezi dis-de-dimineață și se duse la cimitir. Cavoul, cu porticurile lui de bronz și noul epitaf, îl puse pe gînduri. Cercetă cu minuțiozitate cele două batante ale ușii de la intrare, se propti în ele și încercă să le deschidă cu forța. Dar rezistau la fel ca lespezile de granit în care erau montate.

Tocmai voia să mai încerce o dată, cînd ceva în formă de „O” îi atrase atenția. Semnul era cuprins în epitaf și nu avea un diametru mai mare de doi centrimetri. Tim își deschise briceagul și vîrî lama în crăpătură. Semnificația descoperirii sale îi fu limpede. Alergă spre casă și reveni cu cheița descoperită în manta. Nu se înșelase – cheița se potrivea! Cînd o suci în broască, mecanismul acesteia țăcăni, apoi nu se mai întîmplă nimic. Își propti umărul în ușă, dar aceasta rezista în continuare.

Întîmplător, puse mîna pe una dintre literele epitafului. Era un „T” din primul cuvînt. Litera se aplecă în jos și, cînd continuă s-o apese, văzu că aceasta se confundă cu bronzul ușii, adîncindu-se cu totul în el. Încercă și cu a doua literă, dar aceasta nu se mișcă deloc. Începu să apese literele pe rînd. În al doilea cuvînt, un „R” răspunse apăsării lui. Parola era „Comoara”. Reieșea din literele care cedaseră. Cînd ultima literă cedă, Tim auzi un nou țăcănit, iar cînd apăsă încă o dată ușa, aceasta se deschise imediat.

Un rînd de trepte înguste cobora sub pămînt. Închise ușa, se întoarse acasă, luă o lanternă și își continuă explorările. Prevăzător, nu închise ușa de bronz. Din contră, o fixă în poziția în care se afla cu o bucată de lemn, ca nu cumva să se închidă de la sine.

Abia acum începu să coboare treptele. Numără treizeci de trepte pînă ajunse la capătul lor, unde călcă pe o suprafață plană de lespezi. Se afla acum într-o încăpere spațioasă, boltită. De-a lungul a trei dintre pereții cavoului, se aflau niște lespezi din piatră dreptunghiulare. Desigur că acolo erau așezate sicriele defuncților, dar se vedea că de multă vreme fuseseră mutate în altă parte. De cealaltă parte, văzu o ușă ruginită de fier, tot deschisă și asta.

Ușa dădea într-o altă rotondă spațioasă. Când ridică lanterna spre tavan văzu, sus de tot, o deschizătură acoperită cu o lespede masivă de piatră. Colțurile îi erau teșite, așa că-i putea aprecia dimensiunile. Știu din instinct că se află sub garaj. Două lăzi lungi erau fixate de zid. Deschise una și descoperi niște obiecte înfășurate în hîrtie unsă cu vaselină pe care o dădu la o parte. Ieși la iveală o pușcă mitralieră de fabricație americană, iar de sub ea, o alta. În total, găsi șase puști mitralieră. De un alt perete, erau fixate douăzeci de lăzi cu muniție. Într-o altă ladă descoperi diferite piese de schimb.

Urmele de pe pavaj arătau că și alte lăzi dreptunghiulare se aflaseră acolo. Misterul proprietății Clench House îi apărea acum limpede.

Aprecie din ochi dimensiunile lăzilor și se întrebă uimit cum putuseră fi cărate aici. În orice caz, lăzile care fuseseră scoase de aici de curînd, așa cum dovedeau urmele lăsate, nu putuseră fi cărate prin gangul acela strîmt. Totuși, misterul de la Clench House era dezlegat. Tim mai știa și cine este Mr. Ledbetter. Casa îi aparținea lui Lew Daney. Acesta o adaptase pentru scopurile sale și o închiriasse pentru o sumă ridicolă lui Mr. Awkwright. Pe Stocker îl lăsase aici ca să păzească toate comorile adunate în rotondele subterane și să răspundă la întrebările poliției, în caz că aceasta s-ar fi interesat de Mr. Ledbetter.

La celălalt capăt al rotondei se afla o altă ușă de fier și un gang mai larg. Înainte de a coti spre stînga, socoti vreo doisprezece metri. Ajuns la cotitură, Tim făcu o altă descoperire ciudată: din zid se desprindea un alt șir de trepte, de data aceasta fără nici o balustradă. Treptele suiau spre tavan și se pierdeau în întuneric.

Tim voia tocmai să urce, cînd piciorul i se izbi de un obiect oarecare. Se aplecă și găsi pe jos o lanternă electrică. Lentila îi era spartă și dădea impresia că ar fi căzut de sus.

Trebuia să-i fi aparținut lui Awkwright. O recunosc după descrierea pe care i-o făcuse Mary. Începu să cerceteze cu atenție pavajul de sub picioarele lui și descoperi o pată întunecată, chiar înainte de a urca prima treaptă. Pe a patrusprezecea treaptă observă o altă pată.

Urcă prevăzător. Treptele erau atât de înguste și de tocite încât urcușul era primejdios. Ajuns sus, se pomeni pe o platformă de piatră.

În stînga lui se ridica un perete despărțitor din scînduri grosolan fasonate, de care erau prinse două puternice arcuri de oțel. Trase puternic de ele și peretele se dădu la o parte atât de brusc încît aproape că se rostogoli de cealaltă parte a lui.

În fața lui se ivi cabinetul de lucru al lui Mr. Awkwright.

9

Abia intrase în cabinet, că ușa se și deschise și Mary Grier își făcu apariția în cadrul ei. Văzîndu-l, fata rămase locului, ca trăsniță.

– Pentru numele lui Dumnezeu, dar de unde-ai apărut aici? începu ea.

Apoi, văzînd deschizătura din perete, întrebă iar, cu răsufierea tăiată:

– Cum de-ai descoperit chestia asta?

Se repezi la gaura ce se deschidea în fața ei, și ar fi trecut prin deschizătură, dar el o ținu de braț:

– Stai pe loc. E prea periculos pentru dumneata.

Tim încercă să închidă peretele despărțitor și trase zdravăn de el. La început crezu că arcurile se blocaseră, apoi își dădu seama cum funcționează. Încercarea era destul de hazardată, căci, cînd trase a doua oară de peretele despărțitor, acesta se închise atât de brusc, încît abia izbuti să-și tragă mîna la timp.

Își propti iarăși umărul în perete și, de la prima încercare, acesta cedă.

– Acum știu ce s-a întîmplat cu Mr. Awkwright, zise el. Trebuie să se fi dat atât de mult cu scaunul pe spate, încît scaunul s-a răsturnat și s-a lovit de perete. Peretele s-a deschis și, curios, Mr. Awkwright și-a luat lanterna și a coborît treptele ca să vadă unde duc. Am găsit lanterna la capătul de jos al acestora.

Ea îl privi țintă.

– L-ai găsit pe Mr. Awkwright?

– Nu.

Îi povesti tot ce descoperise, apoi adăugă:

- Trag concluzia că bătrînul a coborît treptele și a ajuns în cavou. E posibil ca ușile de bronz să se poată deschide foarte ușor din interior. N-am încercat să le deschid, dar cred că așa este.

- Dar unde putea să se ducă?

La această întrebare Tim nu-i putu răspunde.

Se duseră împreună la garaj, intrară în el și începu să exploreze cu meticulozitate pardoseala. Descoperi exact ceea ce căuta. De una dintre lespezile de piatră era fixat un inel gros de fier. Nu-l văzuse mai înainte, căci fusese acoperit de tractor. Căută în continuare și descoperi un cablu lung de oțel. În sfîrșit, putu reconstitui în minte totul. Apoi trecu la fapte. Legă cablul de oțel de inel, iar de cîrligul din tavan atîrnă un scripete, peste care petrecu cablul. Izbuti să pună și tractorul în funcțiune și-l conduse pînă în fundul garajului.

Fixă cablul cu inelul de partea dinapoi a tractorului și, cînd conduse puternica mașină iarăși spre ieșirea din garaj, lespede de piatră începu să se miște încet și descoperi o gaură largă, neagră, spre care îndreptă fascicolul de lumină al lanternei.

- Aici, dedesubt, este ascunzătoarea comorii. Și iată cum au fost coborîte jos acele lăzi imense și apoi scoase de fratele lui Lew Daney, Mr. Stocker.

- Fratele lui? întrebă ea neîncrezătoare.

- Da, mi-a mărturisit asta chiar Stocker în persoană, și n-am nici un motiv să mă îndoiesc de afirmațiile lui. Mai cred, de asemenea, că Lew nu avea încredere în nimeni pe lumea asta, în afară de fratele lui. Stocker nu știa nimic despre treptele ce legau cabinetul de lucru cu rotunda de dedesubt, altfel nu și-ar fi dat osteneala să se ducă mereu la cavou cînd voia să coboare în rotundă. Tare aș vrea însă să aflu de ce a luat cu el jos încă un cablu de oțel.

- Dar ce ascundeau aici?

Tim zîmbi.

- Aici își păstrează Lew Daney toți banii adunați.

Ea îl privi mirată.

- Adică banii furați de la bancă?

- Da, și mulți alți bani. De-a lungul anilor, Lew a participat la un mare număr de spargerii. Noi știm, desigur, cîte ceva doar despre spargerile mai importante. Faptul că am descoperit jos un număr de puști mitralieră este edificator. Daney și-a făcut totdeauna planuri

mari și voia să-și facă altele, și mai mari. Dacă nu va fi făcut inofensiv cât mai repede, o să aducă bandele americane de gangsteri în Europa.

- Nu pricep nimic din chestiile astea, zise Mary, clătînînd neajutorată din cap. Cu mine s-a purtat atît de drăguț atunci cînd l-am întîlnit prima oară...

- Te iubește, zise Tim calm.

Fata se uită la el și-și încruntă fruntea.

- Vorbești serios? Bine, dar e imposibil... L-am văzut doar o singură dată.

- Am toate motivele să cred că te iubește la nebunie, Mary. Bă mai sînt și convins că dumneata știi acest lucru. Doar nu e o crimă să se îndrăgostească cineva de dumneata. Pot să susțin acest lucru eu însumi. Din contră, e lucrul cel mai lesne de înțeles.

Stătea la un colț al acelei deschizături întunecate și privea în jos. Zise:

- N-o să închidem ușa ce dă spre trecerea secretă. E cazul să aducem totul la cunoștința poliției. Nu mai poți locui la Clench House, trebuie să vii cu mine la Londra.

- Dar zău că nu vreau să mă duc la Londra - cel puțin nu acum.

- Dar de ce?

- Nu pot, pînă nu-l găsesc pe Mr. Awkwright.

Se îndreptară spre casă. Străbătuseră jumătate din drum, cînd le ieși în cale o servitoare care spuse că Tim Jordan era chemat la telefon de poliție.

- Sînteți căpitanul Jordan? întrebă șeful poliției. L-am găsit pe Awkwright. Se află la morga spitalului din Hamilton.

Tim rămase mut cîteva clipe.

- Cum a ajuns acolo?

- Seara, tîrziu, cineva a sunat la ușa unui doctor din Hamilton. Cînd acesta a deschis ușa, Awkwright zăcea la intrare. Mai respira, dar, după toate aparențele, nu mai avea mult de trăit. Avea o gravă fractură craniană. Cineva încercase să-l panseze.

- Cînd s-a întîmplat asta?

- După amiază, tîrziu - tocmai se lăsa întunericul. Plouase toată ziua și, spre seară, se lăsase ceața. Se pare că nimeni nu l-a văzut pe

bătrîn, dar e cu neputință să fi venit singur pînă la ușa doctorului. Cineva trebuie să-l fi lăsat acolo.

- Cred că înțeleg conexiunile, răspunse Tim. Veniți, vă rog, aici. Am făcut niște descoperiri foarte importante, despre care poliția din Glasgow trebuie să știe.

Raportă pe scurt ce anume găsisse. La sfîrșit, adăugă:

- Nu mă îndoiesc cîtuși de puțin că aici era cartierul general al lui Daney și că aici a depozitat tot ce-a furat la Glasgow. Banii au fost transportați spre sudul țării, dar pot să vă fac o descriere precisă a camionetei și a celui ce-i stă la volan.

Două ceasuri mai tîrziu, un șir de mașini ale poliției se rînduise în fața casei, iar în sufragerie se adunaseră la sfat cîțiva ofițeri superiori.

Niciunul nu-l cunoștea pe Lew Daney. În urma unui telefon, Cowley trimise un funcționar cu toate documentele ce se aflau în arhivele Scotland Yard-ului. Acesta sosi cu avionul.

Mary Grier fu interogată, dar nu putu da decît foarte sumare relații. Tim se mai îngrijea și el ca fata să fie cruțată. Se duse el personal la Hamilton ca să identifice cadavrul, așa că măcar de această încercare fata fu scutită. A doua zi avu loc și procedura de constatare a decesului și Tim își făcu depoziția; deliberările fură amîinate.

A-doua zi, cînd o trezi pe Mary, era o dimineată cenușie. Luară un mic dejun frugal și se pregătiră de lungul drum ce-i aștepta.

Era un bun prilej ca s-o cunoască mai bine pe Mary. Dimineata, cînd porniseră la drum, totul era învăluit într-o ceață deasă, dar mai tîrziu ziua deveni senină și însorită. Vreme de un ceas nici unul nu scoase vreun cuvînt.

Tim avea intenția să străbată toată distanța pînă la Londra într-o singură zi, și avea motive temeinice pentru aceasta.

La început, Mary nu dădu decît răspunsuri monosilabice la întrebările lui, dar, pînă la urmă, se legă între ei o conversație normală.

- Ești, într-adevăr, rudă cu Mr. Awkwright? îl întrebă ea. Dacă da, poți să-mi spui dacă a lăsat vreun testament?

- Nu, nu sînt nici un fel de rudă cu el. Tatăl meu a fost bun prieten cu el - asta-i tot. Oare averea lui Mr. Awkwright e chiar atît de mare cum se spune?

- Da, cred că da. Și mai sînt convinsă că trebuie să fi lăsat un testament în urma lui.

Mary rămase o vreme tăcută.

- Chiar și așa o să fie greu - zise ea într-un tîrziu.

- Cum adică? întrebă el mirat.

Dar fata nu-i dădu nici o explicație.

- Ce-ai de gînd să faci de-acum înainte?

Ea dădu din umeri.

- Încă nu știu.

- Trebuie să-ți cauți o altă slujbă, nu?

Spre uimirea lui, fata spuse că nu era obligată să-și găsească o altă slujbă.

- Ai cumva venituri proprii?

- Da, cred că da, zise ea șovăitoare.

- Ți-a promis cumva Mr. Awkwright c-o să-ți lase ceva?

- Da, mi-a spus de mai multe ori că-mi va lăsa o sută de mii de lire sterline - răspunse ea simplu și el o privi uimit.

- O sută de mii de lire sterline sînt o sumă respectabilă.

- M-a asigurat de mai multe ori că asta e voința lui.

Voi s-o întrebe de ce luase Mr. Awkwright această hotărîre, dar își înfrînă curiozitatea.

Făcu a doua oprire de la plecarea de la Clench House. Tim se ocupă întîi de alimentarea cu benzină, apoi intrară în sufrageria micului han, unde băură un ceai și mîncară pîine cu unt.

- Ți-aș spune ceva, zise el la un moment dat, dar mi-e teamă că ai să mă crezi egoist.

- Ce anume?

- Dacă Mr. Awkwright ți-a lăsat o sută de mii de lire sterline, sper că n-ai de gînd să te retragi cine știe unde cu renta dumitale și c-ai să devii o domnișoară bătrînă cum sînt atît de multe pe lumea asta.

Ea schiță un zîmbet.

- De ce nu?

- Știu pe cineva care te iubește, răspunse el.

Ea îi evită privirea; Tim îi luă mîna într-a lui, dar ea și-o smulse.

- Te rog, nu-mi spune așa ceva - rosti ea cu respirația sugrumată. Viața mea este și așa îngrozitor de tristă. Te rog, nu mi-o face și mai amărită.

- Hai, bea-ți ceaiul. Nu trebuia să-ți vorbesc despre asta.

Porniră iar la drum, dar, în apropiere de Creve, mașina avu o defecțiune, așa că trebuiră să ruleze cu viteză redusă. La căderea serii ajunseră la Grantham.

- Trebuia s-o fi luat pe celălalt traseu, prin Holyhead, își dădu Tim cu părerea. Dar tot nu scăpam de pana asta.

Duse mașina la un garaj ca să fie pusă la punct. După cină făcură o scurtă plimbare și, neștiind cum să-și omoare vremea, se duseră la cinema. La zece și jumătate ieșiră și se îndreptară, tot în pas de plimbare, spre hotel.

- Crezi că Daney a făcut-o? întrebă ea pe neașteptate.

- Vrei să spui dacă Daney l-a ucis pe Awkwright? Nu, în nici un caz. Dar cred că știu cum s-au petrecut lucrurile. Bătrînul a început să coboare treptele alea înguste și tocite, a alunecat și s-a rostogolit. Stocker l-a găsit în momentul cînd s-a dus la rotondă să scoată lăzile și, din milă, l-a luat cu el în camionetă și l-a dus la cel mai apropiat doctor. Gîndește-te la bandajele din garaj și la sticlupa cu iod. Acum știu și de ce Stocker a luat cu el frînghia. Cu aceasta l-a scos pe Awkwright din rotondă. Era mai moale și nu i-ar fi intrat în carne ca acel cablu subțire de oțel.

Ea oftă din adînc.

- Clench House este un loc blestemat.

- Da, blestematul este Daney, care nu și-a făcut niciodată scrupule cînd trebuia să ucidă pe cineva. Chiar dacă nu el l-a ucis pe Mr. Awkwright - și, după cîte știu eu, nici pe Jelf -, tot banii pe care el i-a ascuns în rotondă sînt cauza morții amîndurora. Jelf a făcut tot posibilul să vină cu mine de la Londra, cu gîndul de a intra în posesia cel puțin a unei părți din această comoară.

Mergeau de-a lungul șoselei. Brusc, Tim o apucă pe Mary de braț și o trase lîngă zidurile caselor. Un vehicul cu farurile stinse trecu cu viteză pe lîngă ei. Tim se întoarse și, cînd mașina ajunse în cercul de lumină al unui bec electric, spuse:

- E camioneta! Mașina pe care a cumpărat-o Stocker!

Nici nu isprăvise de rostit aceste cuvinte, cînd un alt vehicul trecu pe lîngă ei. Era limuzina lui Daney, de nerecunoscut, căci era plină de praf și de noroi.

10

Limuzina lui Daney se ținea ca o umbră pe urmele camionetei. În cîteva secunde, amîndouă mașinile ieșiră din raza vederii lui și Tim își reveni din uluiala care-l paralizase un moment.

Făcu semn unui taxi care tocmai trecea prin apropiere și-i spuse soferului să-l ducă la cel mai apropiat post de poliție.

Din păcate, la post nu se afla decît un grad inferior, care nici nu primise semnalmentele camionetei. Dar, în timp ce Tim încerca să-i explice despre ce este vorba, își făcu apariția un inspector care înțelese imediat totul.

Acesta citise circulara trimisă, după amiază, tîrziu, tuturor posturilor de poliție din zonă.

- O să anunț telegrafic poliția din toate orașele și așezările din jur, îl asigură el pe Tim. Puteți să-mi mai descrieți o dată mașina?

Tim îi făcu o descriere amănunțită a ambelor vehicule.

- Pe marea șosea ce duce spre nord pot fi ușor oprite - spuse el. Greu este doar să luăm legătura cu patrulele poliției.

Peste două ore, Tim o lăsă pe Mary la hotel și se duse iar la postul de poliție.

Dar nu se primise nici un raport privitor la cele două mașini. Nici camioneta, nici limuzina nu fuseseră văzute de nimeni, nicăieri.

Inspectorul îi spuse lui Tim:

- E posibil să se fi abătut din drum. O să vă sun la telefon îndată ce aflu ceva, căpitane Jordan.

Trecuse de miezul nopții cînd Tim se întoarse la hotel. O găsi pe Mary în hol, așipită pe un scaun. O puse la curent cu situația și o trimise la culcare. Deși era tîrziu, mai luă o dată legătura telefonică cu Scotland Yard-ul.

Din fericire, Cowley mai era încă în biroul lui. Îl ascultă fără să-l întrerupă. Cînd Tim isprăvi de vorbit, spuse:

- Noi nu putem întreprinde nimic cîtă vreme nu ajung în regiunea Londrei, ori aici nu pot ajunge decît în zori. Am să dau dispoziții să fie supravegheate toate șoselele. După părerea mea, vîr veni la Londra dinspre Essex. L-ați văzut cumva pe omul de la volanul limuzinei?

- Pe Daney? Nu. Și chiar dacă l-aș fi văzut, nu l-aș fi recunoscut. Nu l-am văzut decît o singură dată, și asta în fugă.

Se pregătea să pună receptorul în furcă, dar Cowley mai avea ceva de spus.

- Poliția din Glasgow ne-a comunicat că, inițial, în rotondă se aflau trei lăzi cu puști mitraliere. Una trebuie să fie în camionetă. Agenții de poliție au fotografiat pardoseala și, pe negativ, se distinge limpede unde a fost cea de a treia ladă. E de dimensiunile celorlalte două.

- E interesant, chiar dacă Stocker nu-mi face impresia unui om care s-ar folosi de o pușcă mitralieră. Nu uit, totuși, că este fratele lui Lew Daney.

- Nu se poate să credeți așa ceva! zise inspectorul-șef neîncrăzător. Daney n-a avut nici un frate. Dacă Stocker v-a spus asta, n-a fost decît o minciună sfruntată, menită să vă abată bănuielile de la persoana lui. Stocker este unul dintre cei trei bandiți care au săvîrșit spargerea de la banca din Glasgow. Era mîna dreaptă a lui Daney, și acesta l-a însărcinat să stea de pază la Clench House. Totul lasă impresia că s-au înșelat unii pe alții și că Stocker și-a luat tălpășița cu bani cu tot. N-aș vrea să fiu în pielea lui, dacă Daney este cel care îl urmărește.

Emoțiile din ultimele zile nu-l lăsară pe Tim să doarmă liniștit. Tresărea mereu în somn. Se trezi la un moment dat, se uită la ceas și constată că nu trecuseră decît cîteva minute de cînd ațipise ușor. Cu puțin înainte de a adormi, i se păru că aude un zgomot ușor de pași pe coridor, prin fața ușii. Se trezi imediat, dar, cum nu mai auzi nimic, crezu că doar visase.

Dimineța se trezi tremurînd ca de frig sub plapumă. Cînd fata de serviciu îi aduse cafeaua și apa fierbinte, era cît se poate de prost dispus. Mai tîrziu o întîlni pe Mary, în camera de zi comună. Arăta proaspătă și refăcută și-i făcu un semn spre un plic de pe masă.

- Se vede c-ai avut o vizită matinală, zise ea.

Tim desfăcu plicul. Scrisoarea nu venise prin poștă. Atît adresa, cît și conținutul scrisorii, erau scrise de mînă, cu litere mari, de tipar. Data și adresa expeditorului lipseau. Scrisoarea glăsuia:

Nu te băga în treburile altora, Jordan, căci s-ar putea s-o pățești. Doar ești în concediu, așa că las-o baltă și uită-ți pentru o vreme meseria. L.D.

Tim citi aceste rînduri uluit.

– Scrisoarea era aici cînd ai intrat în cameră? o întrebă el pe Mary.

Aceasta dădu din cap afirmativ.

Tim sună și, cînd chelnerul își făcu apariția, avu o altă surpriză. Chelnerul zise:

– Plicul trebuie să fi fost adus în timpul nopții. Fata de serviciu l-a găsit pe masă cînd a intrat aici să facă curățenie, și l-a pus pe cămin, iar eu l-am așezat lîngă farfuria dumneavoastră cînd am așternut masa.

Tim scoase din buzunar un creion, răzui puțin din mina de grafit și întinse praful cu ajutorul unei bucăți de vată pe foaia de hîrtie. Dar nu descoperi nici urmă de amprente digitale, așa că nu avea nici un indiciu care să-l ajute la identificarea expeditorului.

– Trebuie să fie Lew Dan'y. Înseamnă că s-a întors. Dar de unde dracu' știa el că eu sînt aici?

Tot micul dejun nu vorbiră decît despre această ciudată întîmplare.

După ce mîncară, Tim se duse să-și scoată mașina din garaj.

Garajul hotelului era compus din douăsprezece boxe separate. Tim avusese grijă personal să fie încuiată, așa că rămase mut de uimire în clipa cînd deschise ușa.

Automobilul lui dispăruse. În locul lui, în boxă se afla mașina care urmărise camioneta pe șoseaua dinspre Grantham.

Tim începu să înjure de mama focului.

Paznicul garajului se uită și el cu gura căscată la limuzină.

– Bine, dar asta nu e mașina dumneavoastră!

– Cred și eu că nu, zise Tim posomorît. Vreau să dau imediat un telefon. Dar, mai întii, ajută-mă să scot chestia asta din garaj.

Scoaseră mașina în curtea asfaltată. Îi dădu paznicului dispoziții să nu lase pe nimeni să se apropie de mașină și se întoarse la hotel.

După ce o informă pe Mary de cele întâmplate, luă legătura prin telefon cu Scotland Yard-ul, raportă totul și se întoarse la limuzină.

Verificându-i cu atenție interiorul, își dădu seama că înăuntru era prea puțin spațiu pentru pachete de dimensiuni mai mari. Cu toate acestea, după toate aparențele, fuseseră îngrămădite acolo niște lăzi grele; zgîrieturile și un ochi de geam spart stăteau mărturie. Chiar și pielea cu care erau capitonate banchetele prezenta adîncituri, ca și cum ar fi fost apăsată de colțul unei lăzi.

Daney nu călătorise, deci, cu un bagaj ușor. Dar dacă amîndoi acționaseră conform unui plan prestabilit? Poate că în Scoția mai exista o ascunzătoare pentru lucrurile de valoare, spre care, atît el, cît și Stocker, se îndreptaseră în același timp.

În spatele banchetei mașinii era o husă de piele. Deschizînd-o, Tim făcu o descoperire uimitoare: era plină cu benzi de mitralieră. Probabil că, în grabă, Lew Daney le uitase acolo.

Tocmai își isprăviseră cercetările, cînd sosiră polițiștii. Aceștia cercetară și ei cu meticulozitate mașina, dar nu descoperiră nimic în plus. Nici un polițist nu raportase, în timpul nopții, că ar fi văzut-o pe undeva. Probabil nici nu le trecuse prin cap că ar fi fost posibil ca mașinile urmărite să se reîntoarcă la Grantham și, ca atare, nu-și mai bătuseră capul cu ele.

De ce și-o fi dat Daney osteneala să se întoarcă și să schimbe mașinile? Mecanicii de la garaj verificară mașina cu minuțiozitate, dar nu-i găsiră nici o stricăciune. Motorul era în perfectă ordine, iar rezervorul de benzină, plin pe trei sferturi.

– Explicația este, după părerea mea, cît se poate de simplă – spuse șeful poliției. Știa că poliția deține semnalmentele limuzinei lui și c-o s-o oprească din drum. De aceea a schimbat-o. Așa se și explică faptul că v-a lăsat la hotel acel scurt avertisment. Nu știa că sînteți aici pînă în momentul cînd a deschis boxa din garaj și a descoperit că mașina vă aparține. Ați lăsat ceva în mașină?

Tim se concentră o clipă și își aminti că o valiză goală, cu numele lui pe ea, rămăsese într-adevăr în interiorul vehiculului.

– Iată explicația completă! exclamă șeful poliției. Dar nici nu avea nevoie să deschidă mașina și să vadă valiza, căci numele dumneavoastră stătea scris pe ușa garajului. Iar jos, pe tabla de afișaj a hotelului, v-a găsit numărul camerei.

Tim închirie la Grantham o altă mașină și își continuă drumul împreună cu Mary. Era o mașină americană, destul de veche, foarte zgomotoasă. Esențialul era însă că rula cu o viteză destul de mare.

Vremea se amelioră și soarele strălucea când ajunseră la șirul de coline. Prin văi plutea încă ceața.

Mary Grier era la fel de tăcută ca în dimineața precedentă. Stătea puțin cam înțepată într-un colț al mașinii și se gîndea la problemele insolubile ce-i stăteau în față și care, mai mult decît oricînd, cereau să fie dezlegate.

Tocmai trecuseră de coama unui deal și începuseră să coboare pe panta acestuia, cînd Tim zări, în mijlocul drumului, un bărbat care le făcea semn cu mîna să oprească. Într-o secundă Tim își și scoase revolverul Browning din buzunar. Îl ținu strîns între genunchi și frînă îndată ce ajunse în fața omului.

Cînd omul se apropie, își dădu seama că nu era decît un țăran inofensiv și își vîrî pistolul la loc în buzunar.

Vorbea, gesticulînd dezordonat, cu șoferul:

Omul era foarte agitat. Tim coborî din mașină și-l întrebă ce s-a întîmplat. Omul începu să vorbească încurcînd cuvintele:

– Acolo... nenorocire...

Și arătă cu mîna într-o direcție. După cum gîfîia, se vedea că alergase.

– Am văzut... cînd am venit... de la Parks Hill... la cariera de piatră, o camionetă... Zob! S-a lovit, sus, de copaci. Totdeauna am spus eu că se va întîmpla o nenorocire acolo!

– Și cînd s-a întîmplat nenorocirea? întrebă Tim.

Omul răspunse că nu prea de mult: sfărîmăturile mașinii mai fumegau încă.

Tim ghici ce se întîmplase. Îl pofti pe țăran să ia loc lîngă șofer și mașina se urni imediat. Cînd ajunseră la locul accidentului, văzu de departe larga spărtură din șirul des de copaci. Pereții de piatră ai carierei aveau peste treizeci de metri înălțime. Jos, printre bolovani, fumegau încă resturile camionetei lui Stocker.

Mary voi să-l însoțească pe Tim, dar acesta nu-i îngădui s-o facă nici în ruptul capului. După un ocol larg, ajunseră la baza carierei și Tim realiză cum se petrecuseră lucrurile. La cîțiva pași de camioneta zdrobită zăcea intendentul, pe spate. Era cu brațele larg

desfăcute și pe buzele lui mai stăruia un zîmbet straniu. Nu murise în timpul prăbușirii camionetei: cineva îi trăsese două gloanțe în cap din imediată apropiere. Cînd camioneta se prăvălise în carieră, trebuie să fi fost mort de mult.

11

Buzunarele mortului fuseseră scotocite, și încă atît de meticulos, încît Tim nu trebui să-și mai dea osteneala să le cerceteze. Urcă iar pe șosea, acolo unde își lăsase mașina, și-i ceru șoferului să-l ducă spre satul cel mai apropiat, ca să anunțe cazul la poliție. Camioneta n-avusese nici o încărcătură în momentul cînd se prăbușise, lucru lesne de stabilit. Nici una dintre lăzile pe care le transporta nu se afla printre resturile arse. Tim s-ar fi și mirat să le descopere acolo.

– Cred c-ar fi mai bine să ne continuăm drumul cu trenul, își dădu el cu părerea cînd ajunseră la Peterborough. Am avut destule peripeții pe drum pînă acum. Peste cîteva minute avem un tren rapid spre Londra.

Mary întîmpină zdruncinată sufletește vestea despre noua crimă comisă și, la început, rămase mută de spaimă. Peste cîtva timp, își mai reveni puțin.

– E chiar adevărat că Stocker a fost împușcat? Nu cumva...

Se opri șovăind.

– Nu, n-a fost înjunghiat, răspunse Tim, ghicindu-i gîndurile. De ce crezi mereu că s-ar putea să fi fost el? o întrebă calm.

Ea tresări.

– Ce vrei să spui?

– Că te gîndești la omul care te-a rănit pe dumneata și l-a înjunghiat pe Jelf.

Mary se făcu palidă.

– Eu n..n..nu cred că el știe... nu poate să fi fost el... Dar îl ura pe Stocker, căci îl doborîse o dată la pămînt.

Își continuă drumul cu trenul. Tocmai luaseră loc și se dăduse semnalul de plecare, cînd un bărbat trecu repede prin fața geamului compartimentului lor. Tim era adîncit în citirea ziarului de dimineață, pe care-l cumpăraseră în gară, dar, totuși, fu conștient de faptul că acel

individ îi aruncase o privire piezișă. Când se întoarse spre geam, străinul dispăruse.

- Ei, drace, cine să fi fost?

Mary își ridică și ea ochii din ziarul pe care-l citea.

- De cine vorbești?

- Despre individul care tocmai a trecut prin fața geamului.

- Și eu l-am văzut doar în fugă, mai mult l-am simțit. Purta un palton maro în carouri.

Trenul se urnise din loc și Tim se dedică iar lecturii ziarului. În timpul călătoriei, însă, începu să se gândească iar la acel străin și parcurse trenul de la un capăt la altul. Dar nu văzu în nici un vagon un individ cu un astfel de palton.

La Londra se puse problema unde să locuiască Mary. Mama și sora ei locuiau în oraș. Dar când el îi propuse să ia o cameră tot la „Carlton“, spre marea lui uimire, fata acceptă pe loc.

- Da, e mai bine la „Carlton“. La mama nu pot sta. Mi-e tare dragă, și sora mea mi-e dragă, și aș sta cu plăcere la ele, dar...

Șovăi o clipă, apoi adăugă:

- Dar, dacă mă caută cineva, acolo se duce întâi.

- Cine anume să te caute? întrebă Tim. Dar ea se prefăcu că nu-i aude întrebarea.

- „Carlton“ e un hotel de lux, distins, și nimeni n-ar bănuși că stau acolo. Nici nu trebuie să spun nimănui unde stau... Ba nu, trebuie să le spun avocaților. Am să le fac o vizită. Am toate documentele la mine.

Tim se îngriji ca fata să obțină o cameră la același etaj cu el, cât mai aproape, apoi se duse direct la Scotland Yard.

Cowley era într-o ședință importantă, totuși, îndată ce îl anunțară că a venit căpitanul Jordan, ieși din birou să-l întâmpine.

- Bine că ați venit, căpitane Jordan - zise el. Sînteți omul de care aveam nevoie. Mașina dumneavoastră a fost găsită. Era părăsită la marginea șoselei, la vreo trei mile de Newark. Mașina e în stare perfectă.

- L-ați găsit pe Daney?

Cowley clătină din cap.

- Tocmai ne băteam capul să aflăm unde am putea-o găsi pe soția lui, ca să avem o discuție cu ea, dar e cam greu, căci respectiva

și-a împachetat toate lucrurile și a dispărut în cursul dimineții de astăzi. Motivul nu poate fi decît unul singur: s-a dus să-l întâlnească undeva pe Lew Daney.

12

În seara zilei în care Stocker își aflate moartea, Mrs. Daney primise o scurtă telegramă:

Du-te la Severn. Întîlnirea mîine după amiază. Urgent.

Semnătura lipsea. De altfel, ar fi fost și superfluă. Ea cunoștea Severnul; petrecuse acolo cîndva o lună foarte plăcută, pe cînd încă se mai numea Mrs. Colton. Pe vremuri, fusese soția unui inginer care lucra în India. Vila în care locuia se înălța între Amersham și Beaconsfield, în una dintre cele mai frumoase văi din Bucks. Casa era ideal amenajată și luxos mobilată. Daney avusese grijă să fie clădită și amenajată în așa fel încît să poată trăi acolo fără să aibă nevoie de servitori.

Mrs. Daney luă trenul spre Watford. De acolo, un taxi o duse la vilă. Șoferul îi cără cele două valize pînă la intrare. Ea așteptă pe trepte pînă ce acesta dispăru din raza privirii sale. Abia atunci deschise ușa și intră în casă.

Ventilația încăperilor era atît de bine pusă la punct, încît aerul nu era deloc umed sau stătut, cu toate că, vreme de opt luni, nimeni nu locuise acolo. De mirare era și cît de puțin praf se adunase prin camere. Într-o jumătate de oră puse totul în ordine. Nu-i mai rămînea decît să vadă în ce stare se afla garajul, care era clădit pe aceeași linie cu casa, și avea două intrări, prin față și prin spate.

Superbul automobil de curse al lui Lew, un Spanz, arăta la fel de elegant și de impecabil ca în ziua în care ei părăsiseră casa. În buzunarele de pe portiere se afla cîte un plic conținînd fiecare un pașaport fals, precum și o serie de scrisori de afaceri cu adresă identică și alte documente necesare pentru a-i crea lui Lew o altă personalitate, în caz că era nevoit să părăsească țara pe neașteptate.

Închise ușile etanșe și se înapoie în casă. Ea bănuia că Lew mai are asemenea ascunzători, dar habar n-avea unde se află. Ocazional, făcuse aluzie la ele, dar fără să dea vreun detaliu precis. Nici ea nu se arătase curioasă, și tocmai această discreție o aprecia Lew la ea.

Mrs. Daney nu știa nimic nici despre cele două bazine de ciment din garaj, nici despre pardoseala dublă și despre ce se afla sub aceasta. Lew se gândise la toate. Alesese acest loc pentru casă știind bine că, de pe acoperișul plat, putea ține sub observație toate cele patru șosele care se întâlneau în apropiere. Pe la ora zece seara auzi un automobil apropiindu-se de casă, trecând cu viteză redusă de poarta deschisă și oprindu-se în fața garajului. Aprinse lumina și se uită pe fereastră. Ușa garajului se deschise și mașina pătrunse înăuntru. Mrs. Daney se duse spre intrarea secundară, dinspre bucătărie, ca să-și întâmpine soțul. Dar el nu intră pe acolo, ca de obicei.

Îi auzi pașii în fața intrării principale, alergă prin coridorul neiluminat și deschise ușa.

– Hai, intră, scumpul meu, îl pofti ea.

Pe neașteptate, o mină puternică o apucă de gât, încît nu putu scoate un țipăt.

– O să te-nvăț eu ce-nseamnă să cochetezi cu Tim Jordan! auzi ea o voce amenințătoare.

Pentru prima oară în viața ei o cuprinse o spaimă de moarte și se prăbuși leșinată în brațele lui.

13

Tim Jordan se trezi după cea mai neplăcută noapte petrecută la Londra. Mary se dusesse la culcare devreme, pretextînd niște dureri de cap insuportabile. Tim ieși din hotel prost dispus, fără nici un chef, căci în timpul zilei precedente n-o văzuse decît în treacăt. Miss Grier își petrecuse aproape toată după-amiaza pe la avocații lui Mr. Awkwright.

Dacă aflase sau nu ceva despre existența vreunui testament, Tim habar n-avea, căci fata nu-i spusese nimic. În dimineața următoare, avocatul o chemă la telefon și, la scurt timp după aceea, ea plecă la biroul acestuia.

Tim Jordan citi cu atenție toate rapoartele privitoare la moartea lui Stocker, dar nu fuseseră descoperite noi indicii. Un singur articol, publicat într-un ziar din centrul țării, îi stîrni interesul. Articolul glăsuia:

În orice caz, este sigur că ucigașul a pus la adăpost comoara, înainte de a abandona mașina. Fără îndoială că s-a întors la Londra cu trenul.

Lui Tim îi veni iar în minte omul cu palton maro cu carouri. Bănuielile lui păreau să se adevărească. Dacă se gândea la Lew Daney...

Se auzi țîrîitul telefonului și Tim ridică receptorul.

- Cineva din provincie vrea să vă vorbească urgent - se auzi vocea telefonistei. Să vă fac legătura, căpitane Jordan?

- Da, desigur.

Se auzi un țăcănit, apoi, la celălalt capăt al firului, o voce speriată.

- Jordan?... Căpitane Jordan?

- Da... Mrs. Daney?

- Pentru Dumnezeu, veniți imediat!... Într-o vilă... Severn... Între Beaconsfield și Amersham...

În timp ce femeia vorbea, Tim mai auzi în receptor strigăte și bufnituri. Probabil cineva bătea cu pumnii în ușă. Ultimele ei cuvinte fură întrerupte de scrișnete și pîrîituri.

- Căpitane Jordan! strigă femeia. Ajutor!... E...

Glasul se stinse ca și cum cineva ar fi strîns-o de gît. Tim mai auzi doar cum receptorul îi cade din mînă și se lovește de perete. Puțin după aceea, cineva îl puse în furcă. Între timp, mai auzise gîfîituri și gemete, ca de om sugrumat, zbatîndu-se încă în ghearele morții.

Tim cunoștea numărul de telefon special al lui Cowley. Peste cîteva minute, izbuti să ia legătura cu el și-i povesti ce se întîmplase.

- Oficial, zise Cowley, nu putem întreprinde nimic. Dar o să vă trimit un agent cu o mașină. E un risc pe care mi-l asum, și s-ar putea să am niște necazuri, dar nu pierdeți timpul. Omul meu va fi în cîteva minute cu mașina la „Carlton“.

Tim intră grăbit în dormitor, își trase în picioare o pereche de cizme zdravene și își vîrî un revolver Browning în buzunar.

Oare vila se chema Seven sau Severn?... Beaconsfield fu prima localitate care îi căzu sub ochi cînd desfăcu harta. Apoi se gîndi că nu făcea decît să-și piardă timpul de pomană studiind harta. Agentul de poliție trebuia să știe unde se află aceste localități. În ultima clipă,

mai luă și o lanternă, își înfundă pălăria pe cap și porni în goană pe scări în jos.

Abia ieși pe ușa hotelului că mașina promisă de Cowley își și făcu apariția. Nu șoferul, ci un detectiv se grăbi să-i deschidă ușa. I se prezentă drept sergentul Wheeler.

– Am găsit locul pe hartă. Vila Severn, spuneți?

Agentul aprinse becul interior, despături și împături o hartă mare în așa fel încît localitatea respectivă să apară vizibilă în dreptunghiul la care se uitau.

– Vedeți – îl lămurii el – asta este o hartă de Stat Major; casa este marcată în acest caroiaj.

Puse degetul pe un punct de pe hartă și adăugă:

– N-am izbutit să stabilesc cine este proprietarul și n-am avut timp să iau legătura cu poliția locală. Oricum, locul este cum nu se poate mai potrivit pentru o ascunzătoare de-a lui Daney.

– Ați vorbit cu Mr. Cowley? întrebă Tim.

– Da. Toată ziua ne-am petrecut-o căutînd să dăm de Mrs. Daney. Sînteți sigur că era vocea ei?

– N-am nici o îndoială în privința asta – îl asigură Tim ferm.

Wheeler stinse lumina și, o vreme, nu mai rostiră nici un cuvînt.

După un timp, sergentul începu:

– Aștia doi s-au certat ca mița cu ciinele. La un moment dat, era cît pe ce să punem mîna pe el. Dar spuneți-mi – se abătu el de la subiect -, îl cunoașteți cumva pe Harry Cameristul?

– Da, am avut de-a face cu el în Africa de Sud.

– A, da, șeful mi-a spus ceva despre asta. Are o citație la noi, la birou.

– Dar ce-a mai făcut?

Pe Tim îl interesa foarte puțin acest subiect.

– De data asta a călcat cu dreptul. Un birou de avocatură se interesează de el, căci un unchi al lui a murit în Australia și i-a lăsat o moștenire de trei sute de mii de lire sterline. Numai că, de cîtva timp, a dispărut cu desăvîrșire. Ultima dată a fost văzut cînd Miss... cum îi spune?... i-am uitat numele... domnișoara care stă la „Carlton“, la camera 907.

Tim rîse.

- A, e vorba de Miss Grier?

- Exact. Harry a stat și el cîndva la acest hotel. Ea tocmai venise pentru o zi la Londra, din Scoția. Din ziua aceea, Harry n-a mai fost văzut nicăieri. Am avut puțin noroc, căci am găsit un individ care lucrase cu el în două împrejurări. Acesta ne-a indicat o serie de puncte în care Harry ar fi putut fi găsit înainte de a dispărea, dar, pînă astăzi, cercetările noastre s-au dovedit zadarnice.

- Da, ciudat, recunosc Tim.

În timpul acestei discuții, trecuseră deja de Acton. Parcurseseră distanța dintre Londra și această localitate într-un timp incredibil de scurt.

- Nu e prea riscant să încercați să-l arestați de unul singur? îl întreabă Tim.

- Pe Daney? Nu fiți atît de optimist. N-o să-l mai găsim acolo. N-avem noi parte de un asemenea noroc! În plus, nu sîntem chiar singuri.

Sergentul rîse și se uită prin geamul din spate. Tim făcu același lucru și văzu că o mașină de-a poliției venea în urma lor, rulînd cu aceeași viteză.

- Am luat cu mine patru băieți capabili și bine înarmați, îl lămuri el pe Tim. Apoi exclamă: Amersham!

- Am mers prea departe - zise șoferul peste umăr. Acum trebuie s-o luăm pe un drum vicinal, destul de scurt.

Lui Tim i se păru că făcuseră înconjurul orașului pînă în momentul în care dădură iarăși de o șosea mai largă. Zece minute mai tîrziu, mașina opri în fața unei frumoase porți flancate de un gard viu.

- Am ajuns, zise Wheeler și sări din mașină. Vedeți? Pe poartă scrie numele vilei: Severn.

Se repeziră, pe cărarea de prundiș, spre ușa casei. Vila era cufundată în întuneric. Între timp, oprise și cea de a doua mașină; cei patru agenți coborîră și alergară, fără să mai aștepte vreun ordin, de o parte și de alta a casei, înconjurînd-o.

- În casă nu-i nimeni - zise Wheeler.

Apăsă pe butonul soneriei. Dinăuntru se auzi un firîit stins.

- Haidem la garaj.

Ușa garajului era închisă. Wheeler luminează cu lanterna de-a lungul cărării de prundiș, dar nu descoperi nici o urmă. Luând o hotărâre rapidă, se aplecă, luă de jos o piatră și o azvîrli în fereastra dormitorului. Geamul se făcu țandări, dar nimic nu se mișcă în casă. Or, în mod normal, dacă era cineva înăuntru, acel cineva trebuia să fi apărut la fereastră sau altundeva, protestînd.

Wheeler scoase din mașină o mică trusă de piele plină cu niște scule pe care le înșurubă într-un anume fel.

- Gata, grozav! Putem comite spargerea! De obicei, oamenii se supără pe noi cînd facem așa ceva.

Tim arată spre fereastră:

- Cred că e mai simplu pe acolo. Dacă mi se dă o mîna de ajutor...

Wheeler înțelese. Se propti de perete, iar Tim urcă întîi pe genunchii lui îndoiți, apoi pe umeri, de unde își luă avînt și se cățăără pe pervazul exterior al ferestrei. Introduse mîna în spărtura provocată de piatră, căută cremona și deschise fereastra.

În clipa următoare se afla într-o cameră goală. La lumina lanternei, descoperi comutatorul electric și aprinse lumina. Deschise ușa și ieși pe palierul întunecos. În casă nu se mișca nimic. În stînga lui era ușa spre dormitoarele de la etaj.

Imediat dădu cu ochii de o pălărie de damă azvîrlită pe jos. Aprinse și aici lumina. Se putea vedea ușor că aici avusese loc o luptă. Patul și saltelele erau răsturnate, în șemineu era un pantof de damă cu catarama ruptă. Femeia trebuie să se fi împotrivit cu disperare. Telefonul era distrus, iar cînd se întoarse spre ușă, văzu că broasca era spartă. Era limpede că Mrs. Daney se refugiase în această cameră, de unde și telefonase. Bărbatul venise pe urmele ei și-i zdrobise rezistența.

- Se pare că Daney s-a purtat ca o gorilă, remarcă Wheeler, cercetînd și el camera cu privirea.

- Scotociți totul cu atenție! le ordonă el agenților.

- Nu s-a descoperit nici o urmă de sînge? întrebă unul dintre ei.

- Nu, dar faceți cercetări amănunțite.

Tim coborî treptele înguste ce duceau spre hol și deschise toate camerele pe rînd. Apoi își continuă cercetările în bucătărie, dar se întoarse fără să fi descoperit nimic.

- Am văzut jos - îi zise Tim lui Wheeler - o uşă de fier care duce spre garaj. Este deschisă. Înăuntru e o maşină veche, care, după toate aparenţele, trebuie să fi străbătut un drum lung. Se pare că mai era o maşină în garaj, dar cu aceasta trebuie să fi plecat Lew.

Cu toate strădaniile lor, nu mai descoperiră nici un indiciu în garaj. Unde putea să fie femeia? Întoarseră casa cu susul în jos, apoi explorară grădina şi acareturile, dar nu găsiră nici o urmă lăsată de Mrs. Daney.

- Stocker ar fi putut să ne dea multe informaţii, dacă ar mai fi fost în viaţă. Mai ales, câte asemenea ascunzători secrete are Lew. Trebuie să recunosc că ticălosul lucrează metodic şi în stil mare. Avînd atîtea baze de operaţiuni, e greu de prins. Pe deasupra, s-a pregătit din timp să poată dispărea foarte repede. Cîte locuinţe asemănătoare cu Clench House, locuite de oameni care nu bănuiesc nimic, pot să existe în Anglia! Chiriaşilor acestora nici nu le trece prin cap că stau deasupra unui vulcan.

- De aceeaşi părere este şi Cowley - zise Wheeler. Mr. Awkwright era, cu siguranţă, unul dintre aceşti chiriaşi. Iertaţi-mă că vă spun acest lucru, ştiu că sînteţi rude. Oare nu e cu putinţă ca Daney să-i mai fi închiriat şi o altă casă prin împrejurimile Londrei, tot pe un preţ de nimic? N-aţi vrea s-o întrebaţi pe Miss Grier despre asta? Nu se poate să nu ştie.

Tim îşi aminti ce-i povestise Mary. Awkwright luase în arendă o mică fermă în apropierea Londrei, dar se duceau foarte rar pe-acolo. Într-o seară, îi vorbise despre fermă şi chiar despre faptul că Stocker o însoţise acolo de mai multe ori. Această ultimă remarcă dovedea că şi această fermă îi aparţinea lui Daney. E posibil ca Mary să se fi gîndit la Severn, dar îşi aminti că i-o descrisese ca pe o hardughie veche şi mohorîtă, şi această imagine nu i se potrivea deloc vilei Severn.

- Miss Grier ar putea, desigur, să ne spună multe lucruri.

- Am s-o chem chiar acum la telefon, se hotărî Wheeler.

Dar Tim şovăi.

- Nu pot s-o trezesc din somn la ora asta.

Wheeler rîse galben.

- Dar e vorba să-l înhăţăm sau nu pe Daney! După toate probabilităţile, s-a dus la o altă ascunzătoare. Tare aş vrea să ştiu în

ce direcție a luat-o, căci, dacă nu mă-nșel, am găsi undeva, pe drum, cadavrul lui Mrs. Daney.

După câteva încercări, Tim izbuti să ia legătura cu hotelul „Carlton”, dar i se spuse că Miss Grier dăduse dispoziții categorice să nu fie deranjată.

– Îmi pare rău, dar trebuie s-o treziți, zise Tim. E vorba de ceva deosebit de important.

Și își declină numele.

Așteptă un timp destul de îndelungat. În sfârșit, auzi vocea telefonistei în receptor:

– La camera 907 nu răspunde nimeni.

– Mai sunați o dată, sau, mai bine, dați-mi legătura cu recepția.

Recepționarul îi spuse:

– Miss Grier a plecat și ea la o jumătate de oră după dumneavoastră. Un tânăr și o doamnă au venit la dînsa.

– Și a plecat cu ei? întrebă Tim, nevenindu-i să creadă. Cine erau cei doi?

– Mr. Awkwright. Un domn tânăr, cu barbă.

De spaimă, Tim mai că scăpă receptorul din mînă.

– Și n-a spus cînd se întoarce?

– Nu, nu ne-a spus nimic. A luat o valiză cu dînsa și au plecat toți trei cu un Daimler. Se pare că Miss Grier nu prea avea chef să plece, căci a întîrziat mai mult timp în fața ușii de la intrare. Doar după ce femeia care venise cu tânărul i-a vorbit pe un ton aspru, s-a hotărît să urce în mașină.

Tim se făcuse palid. Îi relată imediat lui Wheeler discuția avută la telefon.

Acesta stătu o clipă pe gînduri, apoi zise calm:

– Cred că e mai bine să ne întoarcem imediat la Londra, căpitane Jordan.

Tim se întoarse la „Carlton” cu inima grea.

Recepționarul nu putu să-i dea nici un amănunt în plus față de ceea ce-i spusese la telefon. Tim intră în camera ocupată de Mary și o cercetă repede cu privirea. Evident că fata dormise, căci așternutul nu era strîns. Apoi se îmbrăcase în grabă și-și făcuse bagajul. Cînd

intră în camera lui, descoperi că Miss Grier îi lăsase o scrisoare pe care o vîrse pe sub uşă.

Sînt nevoită să plec. Sper să mă întorc peste cîteva zile. Dacă nu mă întorc, uită că ne-am întîlnit vreodată. Adresa mamei mele este: Selwyn Avenue, aproape de North Circular Road. Îţi dau adresa ei ştiînd că, la caz de nevoie, o să ai grijă de ea.

Semnase „Mary“ şi adăugase, ca un post-scriptum: *Îmi eşti foarte drag.*

Citi de cîteva ori scrisoarea, dar nu-i putu prinde înţelesul.

Se auziră bătăi în uşă şi Wheeler intră înăuntru.

– Am întîrziat la un pahar... Scrisoarea asta e de la Miss Grier?

Tim i-o întinse şi Wheeler o parcurse răsucindu-şi mustaţa.

– Cred că e timpul să trecem la acţiuni energice şi definitive.

14

În tot cursul nopţii, brigăzile de intervenţie rapidă cercetară toate garajele în căutarea unui Daimler gri. Era îndoielnic dacă asta era treaba poliţiei, căci nu se comisese nici o crimă, şi nu constituia vreun delict faptul că nişte prieteni o vizitaseră pe Miss Grier la hotel, convingînd-o să stea la ei. Ei puteau să-i reproşeze că la hotel era invitata unui tînăr domn pe care abia îl cunoscuse.

Cercetările pe la diferitele garaje au durat destul de mult timp, dar n-au dus la nici un rezultat.

În cursul dimineţii următoare, Tim o vizită pe mama lui Miss Grier, care locuia într-o casuţă în apropiere de North Circular Road. Era o doamnă cumsecade şi care avea totală încredere în fiica ei.

– Mary mă ţine prea puţin la curent cu ceea ce face, dar e o fată aşa de cuminte, încît nu mă îngrijorez din pricina ei. Şi totdeauna s-a gîndit la noi! A fost atît de bună cu noi, căpitane Jordan. Nici nu ştiu cum aş fi scos-o la capăt fără ea. Încă de pe cînd avea doar şaisprezece ani, ne-a ajutat pe mine şi pe surioara ei.

Tim se întoarce la hotel şi deschise ziarul pe care-l cumpărase pe drum. Pe prima pagină citi nişte titluri cu litere de-o şchioapă: *Îl cunoaşteşi pe Harry Cameristul? Un fost delincvent se pomeneste moştenitorul unei mari averi, dar nu-i de găsit nicăieri. Poliţia îl caută pe moştenitor.*

Articolul glăsuia:

Harry Stone, zis și Harry Cameristul, este cunoscut atât de poliția din țară, cât și de cea din colonii, dar acum se pare că roata norocului s-a întors în favoarea lui, întrucât a moștenit o avere respectabilă din partea unui unchi, o rubedenie de-a lui despre care, după toate aparențele, nu mai știa nimic.

Chiar dacă ar fi neplăcut să spunem ceva rău despre acest moștenitor, trebuie să ne referim la viața lui de pînă acum, acesta fiind singurul mijloc prin care ar putea fi descoperit, căci Harry Cameristul este foarte sfios și trăiește retras. Așa se explică și faptele sale anterioare. Corespondentul nostru din Glasgow ne relatează că Harry era bine cunoscut în acest oraș. Harry a încercat o dată să-i vîndă unui om de afaceri o mină de aur care, în realitate, nu exista. Drept urmare, a fost dat în judecată și s-a emis un mandat de arestare pe numele lui, dar, pînă în clipa de față, poliția n-a izbutit să pună mîna pe el. Cîteva săptămîni, a stat la Londra. Poliția știe la ce hotel a tras.

A dispărut însă brusc, de parcă l-ar fi înghițit pămîntul.

Ieri seară, poliția a găsit o valiză pe care Harry Cameristul o lăsase în păstrare la biroul de bagaje al unei gări, chiar în seara cînd a fost văzut pentru ultima oară. Nimeni n-a venit, între timp, să se intereseze de valiză. Valiza conține îmbrăcăminte și obiecte de călătorie. Se crede că Harry Stone n-a părăsit Anglia.

Acum este rugat să ia legătura cu poliția sau cu biroul de avocatură Dothing & Friars III.

Tim rîse cînd citi aceste rînduri, cu toate că era departe de a fi bine dispus. Îl cunoștea doar pe Harry și știa ce faimă are; era sigur că-și va face apariția curînd, chiar dacă riscă niște ani buni de închisoare. Dar banii tot nu l-ar fi ajutat prea mult, căci i-ar fi risipit repede, ținîndu-se numai de jocuri și petreceri.

Cîteva minute mai tîrziu, un groom bătu la ușa lui Tim.

– Un domn și o doamnă doresc să vă vorbească, domnule căpitan Jordan – îl anunță acesta.

– Cine sînt? Nu ți-au dat o carte de vizită?

– Nu. Mi-au spus doar că este vorba de ceva extrem de urgent.

Tim se gîndi o clipă, apoi se hotărî:

- Condu-i aici. Dar spune-le că-și pierd vremea dacă vor să-mi vîndă ceva.

De la întoarcerea lui din Africa de Sud, mulți îl căutaseră să-l cointerezeze în planurile lor, dar el îi refuzase.

Tocmai își nota o idee în carnețel, cînd ușa se deschise și cei doi vizitatori intrară.

- Luați loc, vă rog, îi pofti el.

Auzi ușa închizîndu-se. Abia atunci se uită la ei și, cînd văzu cine sînt, se ridică repede de pe scaun. Erau tînărul palid, cu barbă, și femeia care dăduse buzna în sufragerie la Clench House.

- Bună dimineața, căpitane Jordan, zise tînărul prietenos, cu o voce blajină.

Limbajul lui era al unui om instruit și reținut. Continuă:

- Ne revedem în împrejurări mai plăcute decît data trecută.

Tim își redobîndise stăpînirea de sine și-l privi drept în ochi.

- Dar cînd ne-am văzut noi doi pentru ultima oară?

- Pe șosea, în apropiere de Clench House. Eram foarte furios și într-o stare de surescitatie cumplită.

- Erați, probabil, tot într-o astfel de stare și cînd v-ați întîlnit cu Jelf?

Tînărul se uită întrebător spre femeie.

- Cine-i Jelf ăsta, Martha?

- Nu l-a întîlnit niciodată pe acest Jelf - replică aceasta cu asprime în glas. Fiți atent cum vorbiți și ce spuneți.

Tînărul dădu din cap aprobativ.

- Sînt întru totul de acord cu Martha. Fiți atent ce spuneți. Rîse domol și întrebă.

- Îmi dați voie să iau loc?

Trase un scaun mai aproape de masă și se așeză. Femeia rămase în picioare, iar Tim nici nu se învrednici să-i ofere și ei un scaun.

- Mă cunoașteți, deci? întrebă tînărul.

- Da, din vedere, dar habar n-am cine sînteți.

- Mă numesc Awkwright - William Awkwright. Cel puțin, pe tatăl meu l-ați cunoscut.

Tim îl privi țintă.

- Nu știam că Mr. Awkwright avea un fiu.

Tinărul se întoarse zîmbind spre femeie.

- Da, sînt ultimul vlăstar al unei familii străvechi. Curge în vinele mele sîngele unor Brodie și al unor Awkwright precum și al altor vestite familii care au jucat un rol în istorie.

Se uită la femeie, cerîndu-i din ochi să-i certifice spusele.

- Dar bineînțeles că ai dreptate, Willie, îi întări Martha spusele cu voce inutil de tare. Am la mine toate certificatele de naștere și alte documente care pot dovedi acest lucru. Am stabilit ca astăzi să ne ducem la avocați și să punem la punct tot ce este necesar în legătură cu averea lui Mr. Awkwright. Eu n-am fost de acord ca Willie să vă facă această vizită, dar el susține că Mr. Awkwright păstra niște bani de-ai dumneavoastră.

- Nu, nu-i adevărat. Problema este rezolvată. Nu demult, avocații lui Mr. Awkwright m-au pus în posesia tuturor drepturilor mele. Dar de ce n-am fost pus niciodată la curent cu existența lui Mr. Willie Awkwright?

Tinărul palid se uită întrebător la Martha.

- De ce n-a fost pus la curent cu existența mea?

- Pentru că diavolul ăla bătrîn își ura propriul său fiu, iată de ce. E de neconceput cum a putut să-și neglijeze propriul vlăstar.

- Ați venit ieri la hotel și ați silit-o pe Miss Grier să vă urmeze. Știți că sînteți căutați de poliție?

- N-au decît să caute cît vor, zise femeia oțărîtă. Da, am venit la hotel și am plecat cu ea. Iar Mary va sta unde am dus-o noi. Nu cred că este deloc recomandabil ca o femeie căsătorită să locuiască la hotel cu un tînăr gentleman.

- O femeie căsătorită? repetă Tim cu răsufierea tăiată.

Willie Awkwright zîmbi.

- Mary Grier este soția mea. Nu știți?

Tim se lăsă să cadă pe scaun. Era atît de uluit, încît nu-și putea veni în fire. În ciuda furiei care-l cuprindea, era conștient de înspăimîntătorul fapt că Willie Awkwright spusese adevărul.

- Da, sîntem căsătoriți, repetă tînărul și rîse straniu. Dar nu este o soție bună. Din contră, se poartă urît cu mine, nu mă respectă,

ba chiar mă urăște, iar o dată... Se uită la femeie: Pot să-i spun, Martha?

- Nu! se împotrivi ea ferm.

- Ba eu cred că-i mai bine să afle despre ce e vorba. O dată, a încercat să mă otrăvească. Vă uimește ideea, căpitane Jordan?

Tim își strânse pleoapele.

- Cum? A încercat să vă otrăvească?

Tim vorbea cu glas prietenos și femeii îi aruncă o privire furioasă.

- N-a dresat și niște câini care să vă urmărească?

Ținărul îl privi buimăcit.

- Ba da... dar cum se face că știți? întrebă el neîncrezător.

- Sînt doi câini mari, negri?

- Willie! strigă femeia cu glas aspru și amenințător. Nu-i mai spune nimic. A fost o neghiobie din partea ta să vii aici.

Dar Willie nici n-o auzi.

- Da, da, doi câini mari, negri. Niște bestii înfricoșătoare. Se ascund printre copaci și, cînd te apropii de ei, dispar de parcă i-ar înghiți pămîntul. I-a dresat ca să se țină pe urmele mele. De la bun început am știut că ea a făcut-o. Mă bucur că am întîlnit, în sfîrșit, pe cineva care i-a înțeles intențiile.

- Și cum e cu radiațiile? întrebă Tim blind.

- Da, da, s-a folosit și de radiații împotriva mea.

Vocea ținărului tremura. Continuă:

- Noaptea, cînd nici nu te aștepti, trimite niște raze care trec prin tot trupul... Dar, Martha, nu-i ciudat? Dumnealui știe chiar tot.

Femeia se apropiase și se uita minioasă la Tim.

- De ce-l tulburați pe bolnav? E foarte sensibil, trebuie să știți asta. Pe deasupra, a mai și trăit mulți ani în Argentina.

- A, în Argentina! Acolo trebuie să fi învățat mînuirea cuțitului.

- Cei de acolo m-au învățat, zise ținărul cu mîndrie în glas. Ei îi spun pumnal, și...

- Ia mai taci din gură! interveni femeia cu glas poruncitor. Nu-ți dai seama că nu vrea decît să te tragă de limbă?

- Mai am multe de întrebat, zise Tim. Unde este Miss Grier?

- Vreți să spuneți doamna Awkwright - îl corectă femeia.

- Mi-e indiferent cum îi spuneți, Miss Grier sau Mrs. Awkwright. Vreau să știu unde se află și să mă duceți la ea, ca s-o aduc înapoi la hotel.

- I-auzi la dumnealui! strigă ea furioasă. Dar cu ce drept vă băgați între soț și soție?

- Cu dreptul pe care mi-l dă starea mentală a acestui tânăr, răspunse Tim. E nebun de-a binelea.

Îi păru rău că se exprimase atât de brutal, mai ales când îl văzu pe tânăr crispându-se dureros.

- Îmi pare rău, dar trebuie să-mi luați cuvintele *ad litteram*. Mr. Willie Awkwright suferă de mania persecuției și e un bolnav mintal primejdios.

- Ba e tot atât de sănătos la minte ca mine! strigă femeia. E la fel de normal și cu capul pe umeri ca mine sau ca dumneavoastră.

Tim clătină încet din cap.

- Da, pricep. Sînt niște dificultăți care-l împiedică să intre în posesia moștenirii. Aveți ghinion, ca și Harry Cameristul. Știți ce-am să fac, Mrs...

- Nu amestecați numele meu în chestia asta! zise ea oțărîtă.

- Bine, bine, o să vă spun atunci Mrs. Martha, pur și simplu. În orice caz, e unul dintre numele dumneavoastră. Vreau să închei o înțelegere cu dumneavoastră: O aducem pe Miss Grier înapoi și promit să nu intervin în nici un fel cînd se va pune problema sănătății mintale a acestui tânăr. Presupun că și dumneavoastră aveți intenția să vă însușiți o parte din moștenire și, cu toate că ar fi împotriva legii, n-o să vă pun nici o piedică în cale.

- Martha! strigă tânărul. Vrea să-mi ia nevasta!

Willie Awkwright devenise brusc nespus de agitat și nervos.

- N-o să permit asta sub nici un motiv. Sînt căsătorit cu ea legal și mi-a făgăduit că rămîne în casă dacă eu nu...

- Tacă-ți fleanca odată! îi porunci femeia.

Tonul ei poruncitor îi închise tânărului gura.

- Mai aveți o cameră? îl întreabă Martha pe Tim.

El o conduse spre dormitor și deschise ușa. Ea se duse la ușa ce dădea spre coridor și o închise cu cheia pe dinăuntru. Vîrî cheia în poșetă, aruncă o privire spre geamuri, reveni în camera de zi și-i spuse tânărului:

- Tu rămii în camera asta, Willie. Am de vorbit cu căpitanul Jordan.

Willie plecă ascultător capul și ea îl încuie în cameră.

- Bine, căpitane Jordan, o să vă vorbesc deschis. Bătrînul a silit-o pe Mary să se mărite cu Willie. Spera ca, prin asta, tînărul să-și recapete dreapta judecată. Din fragedă tinerețe e în starea în care l-ați văzut astăzi. Iar eu i-am purtat tot timpul de grijă. Mary nu s-ar fi măritat cu el nici în ruptul capului, dar făcuse o mare greșeală, căci...

- Da, știu, o întrerupse Tim calm. Furase șaptezeci de lire sterline.

Ea îl privi uimită.

- V-a spus Miss Grier asta?

- Nu, nu ea. Dar continuați.

- Au fost căsătoriți de un preot din Scoția, dar, în drumul de la biserică spre casă, Willie și-a pierdut controlul, iar Mr. Awkwright și cu mine numai cu mare greutate am putut s-o salvăm pe Miss Grier de la moarte. N-au trăit nici o clipă împreună. Ea se duce doar din cînd în cînd să-l vadă. Vederea ei îl mai liniștește. Adevărul este că o iubește. Bătrînul a lăsat în urma lui o mare moștenire și, cînd spuneați că vreau să am și eu partea mea, aveți perfectă dreptate. N-am avut cînd să mă bucur de viață, căci mi-am dedicat-o îngrijirii bolnavului. E normal să fiu răsplătită cum se cuvine pentru devotamentul meu.

- Unde este Miss Grier?

- Doamna Awkwright! îl corectă ea din nou. Pînă nu se pronunță divorțul, rămîne Mrs. Awkwright. Și vă mai spun ceva: Dacă-l internați pe Willie la un azil de nebuni, legea n-o mai lasă să divorțeze. Știți și dumneavoastră ce prevede legea în asemenea cazuri. Deci, dacă aveți intenția să vă căsătoriți cu ea, scoateți-vă asemenea gînduri din cap. Toată viața am îngrijit oameni bolnavi mintal și știu ce spun, și-i cunosc foarte bine. Vă asigur că Willie poate să trăiască bine mersi pînă la optzeci de ani. N-aveți decît o singură șansă, și e bine că am ajuns să discutăm împreună. Dați-i lui Willie posibilitatea să intre în posesia moștenirii și aranjez eu chestia cu divorțul. Ați promis că, dacă Miss Grier se întoarce la hotel, n-o să ne mai stați în cale. Vă mețineți promisiunea?

Tim clătină nehotărît din cap.

- Cînd am făcut-o, totul mi se părea cît se poate de simplu. Între timp, m-am gîndit mai serios. Dacă vă accept propunerea, înseamnă că punem la cale un complot între noi doi, că ne înțelegem între noi să încălcăm prevederile legii.

Începu să umble gînditor prin cameră, cu mîinile în buzunare. Era o cumplită dilemă pentru el. Mary Grier trebuia salvată cu orice preț din ghearele acestui destin înspăimîntător, cu sau fără încălcarea legii.

Puse o întrebare directă, dar femeia clătină din cap.

- Nu, n-au trăit niciodată împreună. Nu ne puteam asuma un asemenea risc.

- Și unde stați acum?

Martha rînji ironic, arătîndu-și, cu acest prilej, dantura strîmbă.

- Nu puneți întrebări neghioabe!

- Oricum, pot să aflu asta înainte ca testamentul să fie recunoscut.

- Pînă atunci o să mai treacă multă vreme, și cine știe ce se mai poate întîmpla între timp - zise ea, apăsînd asupra ultimelor cuvinte. Continuă gînditoare: Am să vă fac o propunere, căpitane Jordan. Nu vom întîmpina prea mari greutăți cu divorțul. Cînd s-a logodit cu Miss Grier, Willie era deja căsătorit cu o fată cu sînge amestecat de prin împrejurimile Buenos Aires-ului. Căsătoria a fost oficiată de un preot, am dovezi despre asta. Dumneavoastră v-ar veni greu să-l descoperiți, că doar nu puteți căuta acul în carul cu fîn prin toată Argentina. Fără mine n-o să ajungeți niciodată în posesia documentelor.

- Ce s-a întîmplat cu fata?

Martha zîmbi cu subînțeles.

- Trăiește, răspuse ea. În orice caz, încă mai trăia cînd Willie s-a căsătorit cu Miss Grier.

Tim umbla neliniștit dintr-un colț în altul al camerei. Deodată, o văzu pe femeie repezindu-se la ușa dormitorului, înspăimîntată. Puse urechea la ușă și ascultă încordată.

- Deci tînărul Willie este cel care a agresat-o pe Miss Grier și a rănit-o cu cuțitul?

Ea făcu din cap semn că da.

- Mr. Awkwright dorea să-l aibă prin apropiere. După ce tânărul s-a întors din Argentina, a închiriat totdeauna câte o casuță nu departe de locuința lui. Tot așa s-a întâmplat când s-a mutat la Clench House.

- Și unde stați acum? întrebă Tim.

Martha clătină iar din cap.

- Degeaba încercați să mă trageți de limbă, căpitane Jordan. Sînt o femeie trecută prin multe. Pot să vă spun însă că, de mai multă vreme, tânărul Awkwright a început să mă calce pe nervi. De două ori pînă acum - să știți că nu glumesc - a încercat să mă omoare.

- Și acum ce aveți de gînd?

- Vreau să văd testamentul legalizat. Îndată ce tânărul îmi va fi dat partea mea, o să am grijă ca și Miss Grier să-și încaseze drepturile și am să-l internez pe Willie la un azil de alienați mintal.

- Aveți mult sînge rece - constată Tim. Cît urmează să primească Miss Grier?

- Un sfert din moștenire. Bătrînul i-a promis asta după ce Willie a atacat-o cu cuțitul. Vorbesc despre a doua tentativă a lui Willie, cînd chiar ar fi omorît-o, dacă un anume Mr. Daney și un alt bărbat nu s-ar fi aflat întîmplător prin apropiere. Nu știu ce căutau amîndoi în pădure.

- Lăsați-mi patruzeci și opt de ore de gîndire, ceru Tim. Și făgăduiți-mi că, între timp...

- Puteți conta pe mine - îl întrerupse ea. Ba chiar puteți să le spuneți și prietenilor dumneavoastră că n-are nici un rost să mă supravegheze sau să facă investigații în legătură cu acel Daimler. Mașina e a lui Willie. N-are rost nici să mă urmărească pas cu pas. Doar nu-și închipuie că, de la avocat, mă voi duce glonț acasă.

- Pot să vă dau un mesaj pentru Miss Grier?

Ea șovăi.

- Da, cu condiția să nu faceți nici o aluzie la faptul că Willie a mai fost o dată căsătorit.

Scrise repede cîteva rînduri pe o foaie de hîrtie, o vîrî într-un plic și i-o dădu Marthei. Se duse la ușă și-l chemă pe Willie, care-și făcu imediat apariția zîbind și cu un aer mulțumit de sine.

- Ați fost, deci, în Africa, domnule căpitan Jordan? întrebă el. Trebuie să fie tare interesantă Africa asta și...

- Spune-i la revedere căpitanului Jordan, îl îndemnă femeia.

Se duse la ușa ce dădea spre coridor și o deschise.

- Dar acolo, în Africa, v-au arătat vreodată așa ceva?

4. Tim îl văzu pe Willie mișcându-se incredibil de repede. Ceva trecu suierînd pe deasupra capului lui și auzi o lovitură în spate. Se întoarse și văzu un pumnal tremurînd încă împlîntat în canatul ușii. Tînărul Awkwright se ținea de burtă de atîta ris.

- Nu vă fie teamă. Dacă voiam să vă omor, vă nimeream cu precizie.

Awkwright se duse repede la ușa, smulse cuțitul și-l vîrî într-o teacă ascunsă.

În scurt timp, cei doi vizitatori ciudați plecară. Tim rămase o vreme în mijlocul camerei, privind țintă urma lăsată de vârful pumnalului în canatul ușii.

16

Tim întoarse problema pe față și pe dos, dar nu-i găsi nici o rezolvare. Nici caracterul și nici educația lui nu-i îngăduiau să accepte propunerea Marthei. Dar faptul era fapt: Mary Grier era căsătorită. Și încă cu un bigam! Acest bărbat bigam mai era, pe deasupra, și un nebun ucigaș. Tim văzuse de la bun început în ochii lui scînteia nebuniei.

Acesta era, deci, secretul bătrînului Awkwright! Asta explica și plecarea lui de acasă în timpul nopții, după ce Martha dăduse buzna beată în sufragerie la Clench House.

În deznădejdea ei, Mary furase o dată șaptezeci de lire sterline și acum era silită să ispășească o pedeapsă cumplită pentru acest pas greșit. Bătrînul o silise să accepte căsătoria cu fiul său. O jertfise cu sînge rece și o abandonase la cheremul aceluia nebun incurabil, cu toate că trebuia să știe ce urmări va avea gestul lui.

Îl trecură fiori reci gîndindu-se la asta și-l apucă o ură furibundă față de bătrîn. Știa care-i era datoria: autoritățile trebuiau încunoștiințate de faptul că moștenitorul lui Awkwright era iresponsabil și că nu i se putea acorda moștenirea. Dar dacă făcea acest denunț atîta vreme cît Mary se afla în puterea nebunului și a Marthei,

risca s-o expună unei primejdii la care nu îndrăznea nici să se gîndească măcar.

Un lucru era sigur: Daimlerul gri va fi supravegheat de poliție, ceea ce însemna, cel puțin, o infimă șansă de a da de urmele fetei. Tim îl sună pe Cowley la telefon și-i povestește în linii mari ce se discutase în timpul întîlnirii cu cei doi, doar atît cît trebuia să-i spună fără să se compromită.

- Știu deja că amîndoi v-au făcut o vizită la hotel, zise Cowley. Unul dintre agenții mei urmărește mașina. Tocmai mi-a telefonat că s-au oprit la un birou de avocatură din Lincoln's Inn.

- Eu vreau însă să aflu neapărat unde locuiesc.

- Adică vrei să știi unde este în momentul de față Miss Grier, preciză Cowley. Cred că n-o să fie chiar atît de greu să descoperim unde au dus-o.

Dar Cowley era prea optimist. Pe la ora patru, Daimlerul gri, condus de un șofer, se îndrepta spre un garaj din West End. Willie Awkwright și Martha părăsiseră biroul de avocatură ieșind prin altă parte și luaseră un taxi.

17

Lew Daney cumpărase o casă mai mare aproape de Newbarnet, nu departe de Londra. Lăsase goale camerele de la etaj, mulțumindu-se să-și aranjeze numai parterul pentru locuit. Lîngă casă construise un garaj încăpător și două căi de acces, în așa fel încît să poată veni acasă din două părți. Cheltuise cu aranjarea casei tot atîția bani cît îl costase cumpărarea ei. Dar Lew vedea departe în timp și ajunsese la concluzia că ar fi bine să închirieze camerele goale de la etaj, în așa fel încît să nu atragă atenția poliției asupra casei.

Stocker făcuse o dată față de Awkwright aluzia la o casă mare, aproape de Londra, pe care ar putea-o obține foarte ieftin, și Awkwright se hotărîse imediat s-o închirieze. Nu pentru el avea nevoie de o altă locuință, cît pentru fiul său. Faptul că această casă era situată într-un loc retras și că nu era locuită o făcea cît se poate de potrivită pentru planurile sale.

Celelalte apartamente fură pur și simplu închise. Dacă, eventual, cineva venea cu gîndul să închirieze, găsea pe ușă un scurt anunț

care-l ruga pe intrus să se adreseze unei agenții imobiliare. Dacă se încăpățîna să meargă la agenția respectivă, afla că apartamentele fuseseră deja închiriate de curînd. Pentru Lew Daney casa aceasta însemna un punct de sprijin și un loc sigur de refugiu în caz de nevoie. Awkwright închiriasse două mici apartamente, din care făcuse unul singur. Aici fusese adusă Mary. Stătea într-o cameră mare, dar avea mai mult spațiu la dispoziție, căci era stăpînă pe jumătate din apartament. Martha și tînărul Awkwright locuiau în cealaltă aripă.

Mary era cît se poate de prost dispusă, întrucît toată ziua nu făcuse decît să se gîndească la situația ei. În zadar încercase să-și alunge gîndurile negre; o hărțuiau fără încetare și nu putea să nu se gîndească la nenorocul ei.

Tîrziu, după amiază, Martha bătu la ușă. Mary trase zăvorul și o lăsă să intre.

– Doarme, îi zise ea. Slavă Domnului, obosește foarte repede. Uite o scrisoare pentru dumneata.

Martha își deschise poșeta. Mary o privi mirată.

– O scrisoare pentru mine? De la cine?

– De la domnul de la hotelul „Carlton“.

– De la căpitanul Jordan?

Martha dădu din cap afirmativ.

– Ai vorbit cu el?

– Da, am fost la el amîndoi.

– Cum, și Willie? Asta nu trebuia s-o faci sub nici un motiv. El știe doar totul despre...

– Știe chiar mai multe decît îți închipui – zise Martha și zîmbi galben. A trebuit să-i povestesc cîteva chestii ca să-l lămuresc mai bine.

Mary se făcu palidă.

– I-ai spus că eu... că sînt căsătorită cu el?

Martha strînse din umeri.

– De ce nu i-aș fi spus? întrebă ea rece. Doar nu-i ceva anormal ca o fată să fie căsătorită. Oricum, trebuia să-i mai sting focul și să-l fac să nu ne mai spioneze cu atîta osîrdie. A transmis descrierea Daimlerului la toate posturile de poliție și am fost oprită de trei ori în drum spre Londra. Din fericire, mașina este înscrisă la un garaj,

nu pe adresa de aici. Căpitanul Jordan e îndrăgostit de dumneata. Ei, doar trebuie să-ți fi data seama de asta și singură.

Mary se îmbujoră toată.

- Da, sper să fie, zise apoi, aproape în șoaptă.

Martha îi aruncă o privire ironică.

- Mda, frumoasă dorință pentru o femeie căsătorită! Vezi să nu afle și el.

Și făcu semn cu capul spre ușă.

- A fost... liniștit?

- Da, la avocați a fost liniștit. Mă temeam să nu strice totul. Dar la Jordan nu s-a putut stăpîni să nu-i arate cît e de dibaci în aruncarea cuțitului. Și cînd te gîndești că-i scotocisem toate buzunarele. E viclean ca o maimuță.

- L-a rănit cumva pe căpitanul Jordan? întrebă Mary agitată.

- Nu, nu te speria chiar așa. Știi, am văzut testamentul. Bătrînul Awkwright nu ți-a lăsat nimic.

- Da? zise Mary nepăsătoare.

- Clauza din testament prevede doar ca fiul său să pună la dispoziția soției lui suma de o sută de mii de lire, îndată ce testamentul va fi validat. E ciudat că bătrînul n-a vrut niciodată să recunoască faptul că fiul său nu e întreg la minte și că nu se poate îngriji singur.

Mary se duse la fereastră și lăsă privirea să-i alunece peste cîmpia din jur. Apoi se uită la curticica pavată din spatele clădirii. Ploua. Deodată, zări un om într-un palton gros. Străbătu curticica, dispăru într-o anexă a casei și se întoarse cu un coș plin cu cărbuni. Îl zări doar cîteva clipe, căci se făcu repede nevăzut.

- Cine locuiește în apartamentul de la parter?

Martha își ridică sprîncenele.

- Locuiește cineva jos? întrebă ea uimită. Apartamentul de la parter e mobilat de cînd îl știu, dar n-am văzut niciodată pe nimeni acolo. Cine să fi fost?

Martha se duse și ea la fereastră, o deschise și privi în curticică.

- Ți-am spus doar că ieri seară am auzit un automobil venind încoace - îi aduse aminte Mary.

- Poate e prietenul dumitale, Daney? zise Martha ironică. Se pare că i-ai făcut o impresie grozavă. Ai o forță de atracție puternică

pentru nebuni și criminali. Nevasta lui Lew a povestit peste tot că i s-au aprins călciile după dumneata. A, l-am văzut și eu pe individ!

- Dar de unde știi că nevastă-sa umple lumea cu povești de-astea? întrebă Mary.

- Mi-a spus Stocker. Apropo, l-ai văzut de curînd?

- Dar e mort, cum să-l văd?

Martha o privi uluită.

- Mort? întrebă ea neîncrezătoare.

Mary o puse la curent cu ce se întîmplase între timp.

Cele povestite făcură o puternică impresie asupra Marthei, dar gîndurile ei se concentrău doar asupra unui singur punct.

În clipa aceea, Willie Awkwright își făcu apariția în cadrul ușii.

- Nu pot să dorm. Undeva, în casă, țipă tot timpul o femeie.

Mi-e frică.

Martha îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar știa dintr-o îndelungă experiență că Willie avea auzul foarte fin și ochii foarte ageri.

Nu se putu liniști și, seara tîrziu, coborî treptele. Nimeni nu răspunse cînd bătău în ușa apartamentului de la parter. Apăsă clanța, dar aceasta era, evident, stricată. Nu auzi, însă, nici cel mai mic zgomot. Cînd se întoarse la Mary, îi spuse că nu descoperise nimic, dar, în timp ce vorbeau, auzi cum cineva închide o ușă la parter.

- A ieșit cineva din apartament! strigă ea. Alergă la camera din față și cercetă cu ochii șoseaua.

În fața gardului era o mașină și un bărbat urcă repede la volan. Mașina demară încet și, în curînd, dispăru din raza privirii ei.

„Aș vrea să știu dacă era chiar Daney și dacă, în afară de el, în casă se mai află și o femeie“ - își zise ea gînditoare.

La Londra, ca și în alte mari capitale ale Europei, lumea criminalilor este numită „lumea interlopă“. Poliția îi cunoaște pe toți cei care fac parte din această lume, iar aceștia cunosc poliția. Cu timpul, s-a stabilit între ei și poliție un soi de camaraderie, și pentru cetățeanul de rînd este greu de conceput o prietenie atît de bizară.

Dar tocmai aceste relații ciudate explică succesele poliției în lupta împotriva criminalității.

Johnny Time ispășise mai multe pedepse privative de libertate, fiind judecat, mai cu seamă, pentru falsificare de cecuri. Avusese și perioade în care se ocupase cu un comerț intens de leacuri băbești și, astfel, își câștigase destul de ușor existența, dar prea se simțea atras s-o ia pe căi greșite.

Johnny Time își desfășurase grosul activității în nordul Angliei, mai ales la Manchester. Se pripășise de puțin timp la Londra și, ca atare, la Scotland Yard se știau prea puține lucruri despre el. Printre vechii pușcăriași există unii migratori, pe care-i poți supraveghea numai cu mare greutate.

Lui Johnny îi mergea prost. Tocmai ieșise din închisoarea de la Strangeway, unde trebuise să lucreze optsprezece luni pentru stat.

Se născuse și crescuse la Londra, așa că se gândi să-și mai încerce o dată norocul în Capitală.

Decăzuse atât de mult încât ajunsese să doarmă pe la aziluri pentru săraci. Curînd, însă, își află noi ocupații. Un domn distins, îmbrăcat impecabil, cam de vîrsta și de statura lui, îl acostă la un moment dat pe stradă. La început, Johnny se temuse că iar a căzut în ghearele poliției, apoi crezu că avea de-a face cu un detectiv.

Dar peste cîteva minute, își dădu seama că n-are de ce să se teamă. Domnul îi vorbi laconic și trecu imediat la subiect. Cunoștea trecutul lui Johnny. Știa că falsificase cîndva o scrisoare de credit. Fusese apogeul carierei sale, pentru asta primise sentința cea mai grea. Străinul îl pofti pe Johnny să ia loc în mașina lui și să-l însoțească. În timp ce mașina rula cu viteză redusă, pe străzi lăturalnice, domnul respectiv îi spuse că avea nevoie de un partener.

- N-are importanță cine sînt. Spune-mi, să zicem, Mr. Smith. Problema este dacă ne înțelegem sau nu asupra comisionului. O să-ți dau, pentru început, cincizeci de lire sterline, ca să-ți faci rost de altă vîgăună unde să stai; apoi, în fiecare săptămînă, vei primi cîte douăzeci și cinci de lire.

- Mîine dimineată o să vă comunic noua mea adresă, zise Johnny fericit.

- N-am nevoie de nici o adresă. Am însemnat pe harta asta șase puncte diferite în care am să te caut. O să ne întîlnim în fiecare seară,

la aceeași oră, opt și patruzeci și cinci. O să ne schimbăm de fiecare dată locul de întâlnire. O să schimbăm bani pentru mine.

- Bani falși? Întrebă Johnny neliniștit.

- Nici gând! E vorba de bani adevărați și de sume foarte mari! E foarte posibil să te trimit și la Paris sau la Berlin. Depinde cum vei lucra.

Johnny era mai mult decât fericit și avea impresia că în față i se deschide un viitor strălucit. Străinul părea că poate citi gândurile altora, căci zise:

- Dacă încerci să mă înșeli, te găsesc și-n gaură de șarpe și s-a zis cu tine. Să nu-ți faci iluzii, Johnny Time. Îți găuresc burta cu trei gloanțe, să nu dai ortul popii chiar imediat. Nu-ți spun asta ca să te sperii. Dacă lucrezi cinstit, poți câștiga o groază de bani, și am să-ți acord o primă specială după fiecare călătorie în străinătate. Dacă suflă o vorbă la poliție, te așteaptă tot trei gloanțe în burtă.

Prin închisori, deținuți deapănă fel de fel de povești despre furturi, spargerii și spărgători excepționali. Lew Daney era printre cei mai des amintiți, așa că lui Johnny întrebarea îi veni firesc pe buze.

- Nu, negă străinul, nu sînt Daney. Sînt unul dintre oamenii lui. Are vreo doisprezece oameni care-l ajută. Eu sînt Mr. Smith, nu uita asta.

La început, Johnny avusese un relativ succes, dar era o muncă anevoioasă, de durată, să schimbe bani străini în monede și bancnote englezești. Cum i se părea că treaba asta îi lua prea mult timp, găsi cu cale că e mai bine să se ducă la filiala „Deutsche Bank“ din Lombard Street, ca să schimbe deodată o sumă mai mare.

- Mai, mai să mă înhațe. Ar fi mai bine ca, așa, vreo două săptămîni, să stau liniștit - îi spuse Johnny lui Mr. Smith la următoarea lor întâlnire.

Mr. Smith stătu puțin pe gânduri, apoi zise:

- Spune-mi, Johnny, ai fost vreodată la Berlin? Perfect. Pregătește-te de drum. O să stai într-un hotel de lux. O să-ți trimit bani în pachetele și, îndată ce i-ai schimbat, o să-mi expediezi lirele sterline sau dolarii obținuți. N-o să primești alți bani înainte de a schimba și a-mi expedia banii trimiși anterior.

Îi dădu lui Johnny o hartă, pe care erau însemnate alte puncte de întâlnire.

În seara aceea, Johnny primi un comision sporit, căci, spre mare mulțumire a lui Mr. Smith, se achitase strălucit de alte două însărcinări.

19

Johnny Time era, în general, cât se poate de precaut, dar chiar și infractorii deosebit de prudenți o pot da în bară. Vorbea cu un aer misterios despre noul său șef și avea bani destui pentru ca toți să fie convinși că lucra împreună cu un șef prima lux.

Tocmai atunci se întâmplă ca Johnny să fie convocat și interogat de un agent al Scotland Yard-ului. Era vorba de o escrocherie cu o scrisoare de credit, sosită de curînd în City. De data asta, însă, Johnny n-avea nici în clin nici în mînecă cu această escrocherie. Sigur de nevinovăția lui, se prezintă la Scotland Yard și răspunse fără ezitare la toate întrebările. După ce isprăvi, spre mirarea lui, fu chemat de un alt agent, care asistase tăcut la interogatoriu. Acest agent îi puse o întrebare cât se poate de neplăcută:

– Cineva a încercat să schimbe bani germani în City. Omul a fost văzut în diferite locuri. Semnalmente ce ni s-au transmis ți se potrivesc grozav, Johnny.

– Dar cum arată banii nemțești? întrebă Johnny indignat.

– Ia nu mai fă pe nîznaiul – zise detectivul pe un ton prietenos. Știi doar foarte bine cum arată o marcă, și pariez că știi la fel de bine cum arată o bancnotă de o mie de mărci. Poate chiar ai cîteva prin buzunare!

Johnny ridică mîinile ca și cum l-ar fi poftit să-l percheziționeze.

– Poftiți, căutați-mă și vedeți dacă asemenea afirmații stau în picioare.

Dar detectivul nu-i urmă îndemnul.

– O să-ți spun un lucru, Johnny: tipul care ți-a dat să schimbi banii ăștia nemțești a încurcat-o rău de tot la Glasgow. Poliția a stabilit o recompensă de cincizeci mii de lire sterline pentru cel ce va ajuta la prinderea lui.

– Habar n-am despre ce... începu Johnny.

- Ba știi prea bine - i-o tăie detectivul, iar eu știu că nu te lași tentat de recompensă. La urma urmei, ce înseamnă pentru dumneata un fleac de cincizeci mii de lire? Dar, Johnny, banii ăștia pot fi câștigați fără nici un efort. Nu trebuie să ne dai decît cîteva indicii, ca să știm cum și unde putem să-l înhățăm pe individ - și pui mîna pe bani, ca și cum te-ai duce să-i încasezi din contul personal de la Banca Angliei.

Johnny îl ascultă cu interes, dar rămase cît se poate de liniștit.

- Am citit despre chestia asta în ziar, Mister Smallwood, dacă stau și mă gîndesc bine. Chestia a făcut o vilvă nemaipomenită.

- Întocmai, zise detectivul. Și încă ceva, Johnny. N-ai să poți schimba banii. N-ai să găsești în toată Europa o bancă dispusă să schimbe 10000 de mărci fără să-l verifice amănunțit pe aducătorul acestei sume. Știu c-ai încercat să faci schimbul.

Johnny protestă vehement.

- Ei, n-o să ne pierdem timpul cu amănunte lipsite de însemnătate - o lăasă mai moale agentul. Dar dacă, întîmplător, poți să ne furnizezi niște informații care să ne ajute să punem mîna pe acest traficant de valută, fii sigur că nu va mai fi nevoie să furi toată viața ta, și nici măcar să mai lucrezi. Gîndește-te bine la ce ți-am spus.

Și Johnny se gîndi într-adevăr la propunerea agentului, în timp ce mergea spre casă. Toată seara nu se mai gîndi decît la această propunere. În final, luă autobuzul și se duse la Scotland Yard, unde vorbi deschis cu Mr. Smallwood și cu cîteva dintre superiorii acestuia. Tim Jordan era și el printre cei prezenți la întîlnire.

- Deci următorul punct de întîlnire este în apropiere de Barnet? întrebă el. Ciudat. E acolo un bloc de locuințe - i se spune Jennings Folly. Ai auzit ceva despre acest bloc?

Cowley clătină din cap.

Tim nu mai zise nimic, dar luă pe loc hotărîrea să cerceteze amănunțit acest bloc uriaș, situat într-un loc retras.

Se făcuse noapte de mult cînd Johnny Time ieși de la Scotland Yard. Încă nu era hotărît dacă să se îndrepte spre Whitehall și, de acolo, să ia autobuzul, sau să meargă pe jos pînă la Savoy Hill, unde avea întîlnire cu un prieten care lucra pe chei. Pînă la urmă, se hotărî pentru Savoy Hill.

Cu Daney se înțelesese să se întâlnească în timpul serii următoare. Smallwood aranjase lucrurile în așa fel încât Johnny nu mai trebuia să vină la Scotland Yard, toate întâlnirile cu agenții de poliție urmînd să aibă loc, în viitor, într-o pensiune din Holborn. Johnny Time se simțea în al nouălea cer. Șeful poliției îi ținuse o predică lungă, arătîndu-i ce minuni ar fi putut să facă el cu banii, odată ajuns în posesia lor. De dragul bunei cuviințe, Johnny se prefăcuse că-l ascultă cu atenție, dar gîndurile îi zburau tot timpul în altă parte. Avea el alte planuri. Visa o călătorie la Paris, o locuință luxoasă pe Shaftesbury Avenue și nenumărate aventuri. Tocmai dădea colțul spre Savoy Hill, cînd auzi în spate o mașină care frînă lîngă el.

– Tu ești, Johnny?

Pe Time îl trecură fiori de gheață cînd recunoscuse vocea șefului său.

– Hello! îl salută el, cam nesigur pe sine.

– Urcă!

Ușa mașinii se deschise și Johnny se pomeni în fața țevii unui revolver.

– Nu striga, nu face prostii și nu încerca s-o iei la sănătoasa, că te fac ciur pe loc.

Johnny privi neajutorat în jur. La numai zece pași de el era un polițist care supraveghea circulația la intersecția Savoy Hill, dar nu avu curajul să-l strige.

– Dar ce doriți de la mine? bîigui el.

– Urcă!

Aproape amețit, Johnny urcă șovăind în mașină și se prăbuși pe locul de lîngă șofer, răsufîind greu. Omul de alături se aplecă peste el și închise ușa.

– Ei, și ce mai fac prietenii noștri de la Scotland Yard? întrebă el demarînd.

– Am primit o citație. Era vorba de un cec fals și de o escrocherie cu o scrisoare de credit. Agenții credeau că aș fi amestecat și eu în tărășenia asta.

– Pe-astea le știu și eu. De-aia ai fost acolo ieri. Dar de ce te-ai mai dus și astăzi, Johnny? Aveai la tine și harta pe care eu îți însemnasem toate punctele noastre de întâlnire?

Johnny scoase mecanic harta din buzunar.

- Doar îți spuseseam că nu trebuia s-o porți la tine, ci s-o lași acasă. De ce-ai luat-o cu tine la Scotland Yard?

- Am uitat-o în buzunar, răspunse Johnny neliniștit. Dar unde mergem?

- Acasă la mine, să stăm de vorbă pe îndelete.

Multă vreme, în timp ce mașina rula cu mare viteză pe șosea, nu mai rostiră un cuvânt. După ce se gândise îndelung cum să se apere, Johnny sparse tăcerea.

- Doar nu cumva credeți că m-am dus la Scotland Yard ca să vă trădez?

- Nu, asta nu mi-a trecut prin cap nici în vis, răspunse omul de la volan, rîzînd. Dar în cursul zilei de ieri te-ai dus pe la redacțiile unor ziare; te-am văzut. Mă întrebam ce cauți pe-acolo și, pînă la urmă, m-am prins. Recompensa de cincizeci de mii de lire sterline te-a atras ca un magnet. Drept care, toată ziua de astăzi m-am învîrtit pe lîngă Scotland Yard. Cincizeci de mii de lire sînt o sumă bunicică, nu?

- Da, pentru cel care s-ar lăsa ispitit. Dar eu vă spun sincer că nu l-aș da de gol pe omul cu care lucrez nici pentru toți banii din lume.

- Minunat.

Cînd ajunseră la Barnet, era întuneric beznă. Felinarele cu gaz din apropierea clădirii fuseseră stinse de vînt. Mașina rulă cu viteză redusă de-a lungul unui drumeag pavat cu plăci de ciment care ducea la garajul de la subsol.

Mary Grier, care stătea la fereastra camerei ei, văzu farurile automobilului, care apărură o clipă și dispărură imediat. Drumul de acces cotea pe după colțul casei. Mary nu știa nimic de existența garajului de la subsol.

Mary era captivă. Ușa camerei era încuiată pe dinafară, ferestrele prea sus ca să poată fugi. Putea să deschidă doar un gemuleț, dar acela era prevăzut cu gratii. Martha nu era acasă. Probabil că și pe Willie îl zăvorîse undeva.

Înainte de a pleca, Martha îi vorbise deschis:

- Astăzi, Willie a avut o criză, dar vineri se va simți iarăși bine. Atunci ne vom duce iar la avocați și, după ce-și va încasa biștarii...

- Biștarii? Ce-i aia, biștari?

- Ei, na! Lovelele, paralele, adică banii - o lămuri Martha nerăbdătoare. Ei, după ce încasează lovelele, isprăvim și cu el și n-o să mai ai de ce să te temi.

Abia acum pricepu Mary ce avea de gând femeia.

- A-ha! De-aia mă ții aici sub cheie! Vrei ca eu să depun mărturie că este iresponsabil.

- Da, cam asta. Dacă s-ar prezenta în fața avocaților fără soție, care e și ea pomenită în testament, s-ar face o anchetă și atunci toată averea bătrînului, fără ca noi să știm, ar putea fi pusă sub sechestru. Astăzi am fost la avocați și mi-au pus o groază de întrebări idioate. Îl cunoști cumva pe un oarecare Stone?

Mary clătină din cap.

- Ăsta-i un alt tip care s-a ales cu o moștenire grozavă, un infractor cum scrie la carte. M-au întrebat dacă-l cunoști.

- De unde să-l cunosc eu? întrebă Mary uluită.

- Ai stat cîndva, la Londra, în același hotel cu el. E ciudat faptul că avocații trebuie să se ocupe de amîndouă aceste cazuri în același timp.

Martha spuse numele hotelului londonez la care trăsesse Harry, și Mary recunoscă că acolo trăsesse și ea.

- Te încui în cameră pentru propria dumitale siguranță. Willie a fost foarte agitat seara asta, dar nu va putea face rău nimănui. Iar în camera în care l-am ferecat n-are decît să se zbată cît o pofti.

Mary stătu la fereastră vreme îndelungată. Spre linia orizontului era o cale ferată și, din cînd în cînd, trenuri cu geamurile strălucind de lumină treceau încet și dispăreau. De cîteva ori văzu și trenuri ce veneau din direcții opuse. Aceasta era singura ei distracție cu care își omora urîtul.

Încet, se îndepărtă de la geam și își trase pe ea cămașa de noapte. Auzi orologiile din apropiere bătînd ora zece, apoi unsprezece. Rămase multă vreme trează, gîndindu-se la toate întîmplările prin care trecuse de cînd îl cunoscuse pe Tim Jordan. La un moment dat, obosită, se întoarse pe-o parte și-și aruncă privirea spre fereastră.

Pentru o clipă, bătaile inimii i se opriră, căci văzu limpede o siluetă bărbătească profilindu-se în cadrul ferestrei. Stătea pe pervazul care înconjura toată casa și căuta cremona.

Brusc, îl recunoscu și sări jos din pat, dar picioarele nu voiau s-o asculte. Era Willie!

- Pleacă, pleacă de-aici, îl rugă ea.

Îl văzu, însă, prin geam, făcându-i semn că nu pleacă. Apoi izbi geamul cu putere și îl sparse. O grămadă de cioburi îi căzură pe cap.

- Totul e-n regulă - zise el. Prea tare mă plictiseam în camera mea.

Era relativ liniștit. Desprinse atent bucățile de geam din rama ferestrei și le aruncă în curțică. Când îndepărtă toate cioburile ascuțite și primejdioase, se strecură cu o agilitate nemaipomenită prin deschizătura astfel obținută. Mary încremenise de oroare și de spaimă și nu putea articula un sunet.

- Zgripțuroaica aia bătrână m-a lăsat singur-singurel... Formidabil! Când ești subțire ca mine poți să te strecuri peste tot. Nici dracu' nu s-ar fi încumetat să înconjure toată casa pe pervaz. De câteva ori, era cît pe ce să cad în gol.

Se duse spre ușă și aprinse lumina. Chipul îi era nespus de palid, iar ochii mari îi străluceau neliniștitor.

- Ce cămăruță nenorocită! exclamă el disprețuitor, aruncînd o privire în jurul lui. Când pun mîna pe bani, aranjez eu o casă pe cînte, Mary, cu cele mai frumoase mătăsuri indiene și covoare persane.

Se apropie de ea și o luă pe după umeri. Ea tot mai era împietrită și incapabilă să se miște.

- De cîtă vreme sîntem noi căsătoriți, îngerașul meu? Trebuie să fi trecut cîțiva anișori buni. Și niciodată n-am putut sta măcar zece minute singuri!

Îi luă obrazii în palmele lui reci ca de gheață și-i ridică spre el capul, ca s-o poată privi drept în ochi. O privea lacom, cu o poftă sălbatică.

- Ești frumoasă - zise el - și începu să respire sacadat. Te visez noapte de noapte. Ți-a spus scorpia aia bătrână?

Mary trebui să-și adune toate puterile ca să nu-și trădeze slăbiciunea ce-o cuprinsese. Cu blindețe, se desprinse de lîngă el.

- Trebuie să ieșim din camera asta, îi zise ea, dar cu o voce pe care nu și-o recunosc. Aerul de-aici nu-i curat, iar eu nu pot deschide ușa asta. Nu-s destul de vicleană ca s-o fac.

Și izbuti să-i zîmbească.

- Pentru asta nu-ți trebuie viclenie, ci putere.

Cercetă broasca.

- A lăsat cheia pe dinafară. Așa face totdeauna, de teamă să n-o piardă.

Se întoarce spre ea și-i făcu semn cu ochiul.

- Știi, e o femeie în casa asta... Am auzit-o țipînd... Tu n-ai auzit-o?

Ea dădu din cap.

- Ba da. Ar trebui s-o căutăm, nu crezi?

O privi îndelung. Uitase iarăși de ușă.

- Nu. Eu nu te vreau decît pe tine.

Disperată, trecu prin fața lui, îndreptîndu-se spre ușă.

- Dacă aș avea destulă putere, aș sparge ușa, zise Mary, și cuvintele ei îi abătură lui Willie atenția spre ușă.

Înhăță un scaun și, din două lovituri puternice, sparse tăblia ușii. Își virî mîna prin spărtură și ea îl auzi cum răsucește cheia în broască.

- Știi, aș fi putut face același lucru și în camera mea, dar hoasca aia bătrînă nu mi-a lăsat nici un obiect la îndemînă. Patul este fixat cu șuruburi. E dată dracului, dar lasă, tot ajung eu să-i tai gîtul într-o zi. Ce-o să mă mai distrez, mamă, mamă!

În casa scărilor lumina era aprinsă.

- Uite și camera mea, zise el arătînd spre o ușă din fața lui. Învîrti cheia în broască și deschise ușa larg, dar ea nu-l auzi și nici nu-l văzu, căci coborîse în fugă primul rînd de trepte.

- Mary! strigă el sălbatic. Întoarce-te, bestie mică! Unde te duci?

Ea coborî treptele orbește, nedîndu-și seama că era desculță și că n-avea pe ea decît cămașa de noapte și halatul pe care și-l aruncase pe umeri în grabă.

- Vino înapoi! urlă el.

Înainte de a-și da seama de asta, ea și ajunsese la parter. Ar fi putut să iasă la șosea prin ușa din față, dar ar fi prins-o cu siguran-

ță. Văzu alte trepte care sfirșeau într-un coridor pavat cu plăci de gresie. Începu să alerge disperată. Ajunse gîfîind la o ușă neîncuiată. Căută febril clanța prin întuneric, dar n-o găsi. Din întîmplare, degetele ei dădură de un zăvor. Îl deschise.

Se pomeni într-o pivniță spațioasă care mirosea a benzină și a ulei. Un automobil trebuia să fie undeva, alături de ea, căci începu să simtă căldura emanată de motor. În spatele automobilului era intrarea în garaj. Căută pe pipăite zăvorul, dar nu-l găsi. În acest timp, nebunul bătea în ușă ca un turbat și nu contenea să urle. Tot pipăind peretele, dădu de un comutator și îl răsuci. Lumina se aprinse. Descoperise acum și clanța ușii garajului și o apăsă. Ușa se deschise. Mai aruncă o privire în jur și făcu o descoperire care o îngheță de spaimă.

Pe asfaltul garajului zăcea un cadavru. Era parțial acoperit cu o pînză veche de sac, dar pieptul și capul i se vedeau limpede. Parcă o privea țintă cu ochii întredeschiși. Scoțînd un urlet de groază, alergă spre ușă, fișni afară din garaj și continuă goana asta nebu-nească o bună bucată de drum, pînă ajunse la șosea. Fugea așa de puțin timp, cînd cineva ieși din umbra gardului viu și o apucă de braț. Țipă deznădăjduită și încercă să se smulgă din strînsoare, dar era sleită de puteri.

- Nu-ți fac nici un rău - auzi ea o voce calmă.

În clipa următoare, Mary se prăbuși leșinată în brațele lui Tim.

20

Cînd își recăpătă cunoștința, se afla într-o mașină, înfocolită într-un palton gros. Mînecele erau mult prea lungi pentru ea. Mai tîrziu, abia putu să-și amintească de această remarcă. Știa doar că cineva o cuprinsese cu brațul pe după umăr, dar și această amintire se pierdu într-o impresie vagă. Și, cînd se trezi, era întinsă pe un pat, într-o odăiță sărăcăcioasă, ai cărei pereți erau vopsiți în ulei de culoare gri-verde. Privi în jur și dădu cu ochii de o soră medicală care nota ceva într-un carnețel.

Mary stătu liniștită. Peste puțin timp, întră înăuntru Tim. Se uită la ceas, apoi la pat și nu-și dădu seama că ea stătea cu ochii

deschiși pînă în clipa cînd ea îl strigă. Atunci, veni repede la căpătiul ei.

- Te afli la Cottage-Hospital, zise el. Starea ta nu e gravă, dar ai suferit un șoc puternic. Ce-ți mai fac picioarele?

Mary zîmbi la această întrebare, care i se păru ciudată, apoi, brusc, se gîndi că, poate, își avea îndreptățirea ei.

- E-a regulă - răspunse ea. Trebuie să mă fi tăiat ușor în ceva.

- Te simți în stare să răspunzi la niște întrebări? Poliția arde de nerăbdare să afle cîte ceva despre ce ți s-a întîmplat. Ai fugit chiar din casa Jennings.

Ea încuviință din cap.

- Da, așa cred.

Acum articula cuvintele cu mai multă ușurință.

- Poți să-mi spui pe scurt ce ți s-a întîmplat? Te afli aici de mai bine de o oră și noi n-am întreprins încă nimic.

Prea multe nu se putuseră întîmpla, după părerea lui Cowley, care-i spusese la telefon:

- Buboii se sparge de la sine, asta e tot. Tînăra femeie a fugit de la soțul ei, dar acesta nu e un caz în care poliția are dreptul să se amestece. Dacă puteți dovedi că în casa Jennings s-a întîmplat ceva ieșit din comun, mă rog, putem face o percheziție. Chiar dacă soțul ei este nebun, noi n-avem dreptul să ne amestecăm, nici măcar dacă hoinărește liber pe șosea.

Mary se simțea cu mintea mai limpezită și putu să-i relateze lui Tim vizita soțului ei și fuga pe scări în jos. Priveliștea înspăimîntătoare a mortului din garaj i se ștersese pentru moment din minte. Numai cînd el începu să-i pună întrebări mai amănunțite despre garaj, își dădu seama prin ce trecuse și începu să tremure din toate măduarele.

- Ah! gemu ea. Mortul!... Mortul acela îngrozitor!

El o privi cu nedisimulată uimire.

- Mortul? Despre ce mort vorbești?

- Ză... zăcea pe jos... Era înfiorător!

Dură un timp pînă ce ea se liniști ca să-i poată povesti tot ce văzuse în garaj.

Cowley n-avea decît să se îndoiască dacă avea sau nu avea dreptul să se amestece într-o neînțelegere dintre soț și soție, căci își

luase măsurile lui de prevedere și adusese la spital mai mulți agenți de poliție, care stăteau de pază. Îi puse și pe ei la curent cu tot ce-i spusese Mary. Adăugă:

– Bineînțeles că e posibil ca toate astea să se fi petrecut doar în închipuirea lui Miss Grier. Sora de caritate mi-a spus că, din pricina ultimelor întâmplări, a devenit ușor isterică, dar cred că merită să facem niște investigații acolo.

Suiră într-o mașină și se îndreptară spre casa Jennings. Poliția știa doar că în casă locuiesc două familii și că familia de la parter se chema Scrummit. Tim apăsă îndelung pe butonul apartamentului de la parter și, cum nimeni nu-i răspunse, încercă soneria de la etaj. Peste câteva minute, ușa se deschise larg.

– Cine-i? Tu ești, micuțule?

Cu toate că nu putea s-o vadă pe femeie, Tim o recunoscuse îndată după voce.

– A, sînteți îngrijitoarea tînărului domn Awkwright?

– Da... Dumneavoastră cine sînteți?

Vocea femeii era răgușită și stridentă, dar se deslușeau în ea și accente de spaimă și îngrijorare.

– Sînteți căpitanul Jordan?... L-ați văzut? Vorbesc de Mr. Awkwright... Așteptați o clipă, să aprind lumina.

Femeia intră iarăși în vestibul și polițiștii o urmară. Cînd becul din tavan se aprinse, Tim observă că femeia era îmbrăcată de plecare. Își lăsase pălăria pe ceafă și o blană de vulpe îi atîrna pe un umăr.

– Willie a plecat – zise ea. Dar Miss Grier?... Mrs. Awkwright, vreau să zic? Vreți să urcați la etaj?

O urmară pe scări în sus. Pașii ei răsunau tare pe trepte, care nu erau acoperite cu nici un covor.

Era atît de agitată, încît îi clănțăneau dinții în gură, și Tim își dădu seama că era speriată de moarte.

– Poate că s-a aruncat de la etaj în curticică. Am sunat jos, la parter, dar nimeni nu m-a auzit, și eu nu știu cum se poate ajunge la curticica aia.

– Cînd v-ați întors acasă?

– De vreo zece minute. Am fost la teatru. Nu putea să iasă din cameră decît pe fereastră.

Cercetară în grabă camera în care fusese sechestrată Mary. Tim văzu obiectele de îmbrăcăminte ale fetei, ceru să fie strinse și să fie duse la spital.

- Ah, e la spital? întrebă Martha cu glas febril. E cumva rănită? El a...

- Am găsit-o afară, pe șosea.

- Și pe el nu l-ai văzut?

Tim negă din cap.

Coborîră treptele. Bătură la ușa principală de la parter, dar nimeni nu răspunse.

- Mai este o ușă în spate, zise Martha. După cîte știu, duce la pivniță.

Dar și cea de a doua intrare era închisă și ferecată.

- Cred c-ar fi mai bine să cercetăm garajul, propuse Tim.

Leșiră prin ușa principală a casei și coborîră drumul de acces în pantă ce ducea spre garaj. O broască destul de complicată fereca cele două uși, dar unul dintre detectivi, expert în astfel de încuietori, luă, cu negru de fum și hîrtie, amprenta lăcașului cheii. Se întoarse în casă și, nu peste mult timp, reveni cu o cheie lucrată cu pila. La prima încercare ușa nu se deschise, dar după ce mai pili puțin cheia, cele două batante se deschiseră.

În garaj nu se afla nici o mașină, dar, în mijlocul încăperii zăcea, întinsă pe jos și acoperită cu o pînză de sac, o formă omenească.

- Un mort - zise detectivul calm și dădu pînza de sac murdară la o parte. Tim Jordan aruncă o privire spre cadavru.

Destinul rezolvase soarta căsniciei silite a lui Miss Grier: mortul era Willie Awkwright!

21

Cîtva timp domni o tăcere de mormînt.

- Ceva scîrîie aici, își dădu cu părerea unul dintre agenți. A spus cumva Miss Grier că mortul era soțul ei?

Tim oftă din adînc și-și șterse sudoarea de pe frunte.

- Nu, este imposibil să-și fi văzut soțul aici. A spus foarte limpede că, atunci când a ieșit în fugă pe ușa garajului, bărbatul ei tocmai se străduia să spargă cealaltă ușă.

Se duse la ușa cu pricina, care nu mai era încuiată, și intră în coridorul pe care i-l descriesese Mary, iar de acolo, în bucătărie. Lumină interiorul bucătăriei cu lanterna.

Metodele lui Lew Daney rămăneau mereu aceleași: totdeauna avea grijă ca bucătăria să aibă legătură directă cu garajul.

Înăuntru era o sobă de gătit; pereții erau acoperiți de dulapuri. Se putea ghici ușor că, de curînd, un amator își pregătise aici o gustare, căci pe masă se aflau cîteva farfurii nespălate, cu resturi de slănină și ouă, linguri, un pahar și o sticlă de bere goală.

Tim trecu în încăperea următoare, care părea să fie o cămăruță de zi pentru personalul de serviciu. De acolo, un șir de trepte urca spre un palier care se mărginea cu anticamera principală și cu holul. În alte trei camere, bine mobilate, descoperi urme care dovedeau că fuseseră locuite de curînd. Îi atrase atenția mai ales o cameră cu ferestrele zăbrelete. Mobilierul consta dintr-un pat, cîteva scaune și o măsuță de toaletă, pe care Tim descoperi urme de pudră și un ruj. În aer mai plutea o vagă urmă de parfum exotic. Desigur că aici fusese ținută o femeie. Niște ciorapi descoperiți într-un sertar nu făcură decît să-i confirme această ipoteză.

În timp ce unul dintre agenți lua legătura cu Scotland Yard-ul prin telefon, Tim, ajutat de un alt agent, explorează cu meticulozitate încăperea.

Nu mai găsiră decît o cutie cu gloanțe pentru un revolver Browning. Tim dăduse de cutie într-un raft al unui birou cu rulou și i-o încredință unuia dintre agenți. Brusc își dădu seama că Martha mai aștepta încă pe palierul de la etaj. Trimise pe cineva sus, să-i spună cum stau lucrurile, dar agentul se întoarse zicînd că femeia dispăruse.

- Am impresia că a venit în urma noastră în garaj, zise agentul. Oricum, cineva a lăsat ușa de la intrare larg deschisă, iar eu știu precis că am închis-o.

Nu peste mult timp sosi o ambulanță cu un medic care examină sumar cadavrul. Tînărul Awkwright fusese împușcat pe la spate, de la mică distanță. Asasinul trăsese două gloanțe.

- Asasinul trebuie să se fi strecurat în spatele lui și să fi tras fără nici un avertisment.

Sergentul Wheeler era primul agent al Scotland Yard-ului apărut la fața locului. El împărtăși întru totul părerea lui Tim.

- În seara asta, cred c-au fost omorâți aici doi oameni. Primul trebuie să fie cel pe care l-a văzut Miss Grier în garaj, iar cel de-al doilea, tânărul Awkwright, soțul ei, care, după declarațiile ei ferme, se afla la ușa garajului, încercînd s-o spargă, în momentul în care ea a fugit afară. Urmele celor două împușcături se află de cealaltă parte a ușii în care Awkwright bătea cu putere. Am găsit și gloanțele. Awkwright făcea prea mult zgomot și tîmbălău, fapt ce l-a călcat pe nervi pe prietenul nostru cu pistolul, drept care l-a suprimat scurt pe doi. Problema care se pune e cine era mortul văzut de Miss Grier? Iată ce trebuie să lămurim noi.

- Și femeia?

- Despre ce femeie e vorba? întrebă Wheeler.

- După toate aparențele, Mrs. Daney a fost ținută captivă în camera asta.

Wheeler aruncă o privire prin încăpere și zise:

- În orice caz, nimic nu dovedește că aici ar fi avut loc o luptă sau că ar fi fost folosită forța. Patul e făcut, iar sertarele comodei se vede că au fost golite în liniște și ordine. Femeia n-a plecat de-aici în grabă sau împinsă de la spate.

În primele ore ale dimineții, Wheeler se duse la spital și discută cu Miss Grier. Mary se restabilise pe deplin și primi vestea morții soțului ei cu un calm desăvîrșit. Cînd Wheeler îi puse întrebarea esențială, adică dacă mortul pe care-l văzuse în garaj fusese soțul ei, Mary clătină cu hotărîre din cap.

- Nu. Eram absolut conștientă în clipa aceea și pot să afirm că nu era Awkwright, ci altcineva.

Dar nu putu da decît o descriere sumară și superficială a mortului. Într-o altă ordine de idei, oferi însă informații importante. Cîtă vreme fusese ținută captivă în casa Jennings, se trezise totdeauna dimineața devreme. De cele mai multe ori, stătea la fereastră și, în dimineața precedentă, văzuse un Rolls Royce venind din spatele zidului și rulînd în raza privirii ei.

- Un Rolls Royce? Hm, unde am mai auzit eu de un Rolls Royce? Cine era la volan?

Mary nu-l văzuse pe șofer. Nu putea nici măcar să afirme cu siguranță că automobilul ar fi ieșit din garaj.

- Ați observat cumva dacă automobilul acesta a mai revenit?

- Nu.

Mai putea da un amănunt: portbagajul mașinii era pe jumătate deschis, ca și cum ar fi fost supraîncărcat. Văzuse mașina între orele șase și șapte dimineța. Părea într-o stare perfectă, ca și cum ar fi fost cumpărată de curînd.

Tim îi făcu un semn cu capul lui Wheeler.

- E mașina lui Mrs. Daney. O cunosc. Am văzut-o în Scoția.

- Ar fi fost bine, căpitane Jordan, zise Wheeler nerăbdător, să mă fi informat și pe mine despre asta la timp. Aș fi putut face cercetări pe la garajele din împrejurimi. Poate că încă nu este prea târziu. Trebuie să fi parcat undeva mașina, și nu sînt prea multe femei care să posede un Rolls Royce.

- Mașina rula cu viteză, Miss Grier?

- Nu.

- Hm, asta înseamnă că femeia nu era pusă pe fugă - își dădu cu părerea Wheeler. Ați văzut cumva pachetul din portbagaj? Era o valiză sau...

- E clar că nu pot să spun ce era. Am văzut doar că portbagajul era pe jumătate deschis. M-a frapat faptul că linia armonioasă a mașinii era întreruptă.

Semnalmentele Marthei fuseseră transmise tuturor posturilor de poliție și, în primele ziare de seară, apărură un anunț prin care acestea i se făcea cunoscut că este invitată să se prezinte la Scotland Yard. Dar Martha avea toate motivele să nu dea urmare acestei invitații. Tim se interesă la avocații tinărului Awkwright și află că acestuia i se vărsase o mare sumă de bani lichizi, în total vreo opt mii de lire sterline, încasați de Martha pînă la ultimul shilling. Nici în casă, nici în buzunarele mortului nu găsiră nici urmă de acești bani.

La toate astea se mai adăuga și faptul că numai puține din lucrurile ei fură descoperite în casă. După toate probabilitățile, Martha se pregătise din timp pentru o dispariție rapidă în caz că va întâmpina piedici în calea realizării planurilor ei.

În timpul după-amiezei, Tim se întoarse istovit la „Carlton”. Tocmai ieșise din baie și se pregătea să se întindă pe pat, când i se aduse o telegramă.

El însuși trimisese în ziua aceea o grămadă de telegrame și primise o grămadă de răspunsuri așa că o deschise pe aceasta indiferent, crezînd că e vorba de un răspuns întirziat. Conținutul telegramei era următorul:

Miine revin Londra, stop. Trebuie vorbim urgent, stop.

Telegrama fusese expediată de la Paris, de către Mrs. Daney.

22

În după-amiaza zilei următoare, Mrs. Daney se prezintă la el la hotel. Era elegant îmbrăcată, reținută, sigură pe sine. Atitudinea ei nu trăda nicidecum că ar fi trecut prin momente grele.

– Mă tem, căpitane Jordan, începu ea, că ultimul meu telefon ți-a provocat multe neplăceri.

Stătea în fața oglinzii din camera de zi și se studia cu un ochi critic.

– În sfîrșit, continuă ea, Lew a devenit gelos. A descoperit o mai veche legătură de dragoste de-a mea. Pe deasupra, mai era și grozav de furios pe mine pentru că am vorbit prea mult cu dumneata în ultimul timp.

Tim o privea, dacă nu uimit, cel puțin cu vădit interes.

– Cînd vorbești despre Lew, te gîndești cumva la soțul dumitale?

Ea încuviință din cap.

– Se înțelege de la sine. Era ca turbat cînd a aflat că ți-am telefonat de la vila Severn. Și trebuie să recunosc că gestul meu a fost de neiertat, dar eram grozav de speriată. De multe ori, e cumplit la minie. Dar noaptea ne-am împăcat, și...

– A, de-aia te-a ținut captivă în casa Jennings!

Ea îl privi lung, fără să îi răspundă la întrebare.

– Nu face afirmații aiurea – zise ea apoi. Eram liberă să mă duc unde vroiam.

– De-aia țipai acolo ca din gură de șarpe?

O văzu că-și strînge puternic buzele.

- E clar că ai halucinații, căpitane. Uite că am plecat de acolo pentru câteva zile, îndată ce am dorit-o.

- Mda, ai plecat de acolo exact acum două zile. Și în aceste două zile, ai avut destul timp să te duci pînă la Paris și să-mi trimiți o telegramă. Dar de ăia doi morți de la casa Jennings ce poți să-mi spui?

- Ce? Cum?... Doi... morți?

Mîna ei, sprijinită de tăblia mesei, începuse să tremure.

- N...nu pricep nimic.

- Vorbesc de cei doi morți din garaj. Unul dintre ei a dispărut, cel de-al doilea este tînărul Awkwright.

După expresia ei de totală surpriză, Tim își dădu seama că nu știa nimic despre cei doi morți.

- Nu știu despre ce vorbești. Și nici n-am fost vreodată în - cum îi spui dumneata - casa Jennings.

Îl uimea în cel mai înalt grad cutezanța ei, dar nu putea să nu-i admire stăpînirea de sine. Nu exista nici o dovadă că ar fi stat în casa Jennings, în afară de propriile lui afirmații. Nimeni n-o văzuse acolo și nici un indiciu nu-i trădase prezența în casa aceea.

- Am luat-o razna prin țară cu mașina mea. Am avut o explicație mai dură cu Lew și am plecat. Apoi m-am dus la Paris, pentru două zile, după cum spuneai și dumneata.

- Mrs. Daney, trebuie să recunosc că ai o prezență de spirit extraordinară. Știi prea bine că putem verifica precis, la secundă, ora și ziua sosirii dumitale la Paris. Ai plecat din casa Jennings. Cine era bărbatul care te însoțea?

Femeia privea spre fereastră. Nici un mușchi al feței nu i se clintise. Zise:

- Povestește-mi despre morții pe care zici că i-ai descoperit. Îmi plac senzațiile tari. Ziceai că unul era tînărul Awkwright? Adică nebunul?... Și cine era celălalt?

Tim își dădu seama că era lăcomă de informații, dar se prefăcu că întrebările ei îl lasă indiferent. Cînd, însă, îi povesti amănunțit despre cei doi morți, își dădu seama că era puternic impresionată. Lui Tim îi era clar că frica pusese stăpînire pe ea. Liniștea ei aparentă nu era decît o mască.

Nu știuse nimic despre asasinate, așa că acestea trebuie să se fi comis după plecarea ei.

- Te-am speriat? o întreabă el direct.

Ea clătină încet din cap.

- Nu mă sperii eu atît de ușor.

- Atunci de ce urlai așa de tare?

Nu dădu nici un răspuns.

- Te-a bătut?

Ea îl privi lung, mijindu-și ochii.

- Dacă mă bate un bărbat, eu nu țip. Nici gînd. Dacă cineva m-ar bate, l-aș omorî pe loc. Recunosc cu plăcere că nu sînt un înger. Dar cine era celălalt mort?

- Nu știu. Credeam c-o să mă poți ajuta. Se mai afla cineva în casă cît timp ai stat acolo?

Ea nu răspunse direct la întrebare.

- Poate că pe ăla l-a omorît tînărul Awkwright, că doar e un nebun primejdios. Tot el trebuie să-l fi omorît și pe Jelf - cred că acest lucru ți-e limpede, după ce ai judecat toate faptele, nu?

El o privi cu o expresie de asprime în ochi. Înțelese că femeia își dă osteneala să nu se mai gîndească la crimele comise în garaj.

- Parcă mi-ai spus că soțul dumitale devenise gelos?

- Cine? A, Lew? Bineînțeles că era gelos, și încă pe o legătură de-a mea din tinerețe. Puteam să mă căsătoresc cu bărbatul acela.

Se uită spre masă și-i evită privirea. Tim își dădu seama că încerca să se concentreze.

- Îl cunoști pe Harry Stone?

Ea își ridică ochii repede.

- A, vorbești de Harry Cameristul? Da, l-am întîlnit de cîteva ori. Dar de ce mă întrebi? E un vechi prieten de-al meu, dacă vrei neapărat să știi. Tocmai cel pe care Lew e încă gelos.

- L-ai văzut la Londra?

Încercă să-l privească drept în ochi, dar nu izbuti.

- L-am întîlnit de cîteva ori. Acum cîteva zile, am primit o scrisoare de la el. A fost multă vreme bolnav. Lew i-a descoperit scrisoarea în poșeta mea și-a făcut un scandal...

- Cum? Harry a fost bolnav?

Ea încuviință din cap.

- Mi-a comunicat că este moștenitorul unei mari averi. Și mi-a scris că, dacă moare, îmi lasă mie o groază de bani.

- Adică tot ce are?

Iarăși îi aruncă o privire iute, iritată.

- Nu știu dacă toată averea, în orice caz, o mare sumă de bani. Când Lew a citit scrisoarea, mai să plesnească. Desigur că, în capul lui, își spunea că un bărbat nu-i poate lăsa unei femei atîția bani dacă nu... ei, știi și dumneata cum gîndesc bărbații de genul lui Lew. Nu știam ce să fac, și de-asta am venit la dumneata. Poate îmi dai un sfat bun.

Scotoci în poșetă și scoase o hîrtie împăturită dintr-un portofel.

- Mi-a trimis asta și vrea să-i precizez dacă o păstrez la mine sau o trimit avocaților mei.

Tim luă hîrtia și o privi. Ea nici nu clipi. Testamentul era limpede și întocmit fără cusur: Harry declara că tot ce va poseda în momentul morții lui urma să-i revină lui Millicent Jane Lessford.

- Cine-i această Millicent Jane Lessford?

- Eu, răspunse ea ferm.

Tim se uită iarăși la testament.

- Nu văd aici nicăieri numele de Daney.

- Nici nu mă cheamă așa - replică ea cu răceală.

- A, doar ți-ai adăugat și numele de Daney?

- Exact.

Se uită la semnături, inclusiv la cele ale martorilor.

- Sînt cele două femei care fac curățenie prin camere, îl lămurii ea.

Semnătura lui Harry Stone era clară și ușor descifrabilă. Faptul era caracteristic pentru el. Tim avea o bună memorie a documentelor scrise de mîna și văzuse semnătura lui Harry Stone pe actul de radiere a acestuia din rîndurile polițiștilor din Rhodesia

- Da, e posibil ca testamentul să fie scris de mîna lui, zise Tim. Ea zîmbi.

- Cred și eu că-i scrisul lui! Al cui să fie? Bietul băiat!

- De ce zici „bietul băiat“? Ce-i cu el?

- Nu știu. N-a vrut să-mi spună, dar se pare că e foarte îngrijorat.

- Așadar, v-ați văzut?

Ea încuviință din cap.

- Da, de două zile ne-am tot văzut. De-aia m-am dus la Paris. Ne-am întors împreună.

- Poate că a venit să-și ia în primire moștenirea? întrebă Tim sec.

- De ce-ar face-o? Doar e căutat de poliție pentru două delictе și, atîta vreme cît poliția nu-și retrage mandatele de arestare, doar n-o fi prost să se bage singur la zdup.

Tim așteptă, sperînd să afle mai multe de la ea, dar femeia nu părea dispusă să mai dea și alte lămuriri.

- Așa, deci, ăsta-i motivul pentru care ai venit la mine. Voi ai să se constate faptul că Harry ți-a lăsat dumitale toată averea, în caz că i se întîmplă ceva?

Ea strînse din umeri.

- Am crezut c-așa e bine, dar asta ți-am spus-o doar în treacăt. De fapt, dragule, am venit să te văd pe tine.

Îi aruncă o privire galeșă și-i făcu ademenitor cu ochiul. Apoi zîmbi, și în clipa aceea arăta uluitor de frumoasă.

- Știi doar că eu nu mă las dus în ispită - îi spuse el prietenos. Și nici nu vreau să-i dau lui Lew și alte motive de gelozie. Bietul Lew!

- De ce-i spui „bietul“? întrebă ea cu oarecare asprime în glas.

- Pentru că este pe cale să piardă o soție atît de drăguță și de încîntătoare tocmai în momentul cînd ea pune mîna pe o moștenire. Ei, gata, acum te sfătuiesc să te duci la Scotland Yard. Cei de-acolo ar dori și ei să-ți pună cîteva întrebări.

Ea zîmbi și-și luă poșeta.

- Să nu crezi că ideea asta mă neliniștește. De ani de zile sînt nevoită să-i mai bag puțin în viteză pe polițiștii ăștia grei de cap și neajutorați.

După ce Mrs. Daney plecă, Tim rămase cîtva timp dus pe gînduri. Deci nu știa nimic despre cei doi morți; era, de altfel, și imposibil să știe ceva.

Verificase datele ei personale la arhivele Scotland Yard-ului. Nu fusese condamnată niciodată, dar, la un moment dat, era cît pe ce să înfunde pușcăria. Asta se întîmplase cu vreo zece ani în urmă, cînd stătuse pe banca acuzaților, la Old Bailey, dar jurații se dovediseră prea sentimentali și o declaraseră nevinovată, fermecați de frumusețea ei.

Alcătuirea dosarului lui Harry Stone ceruse un mare volum de muncă; prezența, în valiza lăsată la biroul de bagaje, a unui palton de culoare verde închis, alături de niște pantaloni gri, dăduse naștere la multe întrebări. Funcționarul de la biroul de bagaje de mînă, angajații de la micul hotel unde trăsesse Stone, lacheul care ținea loc și de portar și de văcsuitor de ghete, toți fuseseră interogați și declarațiile lor alcătuiau o parte a dosarului. Toți erau unanimi în privința paltonului și a pantalonilor.

Un șofer își amintea că avusese un pasager astfel îmbrăcat. Un polițist din Hampstead Heath văzuse un om la fel îmbrăcat trecînd pe sub un felinar, da, încă mai putea să-și amintească limpede întîmplarea aceea, chiar dacă trecuse destul timp de atunci. Mai tîrziu, un pușcăriaș care fusese condamnat prima oară în viața lui ceru și el să dea o declarație. Fusese trimis la Scotland Yard de la închisoarea din Wandsworth, dar, cum, în general, toți pușcăriașii sînt niște mincinoși și nu pierd nici un prilej pentru a-și întrerupe monotonia vieții din închisoare, Cowley citi declarația de la un capăt la altul, apoi își duse mîna la frunte și-i trase o înjurătură. Totuși, i se păru că dăduse peste ceva demn de atenție în declarație.

- Să-i mai verificăm o dată dosarul - propuse el. Să vedem cînd a fost judecat și cînd a avut loc spargerea ce i se impută.

Pușcăriașul respectiv comisese o spargere și furase cîteva obiecte de argint masiv, dar fusese depistat datorită zelului unei informatoare a poliției.

Agentul de serviciu aduse dosarul și Cowley îl răsfoi cu atenție.

- Da, individul spune adevărul. E chiar noaptea în care Harry a dispărut.

Pușcăriașul de la Wandsworth declara că văzuse pe trotuar un bărbat care părea să aștepte pe cineva. El tocmai ieșea din casa în care săvîrșise spargerea. După toate aparențele, îl luase pe omul care

aștepta pe trotuar drept detectiv, căci, dorind să se facă nevăzut, se pitise în dosul unui gard viu proaspăt plantat.

De acolo, văzuse o mașină apropiindu-se cu viteză redusă și doar cu farurile mici aprinse. Era de mirare că pușcăriașul își dăduse atita osteneală pentru a face niște declarații neesențiale, dar trebuia ținut cont de faptul că în orice închisoare se pălăvrăgește mult. De obicei, dacă se fac cercetări și deținuții sînt interogați, se obțin rezultate bune.

Tim era în apartamentul lui de la „Carlton“ cînd i se telefonă de la poliție.

– Veniți repede la mine, la birou, îl auzi pe Cowley în receptor. Am să vă comunic ceva foarte interesant.

Cowley îl puse la curent cu investigațiile în cazul Harry Stone. Acesta fusese văzut în momentul cînd părăsise hotelul. Erau notate cu exactitate ora și minutul. De acolo, se dusesese la o gară unde-și lăsase în păstrare valiza, apoi se îndreptase spre Hampstead Heath. La ora zece treizeci și șapte, fusese luat de Lew Daney, care venise cu mașina. Cowley desfășură pe masa de lucru o hartă mare și-i arătă lui Tim cîteva puncte însemnate cu creionul. Un motociclist care trecea prin apropiere văzuse mașina în jurul orei unsprezece, rulînd de-a lungul trotuarului. Pe hartă, acest punct era marcat cu o cruciuliță.

– În apropierea acestui punct – zise Cowley – se află un lac, unde se pot închiria bărci. Ceva mai tîrziu, mașina cu pricina a fost văzută în acest loc.

Arată cu vîrful creionului un punct de pe hartă și adăugă:

– În mașină nu se afla decît o singură persoană, și nimeni nu l-ar fi remarcat pe acel bărbat, în apropierea intersecției Welwyn, dacă nu interveneau niște circumstanțe mai puțin obișnuite. Asfaltul era alunecos; bărbatul de la volan conducea mașina cu mare viteză și, se pare, n-a observat semnalul polițistului. A frînat aproape brusc, ca să evite coliziunea cu o mașină ce venea din direcție opusă. Mașina a alunecat o bună bucată de drum, după care s-a întors de două ori în jurul axei sale. Polițistul s-a apropiat de mașină, dar, înainte ca el să ajungă la locul accidentului, șoferul demarase în viteză. Polițistul a văzut însă limpede că mașina era ocupată numai de șofer, fapt din

care se poate trage concluzia logică și simplă că s-a întâmplat ceva cu celălalt pasager. Iar asta s-a putut petrece într-un singur loc.

Cowley arată iar cu vârful creionului un punct de pe hartă și zise:

- Dacă am fi știut toate aceste detalii la scurt timp după ce faptul s-a petrecut, omul de la volan ar fi stat acum bine mersi după gratii. Numai că, pe atunci, nimeni nu-l căuta pe Harry Stone. N-am început să ne ocupăm de el decît după ce a apărut testamentul. Abia atunci am început să facem investigații amănunțite și ne-a fost al dracului de greu să dăm de urmele lui. Ei, ce mai ziceți acum despre Scotland Yard?

- Nu pot decît să-mi scot pălăria în fața lui, răspunse Tim admirativ. Dar ați izbutit să-i găsiți urmele și mai departe?

Cowley clătină din cap.

- Nu. Trebuie să luăm legătura cu poliția locală. E vorba de mai multe districte în care trebuie întreprinse cercetări. Dacă omului de la volan nu i s-a întâmplat vreo nenorocire pe șosea și nu și-a frînt gîtul, desigur că nimeni nu i-a dat nici o atenție mașinii respective. În plus, trebuie să ne gîndim și la faptul că tocmai intrase pe Great North Road, care este o șosea cu un trafic intens. Zi și noapte trec pe acolo mii și mii de mașini.

Cowley împături harta la loc și o puse într-un dosar.

- Deci Mrs. Daney a reapărut, și încă în posesia unui testament credibil! Foarte interesant. Înseamnă că familia Daney are nevoie de și mai mulți bani.

- Dar au deja o groază de bani! Doar nu cumva...

- Au pierdut aproape tot ce aveau. Grosul comorii, care fusese ascunsă la început la Clench House, a fost găsit de noi în casa Jennings. Puștile mitralieră și circa o mie de lire sterline au fost descoperite la vila Severn. O mare sumă de bani a mai fost găsită și la Clench House. Banii fuseseră ascunși sub o lespede, în vestibul. Lespedea nu era greu de ridicat, și mă mir, mi se pare chiar foarte ciudat că Lew Daney n-a luat și acești bani.

- Mie nu mi se pare chiar atît de ciudat - zise Tim cu un aer misterios. Și cum mai decurg cercetările? Ce faceți acum?

- Lucrăm cu cîrlige și fel de fel de alte fiare, cu plase de sîrmă, și tare mă tem că, în curînd, vom da de ceva groaznic.

Totuși, nici în ziua aceea, nici în ziua următoare poliția nu făcu descoperirea mult așteptată. Numai întâmplarea scoase totul la lumina zilei. Un bărbat într-o ambarcațiune de curse făcea antrenament pe lac, răscolind apa. La un moment dat, văzu cum valurile scot la suprafață un obiect. Cîțva timp mai tîrziu, polițiștii aduseră cadavrul pe mal.

24

Tim Jordan se întoarse la „Carlton”. Toate deducțiile sale se dovediseră, pînă la un anumit punct, conforme cu adevărul. În drum spre hotel avusese timp să se oprească și la spitalul unde era internată Mary Grier. Cu stupoare află că aceasta ieșise din spital, dar se liniști cînd i se spuse că era însoțită de un agent al Scotland Yard-ului.

Mai tîrziu, Cowley îl căută la hotel.

– Ei, iată-ne la capătul unei anchete îndelungi și obositoare, zise el. Credeți oare că Mrs. Daney a cunoscut toate aceste fapte? Nu pot accepta ideea că așa este, dar în ultima săptămînă s-a întîmplat ceva ciudat, un lucru pe care nu mi-l pot explica.

– Ați văzut-o pe Mrs. Daney? întrebă Tim.

Cowley zîmbi.

– Doar nu vă imaginați că stă chiar la adresa pe care ne-a dat-o! zise el ironic. Nici gînd. Stă ea pe undeva, nu știu unde, dar sper să dau de urmele ei. Păcat că nu v-am acordat mai demult puteri depline ca s-o arestați. Acum, lucrul e al dracului de greu.

– De ce? întrebă Tim.

– Individul poate să conducă un avion. Nu știți? Teoretic, noi sîntem capabili să supraveghem toate aeroporturile și avioanele din Anglia, dar orice teren plat mai mare, la care se adaugă un șopron, poate sluji de aeroport, iar cît despre avioane, poți azi să-ți cumperi un avion ușor, de sport, la prețul unui automobil. Nu uitați că, atunci cînd s-a comis spargerea la Clyde-Bank, au fost sustrate un mare număr de bancnote franțuzești, pe care, bineînțeles, nu le putem urmări. După părerea mea, trebuie să fi fost în valoare de peste douăzeci de mii de lire sterline și, cu acești bani, se pot face multe.

Cowley îl mai puse la curent cu faptul că, în decursul mai multor ani, Daney își stabilise puncte de sprijin pe tot teritoriul

Angliei și Scoției, și era probabil ca individul să fi ascuns peste tot însemnate sume de bani, în așa fel încît, la nevoie, să poată acționa independent.

- Aveți vreo dovadă că în ultimul timp s-ar fi folosit de un avion? întrebă Tim.

- N-avem nici o îndoială în această privință. Cum altfel ar fi putut Mrs. Daney să părăsească Anglia și să se întoarcă atît de repede? Desigur, putea să ia vaporul sau trenul spre Paris, dar toate vasele care traversează canalul sînt strict supravegheate și este omeneste imposibil ca ea să fi plecat și să se fi întors atît de repede cu oricare dintre aceste mijloace. Doi agenți din Dover o cunosc foarte bine, iar omul nostru din Folkestone a arestat-o acum cîțiva ani sub acuzația de complicitate. Trebuie, deci, să presupunem că individul posedă un avion, dacă nu în împrejurimile Londrei, sigur în provincie. Are el pe undeva un aeroport de pe care să poată decola neobservat. Și noi trebuie să găsim neapărat acest aeroport.

Cowley și Tim luară ceaiul împreună, timp în care șeful poliției îl puse la curent cu multe dintre metodele de lucru ale Scotland Yard-ului. La plecare, îl avertiză:

- Dacă sînteți cu capul pe umeri și vreți să mai trăiți, vă sfătuiesc să nu mai ieșiți pe întuneric. Știți prea bine că sînteți urmărit și din ce motive unii ar dori să vă înlăture.

- Voiam tocmai să mă duc la spital - începu Tim.

- Pot să vă cruț de osteneala asta. Tinăra doamnă a fost adusă, la cererea mea, în oraș.

Zîmbi cînd Tim îl privi surprins și cam nedumerit.

- Nu, n-am arestat-o. Dar e posibil ca ea să fi văzut ceva de care să nu-și fi dat seama în casa Jennings. Iar, cum poate să-l identifice pe omul pe care-l căutăm, e limpede că se află într-o situație la fel de periculoasă ca și dumneavoastră. Adresa ei actuală este Welbek Street nr. 37. Un agent de poliție supraveghează casa.

Bineînțeles că Tim se duse glonț la această adresă. O găsi singură în camera de zi, o încăpere nu prea spațioasă. După toate aparențele, starea ei fizică și psihică era bună, chiar dacă mai era puțin agitată. El crezu la început că fata nu voia să vorbească despre ce i se întîmplase în ultimele zile, așa că evită acest subiect, dar începu ea însăși să-i povestească despre șederea în casa Jennings. Pe

locuitorii de la parter nu-i văzuse niciodată și nici Martha nu adusese vorba despre ei. Auzise țipete, și depozitiile ei puteau confirma declarațiile doamnei Daney.

- Era ca și cum ar fi țipat nu de frică, ci de furie neputincioasă.

- Da, e în stare să se poarte și ca o țafă, zise Tim dînd din cap.

Moartea soțului ei mai mult o liniștise pe Mary decît o îndurerase. Nu suferea deloc din pricina pierderii lui.

- Știu - zise ea - încă din fragedă tinerețe era bolnav mintal. Mr. Awkwright m-a pus la curent cu multe scene neplăcute din trecutul lui.

La întrebările lui Tim, îi povesti în ce împrejurări fusese silită să accepte căsătoria cu Willie Awkwright.

- Purtarea bătrînului a fost groaznică și de neiertat. Am furat cele șaptezeci de lire, dar îl întrebasem, înainte de asta, dacă n-ar putea să-mi împrumute banii. Mama era într-o situație deznădăjduită; portăreii o hărțuiau, iar sora mea fusese trimisă acasă de la școală, deoarece nu avea bani să plătească taxele. Am și acum senzația că Awkwright m-a dus intenționat în ispită. Înainte de a afla că am nevoie stringentă de bani, nu lăsa niciodată bani prin casă. După aceea, însă, am găsit mereu sume de bani destul de mari, ba sub mapa de pe birou, ba prin sertare deschise, ba prin alte locuri la îndemînă. Cînd am mai primit o telegramă disperată de la mama, am luat banii. Muream de frică. Abia pusesem banii într-un plic, că el le-a descoperit lipsa și m-a învinuit pe mine. I-am înapoiat bancnotele pe loc, dar degeaba, că mi-a făcut viața iad și m-a amenințat că mă denunță la poliție. Mă temeam că voi ajunge în fața tribunalului și o și vedeam pe mama la azilul de săraci. În aceeași seară mi-a propus să mă mărit cu fiul lui. Mi-a spus că Willie e bolnav și că are nevoie de cineva care să-i țină tovărășie. Abia atunci am aflat că are un fiu.

- Ți-a spus cumva și că fiul lui e bolnav mintal?

- Nu. Mi-am dat seama de asta doar cînd ne întorceam spre casă, după cununie. Mr. Awkwright mi-a promis că se va îngriji ca mama să nu ducă lipsă de nimic și, e adevărat, chiar atunci mi-a dat trei sute de lire sterline. Cu banii ăștia am salvat pentru moment situația. Awkwright știa precis în ce situație se afla mama, de unde

trag concluzia că-mi deschisese și citise scrisorile. Am căzut de acord cu propunerea lui. Pe vremea aceea, nu știam ce poate să însemne asta. Dacă eram cu capul pe umeri, trebuia să fi tras concluzia că un bogătaș nu-și silește secretara să se mărite cu fiul lui dacă n-are motive temeinice s-o facă. N-am rămas niciodată singură cu tânărul Awkwright. Era și cu neputință, odată ce, în drumul de la biserică spre casă, după oficierea cununiei, aproape că m-a omorât. Cu alt prilej, izbutind să scape din căsuța în care locuia cu îngrijitoarea lui, Willie m-a atacat cu cuțitul. Eu tocmai ieșisem să mă plimb puțin prin pădure. Atunci m-au salvat Daney și Jelf.

După o lungă discuție cu Mary, Tim se duse iar la casa Jennings. Spera să dea acolo de Cowley sau de Wheeler, dar găsi numai un polițist de pază, care nu-l cunoștea și nici nu-i îngădui să intre.

Întors la hotel, îl văzu pe Cowley pe treptele de la intrare.

– Tocmai voiam să vă fac o vizită. Veniți, vă rog, cu mine la Scotland Yard.

Plecară amândoi cu mașina. Intrară în biroul lui Cowley.

– Citiți asta, zise șeful poliției, întinzându-i o telegramă. A fost expediată din Ostende, de unul dintre agenții noștri.

Tim citi:

Azi dimineată, la ora șapte, printre dunele dintre Westende și Nieuport, a fost găsit cadavrul unui bărbat. Omul a fost împușcat din imediată apropiere. Aproape de mîna lui dreaptă, s-a găsit un revolver. Din hîrțiile ce le avea prin buzunare, reiese că ar fi vorba de Harry Stone...

Tim era ca buimăcit.

– Da, Harry Cameristul, zise Cowley posomorît. Ei, moartea lui o să-i fie foarte folositoare doamnei Daney, care are testamentul lui în poșetă. Am cerut o copie după scrisoarea descoperită în buzunarele mortului. Vă închipuiți, desigur, că destinatarul era Mrs. Daney.

Cowley apăsă pe un buton de sonerie și-i ceru unui funcționar să-i aducă scrisoarea, pe care nici el n-o citise încă.

– Ei, dacă ne-am lua după asta, cazul ar fi ca și rezolvat. Ați mai auzit ceva despre Johnny Time?

Tim negă dînd din cap.

Cowley continuă:

- E un infractor neînsemnat, care mai făcea din cînd în cînd cîte un fals. De multe ori a lucrat și cu cîte o bandă. După cîte-mi aduc aminte, ați asistat la interogatoriul lui la Scotland Yard.

Brusc, Tim își aminti.

- A, da, sigur că da! E omul care făcuse o înțelegere cu dumneavoastră.

- Da, numai că nu s-a ținut de cuvînt. Îl cunoșteam de mai multă vreme. S-a angajat și în alte dăți să ne ajute, dar mereu s-a eschivat. Sîntem obișnuiți cu acest gen de oameni. Optzeci la sută dintre răufăcătorii care vor să-și trădeze camarazii vin la noi și fac mare gălăgie, dar, în momentul critic, dau bir cu fugiții.

Funcționarul tocmai intra cu copia scrisorii:

- *Scumpa mea fetiță* - începu Cowley. A-ha, asta trebuie să fie Mrs. Daney! *Îmi pare rău că nu pot să renunț la insistențele mele, dar eu nu pot trăi fără tine. Îmi spui mereu că nu vrei să-i fii necredincioasă sofului tău, și-ți admir virtutea, dar nesiguranța și singurătatea îmi sfîșie inima.*

Acum cîteva zile, am primit vestea că mi s-a lăsat o mare moștenire. Ți-am mai vorbit despre această posibilitate și am introdus în testamentul meu o clauză care te face stăpîna a tot ce posed. Sper ca averea asta să-ți aducă mai mult noroc decît mie, căci...

- Urmează - se întrerupse Cowley din citit - o poveste fantastică și neverosimilă a vieții eroului nostru. E o înșiruire de minciuni mai mult sau mai puțin gogonate. Scrie și despre faptul că era urmărit de poliție, care a făcut din el un răufăcător. Sper că nu vreți să vă citesc toate aiurelile astea.

- Nu, n-ar avea nici un rost.

- O să avem în curînd la dispoziție și originalul. Interasant mai este post-scriptumul:

Te sfătuiesc să iei legătura cu căpitanul Tim Jordan de la poliția din Rhodesia, care va putea să-ți explice multe lucruri și să te ajute în toate privințele. E un băiat cumsecade și, chiar dacă s-a purtat rău cu mine în Africa, nu-i port pică deloc.

- Mulțumesc frumos! exclamă Tim zîmbind ironic.

Cowley împături hîrtia.

- Ei, zise el, cred că am ajuns la finalul ultimului act al dramei. Sper să nu mai intervină ceva care să ne încurce iarăși socotelile.

- Vă mai așteptați la ceva catastrofal?

Cowley încuviință din cap.

- E momentul critic al vieții acestui individ. O crimă în plus sau în minus nu mai are nici o importanță pentru el. Știe că noi nu-l putem spînzura decît o singură dată. Viața lui se apropie, oricum, de sfîrșit. A, uite că s-a făcut întuneric. O să dau dispoziții unui agent să vă însoțească la hotel.

- O, dar nu-i nevoie. Pot să iau o mașină la Whitehall.

- O să chem eu un taxi, zise Cowley.

Apăsă pe butonul soneriei și continuă:

- Rămîneți aici pînă ce mașina oprește la intrare. Nu e cazul să vă expuneți inutil unei primejdii. Întoarceți-vă la „Carlton“, luați masa și apoi așteptați-mă la gara Victoria. O să luăm trenul spre Ostende, să lămurim pe deplin misterul acesta.

25

Cînd ajunse la hotel, holul împodobit cu palmieri se și umpluse de oaspeți care veneau la cină. Luă ascensorul și urcă la etaj. Camera lui era situată la cîțiva pași de lift. Intră, dar cînd răsuci comutatorul, lumina nu se aprinse. Și a doua încercare dădu greș. „Probabil e un scurt circuit“ - gîndi el. Lîngă ușa dormitorului mai era un comutator. Tim ridicase deja mîna și începuse să pipăie ca să-l găsească, dar chiar în clipa aceea ușa deschisă, prin care se filtra o slabă rază de lumină din coridor, fu închisă, mai bine zis, trîntită.

Cineva se afla în cameră!

Tim își duse fulgerător mîna la buzunar. În acel moment se auzi o împușcătură. Văzu flacăra ieșind din țeava revolverului, iar detunătura răsună ca un tunet. Simți că fusese rănit la ureche. Nu simțea nici o durere, dar cînd duse palma la cap, simți cum i se umple de sînge cald.

În clipa următoare, vru să apese și el pe trăgaci, dar primi o altă lovitură în șira spinării care-l făcu să se prăbușească, lovindu-se de perete. Sări totuși repede în picioare și-l înhăță pe agresor.

Nu putea să vadă nimic. Lupta era inegală, căci adversarul avea un pistol, pe cînd pistolul lui Tim căzuse pe jos. Încercă să găsească revolverul cu piciorul, dar izbuti doar să-și piardă echilibrul.

Agresorul mai trase de două ori, orbește, în direcția lui, trînti apoi ușa dormitorului și dispăru.

Tim auzi ușa trîntită și se ridică în picioare clătîindu-se. Se duse la ușa cu pași nesiguri și, după circa un minut de strădanii, izbuti s-o deschidă. Chelnerul de serviciu la etaj îl văzu apărînd în cadrul ușii, stropit tot de sînge. De spaimă, era cît pe ce să scape tava pe care o avea în mînă.

– Adu-mi o luminare în cameră! îi strigă Tim.

Chelnerul intră repede în cameră și aprinse veioza de pe masă. Intrusul uitase să-i deșurubeze și acesteia becul. Instalația electrică din dormitor era încă intactă și Tim putu să se privească în oglindă. O bucătică din lobul urechii lipsea, fața îi era lovită și avea o rană care sîngera abundant la tîmpla stîngă. Dar nu era periculoasă.

O investigație rapidă îi ajută să afle cum ieșise individul din cameră și ce drum luase. Fusesse văzut cînd ieșea din dormitor: era un domn în haine de seară, purta cilindru și un pardesiou ușor pe braț. În timp ce cobora fără grabă treptele, își aprinsese o țigară. Jos, nu-l mai văzuse nimeni.

Un domn în frac și purtînd cilindru nu este deloc un lucru neobișnuit la „Carlton”, așa că agresorului îi fusesse cît se poate de ușor să treacă printre plantele exotice din hol, să iasă în stradă și să se facă nevăzut. Un doctor veni și-i bandajă rănile, recomandîndu-i să stea la pat, dar Tim era de altă părere. Îi telefonă lui Cowley acasă și-i povesti ce i se întîmplase.

– Mă așteptam la asta, zise Cowley. Ați procedat nesăbuit cînd ați refuzat escorta. O să aveți un...

– Nu cred că mai e nevoie, răspunse Tim. Individul e, desigur, departe acum.

– Nu fiți chiar atît de sigur – îl avertiză Cowley. Individul știe precis că încă sînteți în viață și asta este exact ceea ce el nu vrea nici în ruptul capului.

Tim luă o cină frugală, își pregăti valiza, chemă un taxi și ceru șoferului să-l ducă la gara Victoria. La Pall Mall, pe lîngă taxi trecu o mașină mare. Șoferul acesteia, prin manevre iscusite, izbuti să-l oblige pe șoferul taxiului să frîneze. Taximetristul începu să înjure și să blesteme de mama focului. În clipa aceea, conducătorul mașinii trase patru focuri de revolver, unul după altul, apoi fișni, înainte ca

pietonii să-l poată împiedica, spre Buckingham Palace și dispăru din vedere.

Tim scăpase nevătămat, dar, totuși, se întâmplase o nenorocire. Un motociclist, care venea în urma taxiului, fusese lovit de mașina agresorului și acum zăcea fără cunoștință întins pe pavaj. Nu era grav rănit, dar motocicleta îi era făcută zob. Poliștii, care apărură ca din pământ, încercară să-l rețină pe Tim. În timp ce el parlamenta cu agenții de circulație, un domn în civil se apropie și-l chemă pe Tim de-o parte.

- Totul e-n ordine, căpitane Jordan. Sînt de la Scotland Yard, iar motociclistul care vă urmărea era și el un om de-al nostru. Mr. Cowley a dat ordin strict să nu fiți scăpat din ochi. De la „Carlton” la gară, drumul e supravegheat de cel puțin șase detectivi.

Tim ajunse la peron cu zece minute înainte de plecarea trenului. În compartimentul special, unde se aflau numai el și Cowley, îi povesti acestuia ultima lui aventură.

- Amicul nostru nu e excesiv de deștept, zise Cowley, dar nu stă cu minile-n sîn; sînt sigur că ne așteaptă la Ostende, dacă nu chiar la Dover.

Cînd, peste o oră și jumătate, ajunseră în port, Cowley se întreținu cu agentul de la Scotland Yard care supraveghea portul. Nici un individ care să corespundă semnalmentelor agresorului lui Tim nu urcase la bord. Cu toate astea, vaporul „Jean van Roebeck” fu scotocit de sus pînă jos, fapt ce stîrni multe proteste și bombăneli din partea pasagerilor care se și retrăseseră în cabinele lor, doritori de liniște.

- Trebuie să recunosc că a intrat frica-n mine, zise Cowley, după ce vaporul începu să brăzdeze valurile. Jordan, vă declar mincinos dacă susțineți că nu vi s-a întîmplat la fel.

- Dar de ce anume vă e frică?

Cowley clătină nehotărît din cap.

- Nu știu precis nici eu. Sîntem la un pas de deznodămîntul dramei, iar omul pe care-l urmărim este în stare de orice. Nu-l doare nici în cot dacă îmi zboară creierii mie sau dumneavoastră.

Tim se trezi în primele ore ale dimineții și ieși pe punte. Cheiul era înțesat de agenți secreți belgieni și șeful poliției îl salută călduros pe Cowley, cu care colaborase strîns de multe ori.

- Nu există nimic misterios în sinuciderea asta - afirmă Poiccart. Încă n-am aflat unde a locuit acest om la Ostende, dar, după părerea mea, trebuie să fi trăit multă vreme retras. În buzunarele lui am găsit un ziar belgian și unul francez.

- Acele ziare puteau fi cumpărate și la Londra. Eu cred că asta nu-i decît un truc, prin care să fim induși în eroare. Aveți arma?

- Da, e în biroul meu - zise belgianul. Am verificat-o și am ajuns la concluzia că este într-adevăr revolverul cu care s-a sinucis. Lipsște un singur glonte, deocamdată nu pot spune mai mult. Cadavrul e încă printre dune, așa cum ați dorit dumneavoastră. Cîțiva polițiști stau de pază și veghează ca nimeni să nu se apropie. I-am luat doar amprente digitale. Le puteți vedea în biroul meu.

- Am luat și eu cu mine niște amprente probabile. Le am în servietă.

La comisariat, Cowley compară amprente aduse de el cu cele ale sinucigașului. Corespundeau întocmai, lucru de care-și dădu seama și Tim, care avea și el destulă experiență în acest domeniu.

- Hm! Începu Cowley. Totul e cît se poate de clar. Mă miră doar neghiobia tipului. Să nu fi auzit nimic despre amprente digitale? Sau și-a închipuit că ne poate duce de nas atît de ușor?

- Cum, credeți că nu-i vorba de o sinucidere? Întrebă Poiccart curios.

- Nu, e vorba de o crimă, dar individul n-a fost omorît în Belgia. Miss Grier l-a văzut acum cîteva zile într-un garaj din Barnet.

De cum se crăpă de ziuă se duseră cu toții, în două mașini mari, la locul unde fusese descoperit cadavrul și făcură investigații amănunțite. Cowley se uită îndelung la omul întins pe pămînt.

- Așa a murit, deci, bietul nostru Johnny Time. Un hoț de duzină, neînsemnat, care, din întîmplare, s-a pomenit amestecat într-o afacere în stil mare. S-a tras în el din imediată apropiere, probabil chiar din mașina în care a fost adus la casa Jennings. Apoi, a fost adus aici cu avionul, îmbrăcat în hainele lui Harry Stone. Amicul nostru trebuie să-și fi dat multă osteneală ca să aranjeze astfel lucrurile. Totuși, dintr-un punct de vedere, nu i-a fost chiar atît de greu, dat fiind că Johnny era de aceeași statură cu Harry. N-a fost descoperit avionul? îl întrebă el pe Poiccart.

- Nu, nici urmă de avion. De vreo trei ore, patrurile noastre cercetează coasta. S-a auzit și un zgomot de motor al unui avion zburînd la înălțime. E posibil ca pilotul să fi aterizat. Dacă a aterizat pe țârm, nu mai putem, din păcate, să descoperim nici o urmă, căci era ora refluxului, iar acum fluxul a șters totul. Dar avionul auzit putea să fi aparținut și aeroportului german. Avioanele lor survolează adeseori coasta.

Cowley comandase două camere la hotel.

- Ei, zise el, și acum ar fi cazul să ne ocupăm de Mrs. Daney. Tare sînt curios să văd cum o să primească știrea.

Cowley avu mai multe convorbiri telefonice cu Scotland Yard-ul și se întreținu de cîteva ori, îndelung, cu Poiccart. Îl puse și pe Tim la curent cu cele discutate și-i atrase atenția nu cumva să se ducă să facă cercetări printre dune neînsoțit de oamenii lui Poiccart.

În timpul refluxului de după amiază dezlegară și misterul avionului. Pescarii anunțară că văzuseră coada aparatului la o milă și jumătate de coastă. În locul acela, țârmul era aproape neted, iar adîncimea apei, în cursul refluxului, nu depășea un metru, un metru și jumătate. Trimiseră un șlep să aducă avionul la țârm, lucru ce se dovedi nici pe departe atît de greu cum își închipuiseră. Pescarii dădură și ei o mîină de ajutor.

Aparatul era intact, în afară de o elice, care era ruptă. După urmele lăsate, se putu trage concluzia că fusese direcționat spre mare chiar dinspre dune.

Tim cercetă interiorul aparatului și descoperi, sub unul din scaune, o mică geantă de piele. Îi sparse închizătoarea și dădu cu ochii de mai multe obiecte de toaletă. Toate erau suflate în aur și purtau o monogramă.

- Gentuța e a lui Mrs. Daney - zise Cowley. Înseamnă că și ea poate să piloteze un avion și că amîndoi sînt aici.

Semnalmentele celor doi au fost transmise telegrafic tuturor posturilor de poliție din Belgia. Fără îndoială că se aflau pe undeva prin apropiere. Bărbatul era cel puțin un triplu asasin, iar femeia, complicea lui. Se transmise o descriere a lor la toate hotelurile.

- E totuși posibil să fi izbutit să fugă în Olanda, își dădu cu părerea Cowley. Cu o mașină, nu e greu să treci granița, dar am eu intuiția că sînt pe-aici, pe-aproape. Nu pot pleca decît cu trenul sau

cu mașina și, deocamdată, sînt nevoiți să stea pe loc. Probabil că sînt chiar în Ostende.

Din Knocke, portul de la graniță, se anunță că nici o mașină nu trecuse în Olanda, în afară de un automobil al cărui număr de înmatriculare era bine cunoscut de grăniceri, căci făcea zilnic cursa între o țară și alta. Dinspre granița cu Franța veni un răspuns identic. De la Brügge, la fel. De la Bruxelles era mai greu să obțină un răspuns imediat, căci orașul era mare și poliția nu-și putea duce atît de repede la bun sfîrșit cercetările.

— O să trebuiască să mai rămîn o zi aici, zise Cowley. Am și cerut telegrafic documentele de extrădare; o să-mi parvină, desigur, în cursul după-amiezei.

Înainte de cină, Tim mai făcu o plimbare printre dune. Ba se infuria, ba îi venea să rîdă de faptul că o droaie de detectivi se țineau pe urmele lui. Se vedea de departe că aceștia sînt agenți de poliție, așa că locuitorii cumsecade ai orașului puteau să-și închipuie că Tim e un răufăcător căruia i s-a îngăduit o plimbare.

Luă cina cu Cowley și Poiccart la hotelul unde locuiau. Sezonul turistic încă nu se inaugurase. Numai două dintre multele hoteluri funcționau, astfel că investigațiile la Ostende erau mult mai ușoare decît în alte părți.

Numai că, în afară de hoteluri, mai era și un mare număr de pensiuni. Proprietarii acestora erau obligați prin lege să țină o evidență strictă a străinilor pe care-i adăposteau, dar adesea uitau s-o facă. Ar fi fost posibil ca, la cererea fugarilor, să nu-i înregistreze. Noaptea, pe la ora unsprezece, cei doi șefi de poliție se retraseră.

Tim tocmai scria o scrisoare în camera lui. Hotelul era adîncit într-o liniște totală. Nu se auzea decît murmurul lent și adormitor al brizanților. Începuse fluxul și valurile se rostogoleau domoale și înspumate spre țărm.

Camera lui Tim era situată chiar lingă sufragerie. Scrisese scrisoarea pe jumătate, cînd urechea lui percepu un zgomot ușor. Sări imediat în picioare și ciuli urechile.

Auzi iarăși zgomotul; era un scîrțîit stins al dușumelei, ca și cum cineva ar fi umblat pe vîrfurile picioarelor. Se apropie neauzit de ușă și stinse lumina. Cu revolverul în dreapta și cu lanterna în stînga, deschise apoi brusc ușa și aprinse lanterna.

- Mîinile sus! strigă el cu respirația gîuită de încordare.

În primul moment, nu recunosc silueta în salopetă de mecanic sprijinită de ușă.

- Ia-o mai încet, căpitane, auzi el o voce șoptită. Am auzit că geanta mea de piele e la dumneata. Am venit doar s-o iau.

26

- Stinge lanterna aia blestemată! continuă ea. Mă orbește.

- Îmi pare rău, zise Tim ironic și se dădu cu un pas înapoi.

Ea îl urmă în salon.

- Poți să aprinzi lumina, dar dacă încerci să fugi, nu garantez nimic.

- Ei, nu-ți face griji degeaba!

Femeia se îndreptă cît se poate de liniștită spre comutator, aprinse lumina, se apropie de masă și luă loc pe scaun. Era îngrozitor de palidă și avea cearcăne mari. Chiar dacă mai izbutea să-și păstreze ținuta impunătoare dintotdeauna, Tim își dădu seama că era foarte agitată și cu nervii la pămînt.

- Ești bun să-mi oferi o țigară? N-am țigări la mine. Geanta mea de piele cu obiectele de toaletă suflă în aur e aici? întrebă ea cînd Tim îi întinse tabachera.

- Am lăsat-o în păstrare la patronul hotelului, îi răspunse el. Probabil că a încuiat-o în seif. Pe unde ai venit aici?

- Pe fereastră - răspunse ea indiferentă. Dumneata ai un balcon - și camera de deasupra, la fel. În plus, lângă balcon e un stîlp metalic, de care e agățat un felinar, așa că mi-a fost cît se poate de ușor să cobor. Pe vremuri, cînd Lew se mulțumea cu mai puțin, obișnuiam să-l ajut.

- Cum de-ai putut să-i ocolești pe agenții de poliție?

Ea îl privi cu dispreț.

- Hai, căpitane, nu mă face să rîd. Să mă prindă pe mine răcanii ăia nenorociți? Am stat tot timpul aici, în hotel. Ți se pare de necrezut, nu? Ați scotocit toate hotelurile din jur, numai pe acesta nu.

- Și ce face prietenul dumitale?

Ea nu răspunse imediat. Privea peste capul lui, spre perete.

- Am fost buni prieteni ani îndelungați. Lew nu era omul cel mai perfect, dar avea părțile lui bune. De multe ori s-a dovedit că se poate de mărinimos cu mine. O să-ți vină greu să crezi, dar o vreme am fost îndrăgostită de el pînă peste urechi. Îmi dai un chibrit?

Tim aprinse un chibrit și i-l întinse. Observă că mîinile ei tremurau. Ea continuă:

- Sună romantic, nu? Dar zău că-l respectam. Ne certam noi mereu, e lucru firesc, dar, pînă la urmă, totul se sfîrșea cu bine. Totdeauna a fost foarte generos cu mine.

- Cu alte cuvinte, l-ai iubit, zise Tim cînd ea își termină fraza.

- Da, pot să spun că da. Nu mi-am dat seama cît de mult țineam la el, pînă cînd... dar să lăsăm asta pentru moment.

- De ce nu ne-au spus angajații de la hotel că ești aici? Te-ai înțeles cu ei?

Ea clătină din cap.

- Nici gînd. Stau aici de mai bine de două săptămîni. Între timp, am dat cîte o fugă la Paris și la Bruxelles, dar mi-am păstrat camera. Așa se face că n-am fost înregistrată ca nou-venită. Vorbesc perfect franceza și toată lumea crede că sînt franțuzoaică get-beget.

Cîteva clipe fumă în tăcere. Tim aruncă o privire spre telefon și ea îi ghicea gîndurile:

- Încă nu-i cazul să-l suni pe Cowley. Mai lasă-mi timp să mă liniștesc puțin.

Urmă un răstimp mai lung de tăcere.

- Cine e omul dintre dune? întrebă ea.

- Îl cheamă Johnny Time, răspunse Tim.

Ea clătină din cap.

- Mi-am închipuit eu. E ăla care a falsificat niște cecuri, nu-i așa?

- Exact.

- A scris două scrisori plăcute, de dragoste.

Se întrerupse brusc și răsufli adînc, apoi continuă:

- Și alea erau false, ca și cum le-ar fi scris Lew. Abia de cîteva ore mi-am dat seama de asta. Bineînțeles că eu am crezut că le scrisese chiar Lew. Azi dimineață, cînd am citit ziarele, m-am lămurit însă pe deplin. El nu știa că am făcut asta. Ciudat este că el

face niște greșeli – pe care Lew nu le-ar fi făcut niciodată. Dar asta numai fiindcă bea prea mult.

– Cum? Bea?

– Vreau să spun că a băut – îl corectă ea și scutură scrumul țigării. Iar când nu poate dormi, ia veronal... în doze exagerate. I-am spus că asta o să-i vină de hac – și chiar așa s-a și întâmplat. Totuși, în felul ăsta, m-a scutit de o groază de neplăceri.

Tim se ridică pe jumătate din scaun.

– Nu te ambala, continuă ea. Voiam să-l împușc azi dimineață, după ce am citit ziarele, și cu intenția asta am intrat în camera lui. Dar nu mai era nevoie.

– Unde este acum? întrebă Tim și întinse mâna spre telefon.

– Dacă-l suni acum pe Cowley, nu-ți mai spun nimic. Sînt cu nervii la pămînt. Pentru moment, nu pot să-l văd pe Cowley. Cît despre dumneata, știi bine că-mi placi, Tim Jordan. Mai dă-mi, te rog, o țigară.

Îi oferi o țigară și un foc.

– Ei, acum mă simt iar ceva mai bine. Știi, nu pot fără țigări. Gata, sînt hotărîtă să-ți spun totul. Habar n-aveam că Daney e mort, dar acum bănuiesc cum s-au petrecut lucrurile. Daney se temuse totdeauna puțin de Harry. O dată sau de două ori, Lew îl cam trăsese de urechi. Știa și că Harry era la Londra. Harry îi găsise adresa și-l sunase la telefon. Ce s-a întâmplat mai tîrziu, pot doar să ghicesc, dar sînt sigură că nu mă-nșel. La Hampstead, Lew l-a luat pe Harry în mașina lui și sînt sigură că voia să-l împuște, dar Harry a fost mai iute de mînă.

Făcu o pauză și-și înghiți saliva. Tim văzu că se străduia să-și oprească lacrimile.

– Nu știu ce anume i-a spus Lew, dar probabil că i-a destăinuit secretul de la Clench House și unde ascunsese banii. Obişnuia să se joace astfel cu victimele lui, înainte de a le lichida. O făcuse de mai multe ori, dar de data asta Harry i-a luat-o înainte și a tras primul. Am pus lucrurile cap la cap azi, după ce am citit ziarele de dimineață și am aflat cum a fost pescuit Lew din lacul acela. După ce l-a omorît pe Lew, Harry s-a îndreptat spre Scoția, ca să ia banii. Cunoștea secretele cavoului de familie și ale rotondei de sub garaj. Aflase de toate astea din hîrutiile lui Lew – sînt sigură că i-a întors buzunarele pe

dos înainte de a-l arunca în lac. E clar că i-a căzut în mână carnetul în care Lew își notase amănuntele despre toate ascunzătorile pe care le avea. Știa foarte bine cum se poate ajunge la rotondă.

Lew nu se despărțea niciodată de acest carnetel. I-am atras de mai multe ori atenția că e periculos. Și în ce mă privește pe mine, Lew își notase totul, așa că lui Harry nu i-a fost deloc greu să mă găsească la Severn. O săptămână în șir, ne-am certat în draci, pînă cînd mi-a dat o scrisoare din partea lui Lew. Îmi scria să fac tot ce-mi cere Harry. Am fost atît de timpită, încît am crezut că scrisoarea e autentică. Credeam că Lew voia să stea cîtva timp retras și că Harry acționa în numele lui. A trecut însă destulă vreme pînă m-am acomodat cu Harry - și cred că mi-ar fi tras un glonte-n cap dacă... dacă nu mă iubea.

Zîmbi istovită.

- Și unde e Harry acum? Întrebă Tim.

- O să-ți spun mai tîrziu. Azi dimineață, am intrat în camera lui, cu un revolver în mînă. Era încă în pat. Voiam să-l împușc, dar veronalul mi-o luase înainte. Ți-a mai rămas ceva neclar?

- Știi ceva despre asasinarea lui Johnny Time?

- Nu. Și nici despre faptul că tînărul Awkwright a fost împușcat. Eram deja plecată. Harry nu putea întreprinde nimic cu banii germani. Oricum, luase hotărîrea să-mi lase mie tot ce posedea. Știa că, mai curînd sau mai tîrziu, alcoolul o să-i vină de hac. Urma să devin moștenitoarea lui. Nu știam cum anume voia să schimbe banii. Nu credeam nici că era în stare să-l ucidă cu sînge rece pe nenorocitul ăla de Johnny, dar a făcut-o. L-am întrebat după aceea. Pe tînărul Awkwright l-a omorît pentru că făcea prea mare tîmbălău. Dar testamentul este cît se poate de autentic - e scris chiar de mîna lui. Pot dovedi asta foarte ușor.

Tim ridică receptorul. De data asta, ea nu protestă. Continuă doar să tragă mai repede din țigară, privind distrată covorul.

- Harry a avut parte de un sfîrșit cît de poate de banal, zise ea cînd Tim puse receptorul în furcă. Îl găsești în una dintre camerele servitorilor, la mansardă. Și el vorbea curgător franceza. Am fost de mai multe ori împreună aici, la hotel. Toți credeau că este șoferul și curierul meu.

- Deci Harry a murit...

Ea încuviință din cap.

- Dumneata știi, firește, cine e. L-ai recunoscut cînd juca rolul lui Daney - cel puțin așa bănuiesc. Tocmai de aceea voia să te lichideze cu orice preț, înainte ca dumneata să-l înhați. Am părăsit Anglia la cîteva ore după plecarea dumitale spre Ostende. Își construise un aeroport personal. În Africa, lucrase cu piloții. Lew și cu mine aveam, de asemenea, fiecare avionul lui și amîndoi aveam brevet de pilot. A fost o mare surpriză pentru Harry, cînd a aflat asta din hîrțiile lui Lew. Cunoștea acum toate secretele lui Lew, dar nu știa de unde să înceapă. Despre existența lui Stocker n-a avut habar pînă în clipa cînd a ajuns la Clench House și a dat acolo de el.

În clipa aceea intră Cowley. O conduseră amîndoi la postul de poliție unde i se citi mandatul de arestare. O interogară toată noaptea și toată ziua următoare, dar rămase ferm la primele ei declarații.

Harry era într-adevăr mort - și datorită unui accident nefericit. A fost găsit farmacistul de la care cumpărase veronal produs probe de netăgăduit că ingurgitase cantități exagerate de alcool.

- Nu știu sub ce motiv i-am putea intenta un proces la femeii, zise Cowley. Nu se încadrează nici în legile belgiene, nici în cele engleze. A fost, desigur, complicea lui Lew și a lui Harry pînă la un anumit punct, poate dovedi că a acționat silită de ei. Deasupra, zău că-mi pare rău de ea.

- Cum?! se miră Tim. Vă pare rău pentru ea? Oare nu ar fi Harry i-a lăsat o moștenire formidabilă - aproximativ o jumătate de milion de lire sterline? Desigur că întocmise testamentul gîndul de a duce poliția de nas, dar documentele sînt valabile și este moștenitoarea lui.

Tim Jordan luă primul avion spre Anglia. Se întorcea la Margaret Grier a lui.

- S F Î R Ș I T -